

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

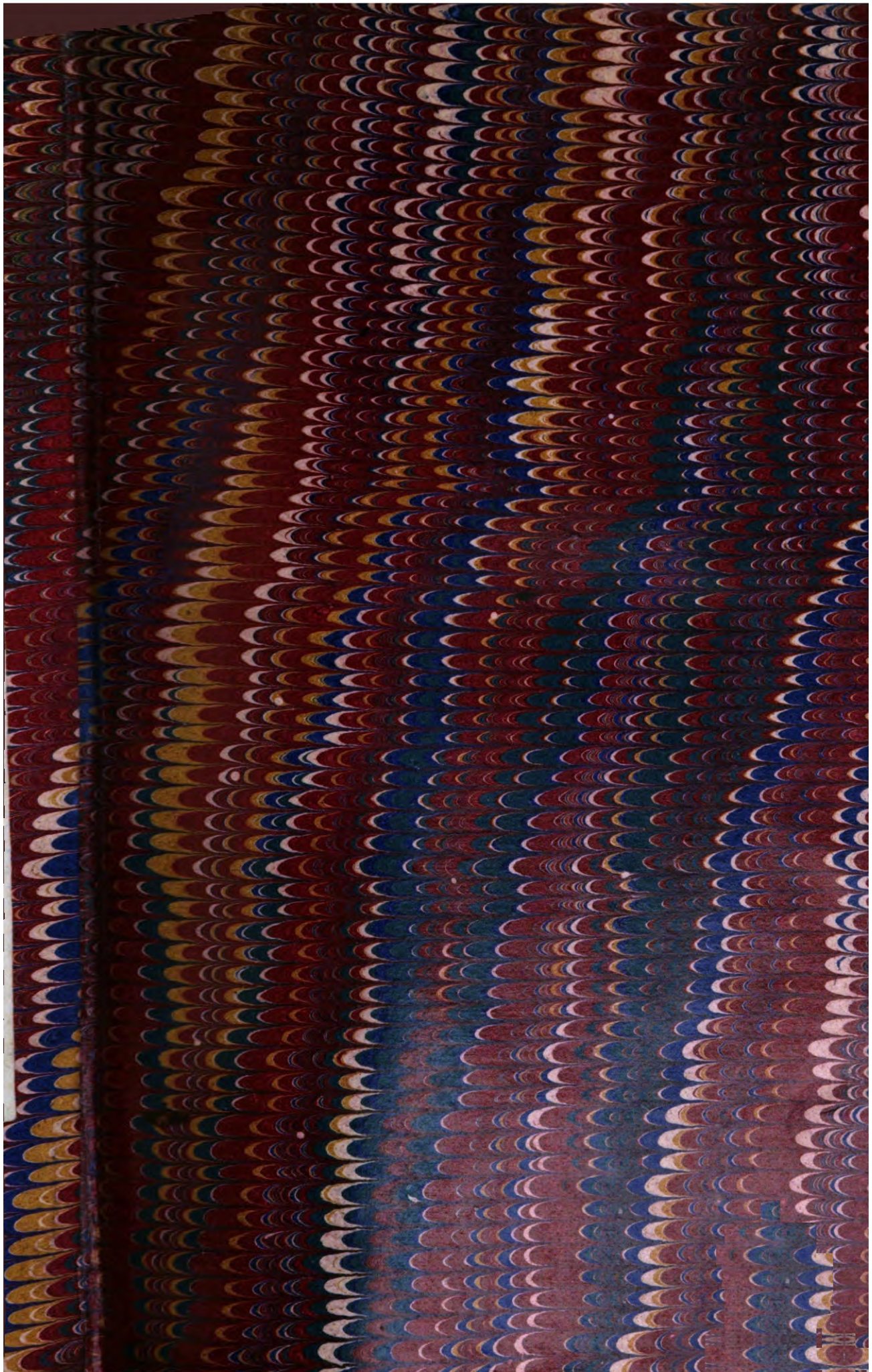

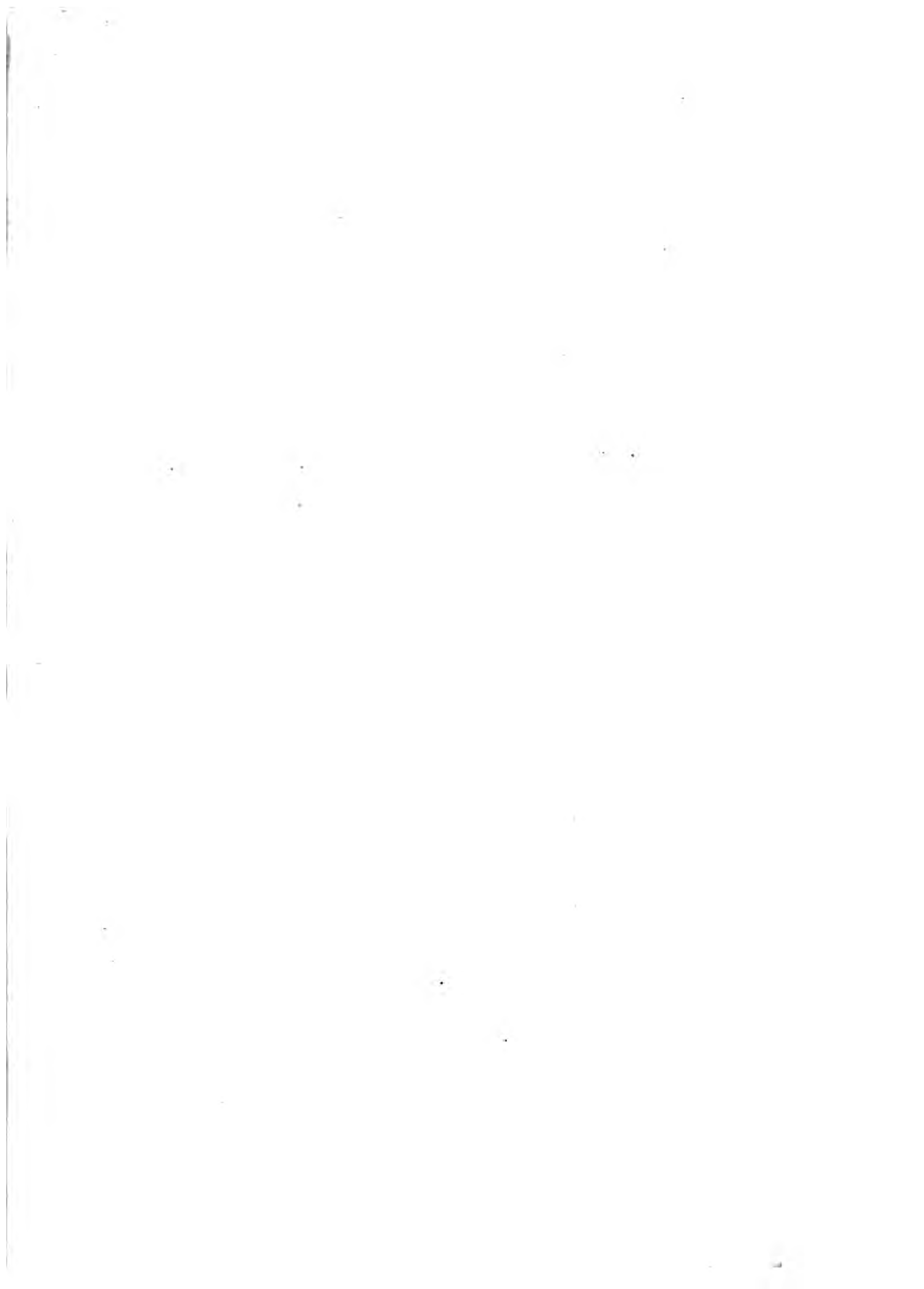
This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

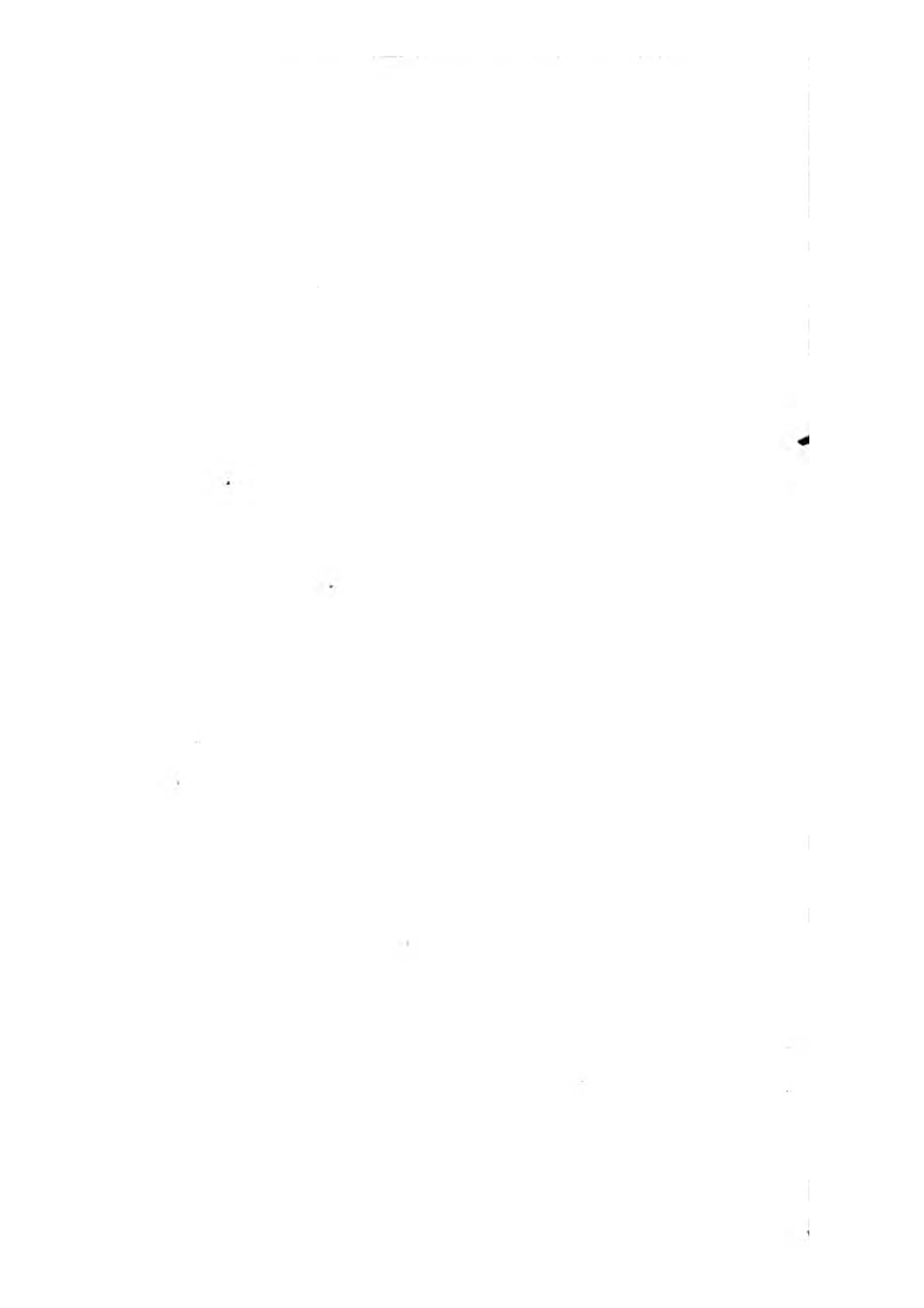

107. c. 16.

Henrik Hertz's

Samlede Skrifter.

Dramatiske Værker.

Ottende Bind.

8.

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

Dramatiske Værker

af

Henrik Hertz.

Ottende Bind.

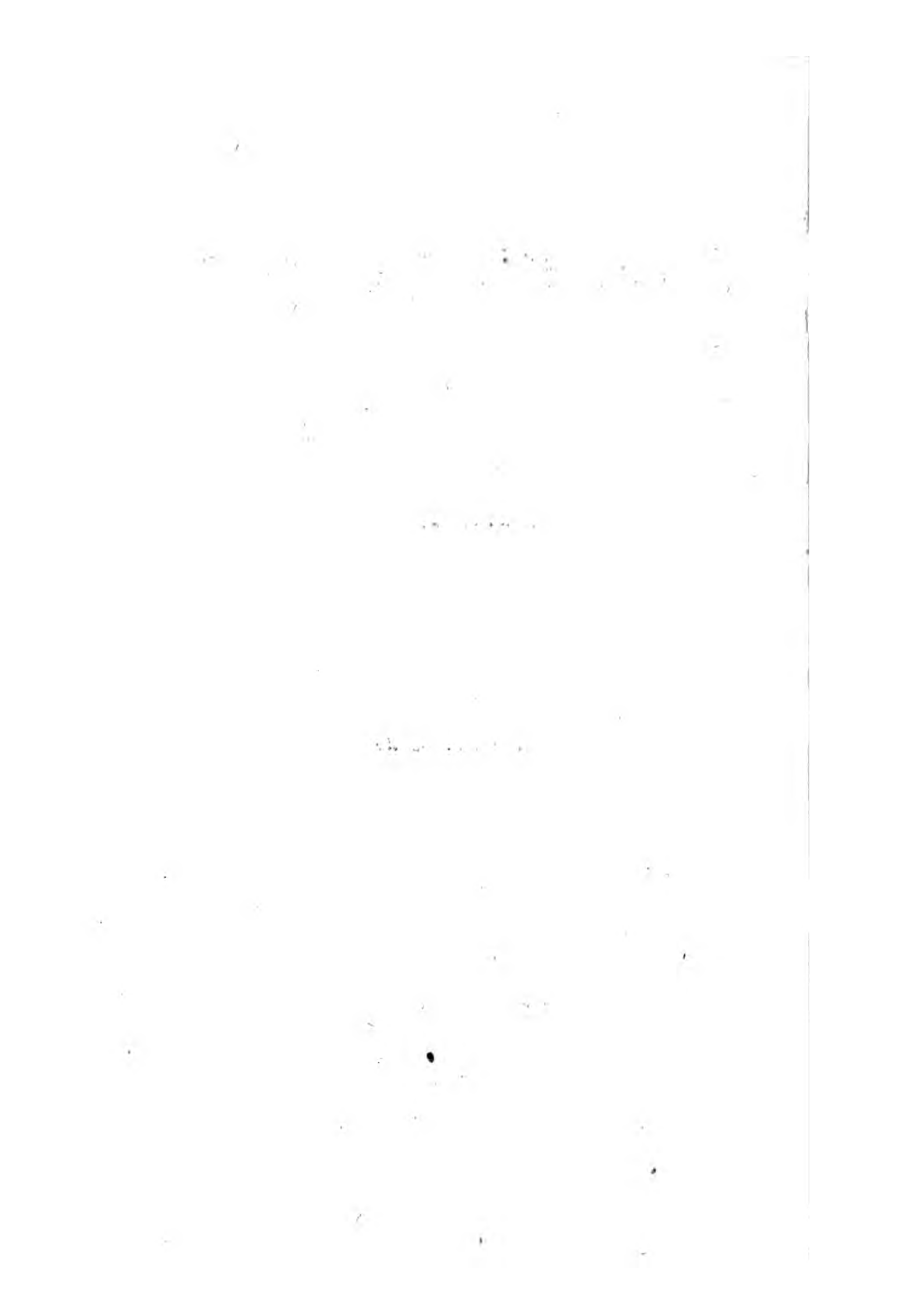
Kjøbenhavn.

Forlagt af E. A. Reizels So og Arvinger.

Bianco Lunos Bogtrykkeri.

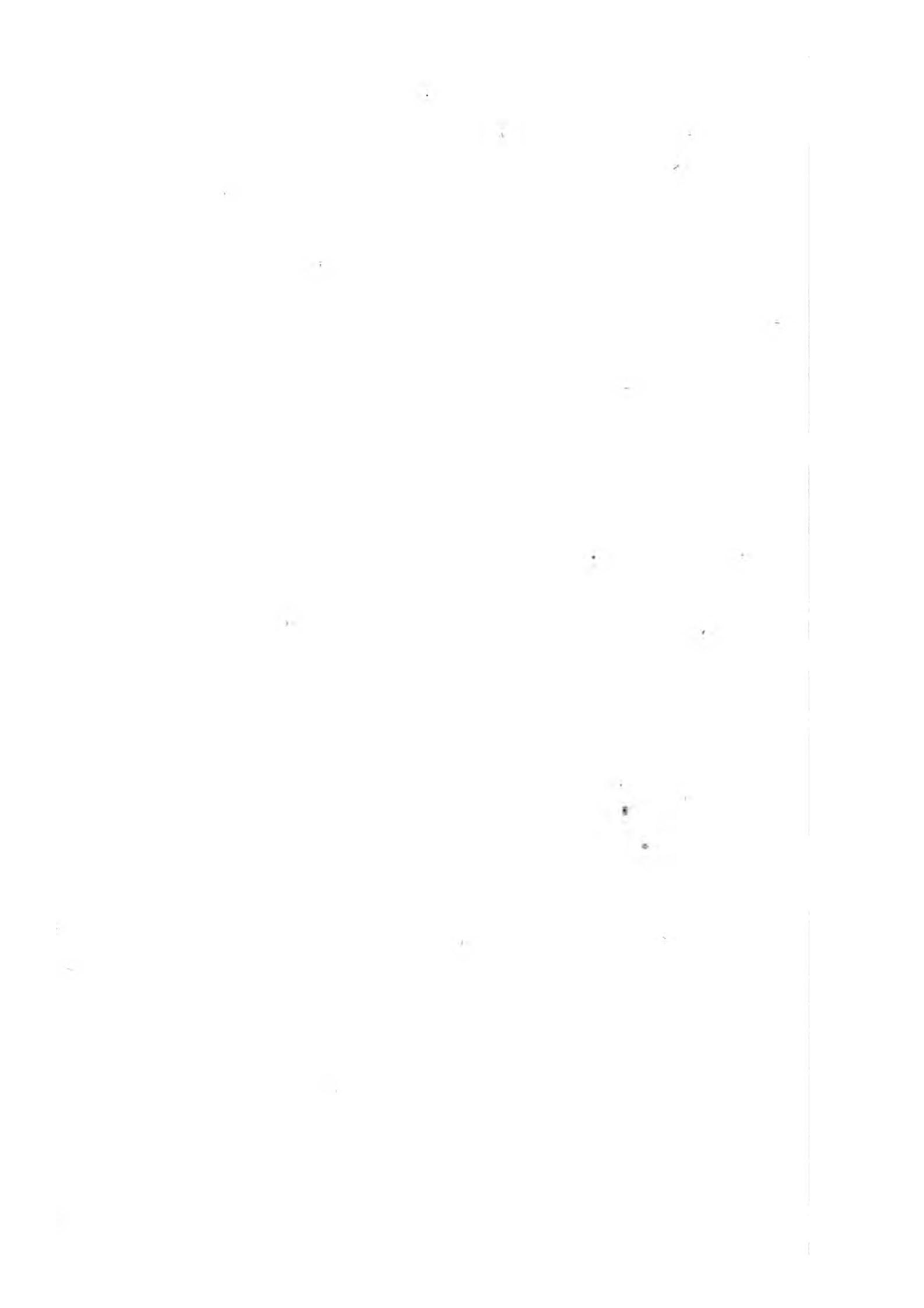
1855.

709. c. 16

Indhold.

	Pag.
Den Yngste (ny)	1.
En Dag paa Den Als	183.
Et Eventyr i Dyrehaven	277.

Den Ungste,

Lystspil i fire Acter.

Opført første Gang paa det kongelige Theater den 13de Novem-
ber 1854.

Personerne.

Petrullo, Landmand.
Licarda }
Adriana } hans Døttre.
Fiorella }
Canneloro, rig Kjøbmand.
Renzolla, hans Kone.
Cadeo }
Parmiero } deres Søner.
Cienzo }
Citone, Pædagog.
Fra Simone, Munk.
Cola, Gaardskarl hos Petrullo.
Nita }
Seppo } i Canneloros Tjeneste.

Handlingen, der varer fra om Morgenen til ud paa Aftenen, foregaaer deels hos Petrullo, omtrent en halv Meil fra Neapel paa Possip-Beien, deels hos Canneloro tæt udenfor Neapel. Tiden: Begyndelsen af det 18de Aarhundrede.

Første Act.

Egn ved Posilip-Beien, omtrent en Meil fra Neapel. Tilhøre sees Petrus' Hus med Vinløv-Lag. Foran dette Buskværk og henstillede Redskaber; bag det enten Buskværk eller en mindre Bygning, mellem hvilken og Huset er en Gang, foruden den Indgang, der er paa selve Huset. Foran tilvenstre et Skuur med Lønder, Kar og lignende Sager. I Baggrunden Udsigt til Søen og den modsatte Kyst.

Første Scene.

Licarda og Adriana sidde, hiin tilhøre i Nærheden af Huset, denne tilvenstre noget fra Skuret, ved smaa Borde, begge meget pyntede og sysselsatte med at fuldføre deres Toilette. Siden Fiorella.

Licarda.

Hvor er mit Livbaand? Har du ikke seet
Mit figureerte Livbaand? Adriana,
Saa svar mig dog!

Adriana.

Nei, undskyld, jeg har travlt.

Det er den tiende Haarnaal, jeg har fæstet
 I Nakkehaaret; jeg har ti tilbage.

Licarda.

Saa seer jeg net ud, har jeg nu forlagt det!
 Og Tiden gaaer, og Fader kunde komme,
 Og jeg forsømme —

Adriana.

Hvad du gjør en Dvalm!

Dit Livbaand — (vender sig om.) Na, du har det jo
 om Livet.

Licarda.

Ik det er sandt! jeg tog det paa —

Adriana.

Licarda!

Hvorledes flæde mig de nye Berloquer?

Licarda (affides).

Hvor Cola bliver af! Hvis Parmiero
 Var allerede kommet — o, den Cola!

Adriana.

Men sig, hvad feiler dig?

Licarda.

Lad mig i Ro!

Er jeg nu oplagt til —

Adriana.

Du maa jeg see!

Hvad? Er du ikke oplagt til at see paa
Et Par Verloquer?

Licarda.

Men jeg veed slet ikke,
Hvorfor du pynter dig idag —

Abriana.

Men du,

Hvortil skal din Pynt?

Licarda.

Jeg — jeg vil til Byen.

Der er en Fest i Santa Claras Kirke.

Abriana.

Ja, jeg vil med til Byen. Jeg vil see til
Eufemia; hun tae'r jo bort imorgen.

(Reiser sig; affides.)

Naa, nu er jeg da færdig; og Cienzo
Kan komme naar han vil. Var han blot her!
Jeg skal dog spørge Cola. (I det hun vil gaae.) Fiorella!

(Fiorella, i Ribdragt, træder ind fra Huset, men taler først
ud til En.)

Fiorella.

Træk den i Stalden; lad den staae og puste;

Og fast et Dækken over den. Nei strax!

Vent med at give den at drikke. Saadan!

(Kommer frem.)

God Morgen!

Adriana.

Taf. Hvor har du været henne?

Fiorella.

Na, jeg har været ude fra imorges.
 Forvalteren og jeg har kjøbt for Fader
 To Muuldyr — o, I skulde see dem! — to
 Fortræffelige Dyr! Den hellige Fader
 Har ikke bedre for sin Vogn. Saa fik jeg
 En Kjøber til det Vænge, Fa'er vil af med,
 Og fæsted' nogle Folk, som vi har nødig,
 Naar Biinhøst-Tiden kommer.

Adriana.

Ja, du er da
 Vor Faders høire Haand!

Fiorella.

Na Snak!

Adriana.

Det er du.

Hvis Noget kunde lindre ham den Sorg,
 At han har lutter Døttre, ingen Sønner,
 Saa er det dig, der jo er halvt et Mandfolk.

Fiorella.

Savist!

Adriana.

Du rider, gaaer paa Jagt, du fjøbflaacr,
Du hjælper Fa'er i Marken, med hans Viinavl . . .

Fiorella.

Jeg holder ham hans Regnskab lidt i Orden.
Det er det Hele, og det gjør jeg slet nok.

Licarda.

Jo, Adriana siger Sandt. Jeg huffer,
Man har forialt os, Fader var saa vred,
Da du, den Yngste af os, kom til Verden,
Og Haabet om en Søn paany blev stuffet.
Han lod dig siden gaae i Drengeklæder,
Oplæres og behandles som en Dreng,
Saa vidt jeg veed, til du var tolv Aar gammel.

Fiorella.

Nu ja, naar det nu kunde trøste Fader!
Enhver har sine Griller, han har denne.
Men hør nu, jeg maa gaae, jeg har et Grind.
Har en af Eder tænkt paa Faders Frokost?
Jeg faae den ei derude.

Licarda.

Saa har Cola

Forglemmt det. (Ralder.) Cola!

Cola (indenfor).

Ja.

Licarda (utaalmodig).

Saa kom dog, Cola!

Anden Scene.

De forrige. Cola.

Cola

(endnu udenfor).

Ja — ja — ja! (Træder ind, slæbende paa en Ballie eller et lignende Kar med Abstilligt i.) Hvad er det for en Raaben og Skrigen paa Cola, Cola! Har jeg ikke Andet at bestille! Og skal jeg hvert Minut paa Dagen staae paa Binde —

Fiorella

(træder nær hen til ham).

Ja du skal. Hvad troer du ellers du skalde?

Cola.

Hvad jeg ellers skalde? (Forandrer Tønen, idet han sætter Karret fra sig.) Nu, saa lad høre, hvad vil I mig?

Fiorella.

Har du husket paa vor Faders Frokost?

Cola.

Jo, den har jeg justement husket paa. Jeg har spiiist den.

Fiorella.

Har du spiiist den, din Slynge! Hvad skal det ligne?

Cola.

Det har jeg gjort efter Overlæg. Vor Husbond bliver nu gammel. Hans Tænder er' daarlige, han har tidt klaget over, at han har saa ondt ved at tygge. Og saa har jeg tænkt at hjælpe paa ham. Det er en sand Barmhjertigheds-Gjerning, at spise for den stakkels Mand.

Fiorella.

Vi, jeg skal hjælpe paa dig! Hvad, din Hund,
Din Bjalt, din uforbedrelige Dagthv!
Er Fader dig for gammel? Du, som solet
Hver Dag, der gives dig, i stiden Ladhed,
Hvad bliver du, naar du er gammel, troer du?
Med Tænder som et Bildsviin, men til Gjengjæld
Med ingen skimlet Skorpe, du kan tygge.
Og du tør hylle Medhynk med vor Fader?
Den værdige Mand, som agtes hvor han kommer,
Ham bilder du dig ind, at du kan spotte?
Og du vil tygge for ham? Tak du Gud,
At Fader giver dig et Been at gnave.
— Nu skal jeg sørge for hans Frokost selv.
Men, hvis du rører den, ja seer kun til den,
Da skal jeg lave dig med denne Rid'pidst
Varm Frokost paa din Ryg. — Naa, væk fra Døren!
(Gaaer ind i Huset.)

Cola

(der har retireret for hende)

Hun taler overmaade godt for sig, det unge Fruentimmer!

Licarda

(gaaer hurtig hen til ham og tager ham affides).

Skynd dig, Cola! Har du seet ham?

Cola.

Seet hvem?

Licarda.

Du veed jo nok, ham . . . ham —

Cola.

Jeg kjender ingen Ham ham.

Licarda (utaalmodig).

Herregud, jeg har jo bedet dig passe paa, om han, jeg venter paa, skulde vise sig her i Nærheden.

Cola.

Naa, han med Blumagerne i Gatten! Nei, ham har jeg ikke seet.

Adriana

(tager Cola tilside).

Hør, naar Cienzo kommer, saa lad ham opholde sig saalænge ved den røde Længe ud til Veien.

Licarda

(til Cola, som før).

Læg nu blot Mærke til hvad jeg siger dig: naar du seer ham herude, saa beed ham vente mig —

Cola

(med Flid, høit).

Jeg veed, jeg veed! Han skal vente ved den røde Laage ud til Veien.

Abriana (affibes).

Nei, hvad det er for et rædsomt Dyr! Staaer han ikke der og forraader mig!

Licarda (som før).

Hvad er det for en Snak med Laagen! Han skal vente mig ved de to høie Cypresser.

Cola.

Ja, man kan jo blive forrykt i Hovedet over alt det Blageri.

Licarda (som før).

Bliv blot herude og see efter ham; du veed, jeg viser mig erkjendelig. (Høit til Abriana.) Jeg maa nu gaae ind. Jeg har endnu Meget at besørge, inden jeg tager til Byen.

Abriana.

Ja, og jeg vil tale med Gartneren før jeg gaaer.

(Ricarda gaaer ind i Huset.) Cola, giv mig nu et Bink i rette Tid. Ellers holder jeg ikke hvad jeg har lovet dig.

(Gaaer tilvenstre.)

Cola (ene).

Det er Vandens Biegebørn! Enhver af dem har allerede sin Galan — ja, den Yngste ikke; men det kommer nok, saa balsthyrig hun ogsaa er. (Vil gaae ind.) Det er sandt, jeg skulde jo vente paa de to unge Herrer. (Gaaer et Par Skridt.) Ja vente, vente — længe venter jeg ikke. Hm! Alt om Alt, saa kan de ligesaa godt vente paa mig, som jeg paa dem.

(Gaaer, bag om Huset.)

Tredie Scene.

Parmiero og Cienzo træde ind.

Cienzo.

Dig skal jeg træffe her paa denne Tid!
Hvor kommer det?

Parmiero.

Jeg — ja, Cienzo, seer du,
Jeg er tilfands at kjøbe mig en Rid'hest,
Og her etsteds skal boe en Mand, der handler
Med smukke Heste. Men, min Broder, du,
Hvad fører dig herhen?

Cienzo.

Ah, mig — jo, seer du,
Der er en fornem Dame jeg har lovet
At skaffe Vin fra Egnen her omkring,
Og hos en Mand dernede vil jeg kjøbe
Et Fad, hvis jeg kan faae det.

Parmiero.

Nu forstaaer jeg!

(Affides.)

Isald jeg bliver her, saa gaaer han ikke.

Cienzo (affides).

Jeg maa nok lade som jeg gaaer, og siden
Jeg lister mig herhen igjen.

Parmiero.

Ja, jeg

Maa skynde mig. Vor Herre veed, hvorledes
Jeg har forvildet mig paa denne Bivei.

Cienzo.

Og jeg! Ja, det er latterligt!

Parmiero.

Vi sees jo

Til Middag?

Cienzo.

Ja, man spiser godt hos Carlo.
Jeg kommer sikkert.

Parmiero.

Haha! jeg maa lee,
At vi skal mødes her!

Cienzo.

Ja, hahaha!
Det har du Ret i! — Men Farvel!

Parmiero.

Farvel.

(De gaae, hver til sin Side.)

Fjerde Scene.

Adriana (fra venstre Side). Strax efter Licarda (fra Huset).

Adriana.

Jeg syntes saa bestemt, jeg kunde skimte
Imellem Træerne, at En var her.
Nu seer jeg Ingen.

(Licarda kommer ind.)

Licarda.

Tog jeg ikke feil,
Saa var der Nogen udenfor, der talte.

Adriana

(vender sig, affides).

Licarda!

Licarda

(bliver hende vaer, affides).

Adriana! — det var dumt!

Adriana (affides).

Hvor det var ærgerligt, at hun er her!

Licarda (høit).

Du vil jo gaae til Byen —

Adriana

(sætter sig ved Bordet tilvenstre).

Ja — om Lidt.

Men du gaaer sagtens strax.

Licarda.

Nei — ikke strax.

Lidt maa jeg eftersee mit Haar.

(Sætter sig ved det andet Bord.)

Adriana (affides).

Hun bliver!

Hvad gjør jeg nu!

Licarda (affides).

O, naar hun blot var borte!

Adriana (som før).

Det var dog bedst, at jeg fortalte hende —

(Reiser sig.)

Licarda (som før).

Jeg troer, jeg tilstaaer hende — (reiser sig.) Adriana!

Adriana.

Licarda, jeg maa endelig betroe dig . . .

Licarda.

Min Søster, jeg har Noget paa mit Hjerte —

Adriana.

Og du maa ikke blive vred. Jeg veed nok,
At du i dette Punkt er mere streng . . .

Licarda (grædende).

O, kjære Søster, kun med Taarer kan jeg,
Og med Undseelse betroe mig til dig.

Adriana

(ligeledes grædende.)

Ja, du kan troe, Licarda, jeg har grædt
Og kjæmpet for at staae imod det. Men
Man kan det ikke.

Licarda.

O, tie stille, Kjære!

Din Sorg har Intet at betyde. Min —
Det kan du ikke tænke dig. Ja, hør kun!
Jeg har — og uden at vor Fader veed det —
I Stilhed lovet bort min Haand, mit Hjerte.

Adriana.

Har du?

Licarda.

Ja, skænd kun paa mig!

Adriana.

Nei, Ricarda!

Jeg har jo gjort det Samme. Jeg har lovet
I Hemmelighed Haand og Hjerter bort.

Ricarda.

Har du? Men er du ikke klog? Hvor tør du . . .
Det er jo uforsvarligt. Dersom Fader —
Ja, dersom jeg fortalte ham . . .

Adriana.

Nei, hør hun!

Hun vil bebreide mig hvad hun gjør selv!
Sei for din egen Dør! Skal jeg maaskee
fortælle Fader . . .

Ricarda.

Nei, for Guds Skyld, nei!

Saa gjør du mig ulykkelig.

Adriana.

Nu godt!

Men vær saa rimelig.

Ricarda.

Ja, vær blot taus;

Saa skal jeg Intet sige.

Adriana.

Men fortæl mig,

Hvem er din Elsker?

Licarda.

Han er Officeer,

Skjøn som en Krigsgud, brav og fjæk og munter.

Han har mig kjær — o, meer end jeg kan sige!

Han mener mig det ærligt, ja, det gjør han!

Men Fader, som du veed, har Mistro til
Fornemme Folk, og meest til Militaire.

Adriana.

Madonna hjælpe os! Den samme Frygt

Har ogsaa jeg.

Licarda.

Hvem er det da, du elsker?

Adriana.

Ja, tænk dig, det er En fra Hoffet, sikkert

En fornem Herre — o, han er saa fin!

Dg ung og smuk! Du skulde bare see ham!

Dg mener mig det redeligt, det veed jeg.

— Ham er det, som jeg venter paa, mens Fader

Er ude — o, han kommer kun saa sjældent!

Licarda.

Ja, Parmiero kommer heller ikke

Saa tidt til mig. Men nu har jeg betænkt,

At han skal tale ligefrem med Fader,

Det gaae nu som det vil.

Abriana.

Det er det Bedste.

Det Samme vil jeg sige til Cienzo.

Og bliver Fader vred, og vil han ikke,
Saa staae vi To hinanden bi.

Licarda.

Det skal vi.

Abriana.

Men lad os nu gaae ind. Fra Hjørnestuen
Kan vi see ned ad Veien, om de komme.

(De gaae ind.)

Femte Scene.

Parmiero og Cienzo komme hurtigt ind, hver fra sin Side
og støde paa hinanden.

Cienzo (affedes).

Der er han jo igjen!

Parmiero (affedes).

Det var fordømt!

Cienzo.

Ah, du er vendt tilbage?

Parmiero.

Ja, og du?

Cienzo.

Jeg kunde ikke finde . . . jeg vil spørge . . .
Maaſtee man her kan give mig Beſted.

Parmiero (affbes).

Han maa herfra, det koſte hvad det vil!

(Høit.)

Hør, du maa tjene mig, og gaae din Wei.

Cienzo.

Maa gaae?

Parmiero.

Ja, din Nærværelſe, jeg tilſtaacr,
Generer mig.

Cienzo (forundret).

Hvorfor?

Parmiero.

Nu, reent ud ſagt,
Jeg har en Amourette her paa Stedet.

Cienzo.

En Amourette? Her? Med hvem?

Parmiero.

Cienzo,
O, med en Skjenhed, med en herlig Pige!

Cienzo.

Der boer i dette Huus?

Parmiero.

Der boer just der.

Cienzo.

Na, det er Usandhed, det troer jeg ikke.

Parmiero.

Hvad nu?

Cienzo.

I dette Huus der boer en Pige,
Hvis Skjønhed overstraaler alle andres;
Hun elsker mig, hun er mit Liv, mit Alt!

Parmiero.

Krabat, der lyver du! Hvor tør du sige . . .

(Trækker blank.)

Forsvar dig! du skal bøde . . . Holdt! Siig først,
Hvad hedder hun?

Cienzo.

Hun hedder Adriana.

Parmiero.

Aha, det lettede! Min Elste hedder
Ricarda, og jeg veed, hun har en Søster.
Saa er det ikke værdt, vi duellere.

— Og du er løbet her i Havn, Cienzo?

Og vi, der — hahaha — jo gjorde Kunster —

Cienzo

(med Latter).

Og frøb i Skjul, den Gne for den Anden!

Parmiero.

Men, kjære Broder, hvad er nu din Hensigt?

Cienzo.

hun er mig kjær, den unge Pige, tro mig!

Parmiero.

Mig er Ricarda kjær, langt meer end Nogen.
 Jeg føler godt, at det er ingen flygtig
 Inclination, der kommer og der svinder.
 Men husk, Cienzo, at vor gamle Fader
 Har store Planer for med sine Sønner.
 Mig har han kjøbt et Officeers-Patent;
 Dig har han med den største Nøie skaffet
 Ansættelse ved Hoffet; og Ladeo
 Skal blive lærd og anseet. Troer du, han
 Vil see os gifte med en Landmands Døttre?

Cienzo.

Desværre, du har Ret. Men Adriana
 Er uundværlig til min Lykke. Fader
 Mig bringer til Fortvivlelse, ifald han —

Parmiero.

Ei hvad! Fortvivle maa man ikke. Skjebnen
 Kan være gunstig os, meer end vi tænke.
 De unge Piger elske os. Maaskee,
 Naar nu de mærke, at en fast Forening

Er os umulig, begge nøies med
En mindre fast, men mere varm Forening.

Cienzo.

Det troer jeg ikke.

Parmiero.

Ja, men det troer jeg;
Og jeg har meer Erfaring. Her paa Landet
Er Pigeboern ei nær saa delicate.
I al Fald kan vi prøve det.

Cienzo.

O stille!

Der kommer hun!

Parmiero.

Ja, see, der er de Begge!

Sjette Scene.

De Forrige. Ricarda og Adriana (fra Huset).

Parmiero

(der iler hen til Ricarda).

O, min Ricarda!

Ricarda.

Kjære Parmiero!

Cienzo,

(der er ilet hen til Adriana).

Åh, det var herligt, at du holdt dit Løfte!

Adriana.

Du har dog ikke ventet?

Cienzo.

Nei, kun lidt.

Adriana.

Men sig mig, kender du den anden Herre?

Cienzo.

Det er min Broder.

Adriana.

Åh, er det din Broder!

Fortæl mig dog —

(De gaae hen mod Baggrunden og siden ud.)

Parmiero.

Du seer da selv, Licarda,

Åt du af ham har Intet at befrygte.

Min Broder er mig tro.

Licarda.

Nei, jeg er rolig.

Åh, det er ikke godt, at man maa ængstes

For Andre, der er Vidne til vor Lykke.

Parmiero.

Men dette hemmelige, skjulte Forhold,

For mig er det tillokkende. Ja, sandtnok,

Man pines af lidt Frygt, maa passe paa

Dg stjæle sig til det Minut, der undes.
 Men saa til Gjengjæld nyder man det henrykt,
 Dg hvert Minut opveier Aar og Dage.

Licarda.

Af nei, min Ven! i hvert Minut er Angst
 Dg Selvbebreidelse. Jeg føler godt
 Min Uret, at vi mødes her saa ofte.
 Dg nu især, da jeg min Søster seer
 Af samme Lidenstak forblendet, tør jeg
 Ei gaae forud med et saa slet Exempel.
 Dg derfor hør mig, elskte Ven! Fat Mod,
 Dg tael kun uden Omsvøb med min Fader.
 Forklar ham hvem du er, din gode Stilling,
 Dg beed ham om min Haand. Han vil nok sagtens
 Ei give strax sit Minde — men med Tiden,
 Dg naar du har Laalmodighed. Ja, gjør det!
 Dg gjør det snart, det er det bedste.

Parmiero.

Men

Behøve vi at mødes her, hvor vi
 Hvert Dieblif, jeg tilstaaer, kunne røbes?
 Du har jo sagt, du kommer tidt til Byen.
 Der skal jeg sørge for et Sted at mødes,
 Hvor Ingen kan forstyrre os —

Licarda.

Nei, nei!

Det kan jeg ikke.

Parmiero.

Men hvis nu din Fader
Haardnakket nægter os sit Ja?

Licarda.

Madonna

Vil bære ham til Mildhed!

Parmiero.

Men, ifald han
Med Strengbed passer paa dig, og for lang Tid
Os stiller ad? Du selv har mig fortalt,
At han er vanskelig.

Licarda.

At Gud, det er han!

Desværre, det er sandt. Hvor er der Hjælp!

Parmiero.

Lyk til mit Bryst, og søg dig der en Tilflugt!
Er da min Kjærlighed dig ikke nok?
Hvor gider du bevæge dig bestandig
I disse snævre Forhold, ængstes af dem,
Og daglig tæres hen? O, følg med mig!
Hos mig skal dine Dage lyst og muntert
Forsvinde for dig; hvad du peger paa,

Skal vorde dit. Er Hjertets Altira bunden
Til Vielse, til Præst, til Fædres Luner?

Licarda.

Tael ikke mere! Jeg har hørt med Skræk
Paa hvert af dine Ord. Først nu jeg fatter
Min Ubefindighed; at ogsaa du
Maa ringeagte mig. Nei, intet Ord!
Vi kan ei mødes oftere. Men føler
Dit Hjerte, som du siger, kjærligt for mig,
Og mener du det ærligt og oprigtigt,
Saa anhold om min Haand hos Fader, enten
han giver os sit Minde, eller ikke.
Men har du ikke det isinde, troe mig,
Saa har du seet mig sidste Gang idag.

(Gaaer ind.)

Parmiero.

For Fanden, hun blev vred, og det alvorligt.
Og dog — maaskee jeg høier hendes Stivfand.
Men, hvis nu ikke? Her er godt Raad dyrt.
Nu, møde mig igjen, det gjør hun sagtens,
Og jeg maa have fat paa denne Cola.

(Gaaer, idet Adriana og Cienzo træde hurtigt ind fra den
modsatte Side.)

Adriana

(der gaaer foran).

Na, stam dig som du taler! Troer du, jeg

Vil kaste mig i Snavset, og vil leve
Med dig som . . . som —

Cienzo.

Men, hør mig, Adriana!

Adriana.

Nei, jeg vil Intet høre. Du skal tie
Og høre mig. Det lader jeg dig vide,
At du skal frie til mig i Tugt og Ære.
Hvis et, er det forbi imellem os.

Cienzo.

Du misforstaaer mig —

Adriana.

O, Cienzo, jeg
Har troet dig saa godt, har altid syntes,
Du var saa skikkelig og god. Og nu —
Nu kan du nænne — (heftig.) Det er skændigt af dig!
Og hvis jeg gjorde dig din Ære, saa tog jeg . . .

Cienzo.

Men, Adriana —

Adriana

(med stigende Brede).

Nei, naar jeg betænker,
At du til mig tør tale som du gjorde,
Saa bør jeg ikke taale du er her.
Du skal gaae bort — gaae bort paa Diebliffet!
Og hvis du kommer her igjen, hust paa,

Saa skal du smukt behandle mig honnet,
Som en af dine Frøkener fra Hoffet.

(Gaaer ind.)

Cienzo (ene).

O, hun var opbragt! Det kan jeg da takke
Min Broder for. Det var forkeert, det Indfald.
— Ja, hvad er her at gjøre!

Syvende Scene.

Cienzo. Cola (fra Gangen bag om Huset).

Cola (affides).

Aha! der seer jeg den anden unge Herre staae
— og alene. Der har bestemt været en Kurre paa
Traaden. Paa Officeren kunde jeg mærke, der var
Noget galt. (Hvit.) Naa, Herr Junker —

Cienzo.

Er du der! Hør, du maa endelig gjøre dig
Umag for, at jeg kan faae Adriana i Tale iaften.

Cola (affides).

Accurat det Samme vilde Officeren. (Hvit.) Hm
— ja, iaften — det vil have sine Banfeligheder.
Herr Petrusso kunde let komme over os.

Cienzo.

Na, saa kan du itide give os et Binf.

Cola.

Ja — som sagt, jeg troer ikke, det gaaer.

Cienzo.

Vist gjør det. Jeg skal nok vise mig erkjendelig.

Cola.

Maa — ja . . . men alligevel —

Cienzo (affibes).

Jeg maa nok strax give ham Noget. (Søit.) Tag det for din Heilighed.

Cola

(seer først paa Pengene).

Ja, prøv nu kun at komme. Maaskee det gaaer an.

Cienzo.

Er den gamle Betrullo virkelig saa nøieseende?

Cola.

Jo, vi er' Alle nøieseende her i Huset. Det har I maaskee allerede mærket paa Adriana.

Cienzo (affibes).

Enten har han luret, eller hun har sagt ham Noget. (Søit.) Ja, hun er bange for, at jeg ikke mener hende det oprigtigt.

Cola.

Saa?

Cienzo (provende).

Og naar man ikke lover hende Ægteskab, kommer man nok ingen Bei med hende.

Cola.

Det vil jeg ikke sige. I vore Tider ere Pigebørn hjæppegale nok. Men gaaer I om med de Læufer?

Cienzo.

Jeg? Hvor kan du troe!

Cola.

Ja, hvis I gjør, saa maa jeg først see rigtig paa Jer. Har I en god, bred Ryg og dygtig stærke Skuldre?

Cienzo.

Hvad vil det sige?

Cola.

Det vil sige, at den gamle Petruzzo er ikke at spase med. Mærker han, at I har Dumheder for med hans Datter, saa slaaer han Rygstykkerne itu paa Jer; og hvis han ikke gjør det, saa gjør jeg det.

Cienzo (affides).

Den Tølper!

Cola.

Men nu maa I gaae. Jeg har ikke Tid at holde Jer længere med Selstab.

Cienzo.

Ja, gjør dig nu fun Umag for, at jeg kan komme iaften.

(Gaaer.)

Cola (ene).

Officeren maa jeg tage vaerligere paa; han taa-
ler ikke Meget. Men saa er han igjen generøs, og
saa gaaer det Ene op mod det Andet. Derimod en
saadan lille, spinkel Hoffjunker kan man gjerne være
en Slump grov imod. Efter hvad jeg har ladet mig
sige, saa er' de Alle ved Hoffet vante til at blive
hundfede. (Gaaer, men vender om, da han seer de Esternævnte.)
Naa, der er jo Herr Petrullo; og den fornemme
Kjøbmand inde fra Byen er med ham. Det er jo
ham, der kjøber næsten Alt hvad Huusbond avler —
ja, saa maa man gjøre Complimenter med ham.

Dttende Scene.

Cola. — Petrullo og Canneloro (fra Baggrunden).

Petrullo

(ved Indtrædelsen).

Nei, Messir Canneloro — Naa, der har vi
Min Gaardskarl. — Cola! sig mig, er der høndt
Et eller andet Nyt, mens jeg var borte?

Cola.

Nyt? (Affides.) Alt de to unge Herrer har været
her uden at han veed det, det er ikke noget Nyt.
(Svit.) Nei, Alting er ved det Gamle.

Petrullo.

Saa kan du gaae.

(Cola gaaer. Petrullo vender sig igjen til Canneloro.)

Nei, jeg forstaaer det ikke.

Canneloro (affides).

De Folk fra Landet, Alting skal man gi'e dem
Med Skeer ind. (Hvit.) Saa hør mig da, Petrullo,
Skal jeg forklare Jer det. Naar vi Gamle
Vil ærligt sige Sandhed, maae vi tilstaae,
I Grunden veed vi ikke hvad vi vil.
See, nu har jeg tre Sønner —

Petrullo (affides).

Det er selsomt,

At alle Mennesker har Sønner, jeg kun
har lutter Døttre.

Canneloro.

Ja, I maa min Sandten,
Vil I forstaae mig, høre rigtigt efter.

Petrullo.

Jeg hører efter.

Canneloro.

Nu, de yngste Lo
Er liberlige Fugle, reent ud sagt.
De gaae paa Spillehuse, paa, Commers,
De løber efter hvert et Skjort, de træffe;
De sætte Penge til — og fort og godt,

Med dem maa jeg bestandig holde Huus,
 Moralisere — skjøndt til ingen Nytte.
 Min Elbste derimod er spag og stille.
 Han sidder gjerne hjemme; han vil ikke,
 Som ellers unge Folk, slaae Gjakken løs,
 Men grubler, og er næsten sty for Folk.
 Det er mig heller ikke med. Igrunden
 Er tidt jeg gal i Hovedet derover.
 Saaledes veed vi Fædre neppe selv
 Hvad vi vil helst.

Petrullo.

Hvoraf da kommer det,
 Han er saa egen?

Canneloro.

Det skal jeg forklare.
 Blandt mine Sønner —

Petrullo (affides).

Om! Han er saa proppfuld
 Af sine Sønner, at hvert Dieblif
 Staaer een ham ud af Halsen.

Canneloro.

Hør, Petrullo,
 Det er en hæslig Bane, at I snakker
 Med Eder selv, imens man taler til Jer.

Petrullo.

Jeg passer paa. Bliv I kun ved.

Canneloro.

Nu, seer I,

Blandt mine Sønnen —

Petrullo.

hm!

Canneloro.

Hvad er det nu?

Hvad rømmer I Jer for?

Petrullo.

Hvad jeg mig rømmer!

Nu har jeg hørt det før! Har jeg ei Lov til

At rømme mig, her paa min egen Grund?

Det er engang min Maade.

Canneloro.

Nu, saa hør da!

Seer I, der sidder Hoved paa min Ældste;

Han har Genie — det mærkede jeg snart.

Dg derfor tænkte jeg: den Dreng skal blive

Med Liden til en lærd og anseet Mand.

Som tænkt saa gjort. Jeg fik en Lærer til ham —

Man kalder saadan En en Pædagog —

En grundlærd Mand; man maatte forse sig

For Alt hvad den Mand havde læst og vidste.

Dg hvad han vidste, tylded' han igjen
 I min Læbe — det er just min Søn —
 Holdt ham til Bogen, kuffed ham til Flid,
 Dg bragte det saa vidt, at — ja, at Drengen
 Blev rigtignok et Under i det Smaa
 Af lutter Lærdom, men — blev melancholisk,
 Indsluttet i sig selv og hang med Hov'det,
 Kort, som jeg nys har sagt Jer, at han var.
 — Dg saadan er han nu den Dag idag:
 Han ruger over sine Bøger, blander
 Sig aldrig i et lystigt Compagnie.
 Seer han et Fruentimmer, bli'er han angst —

Petrullo.

Ja, det er underligt.

Canneloro.

Hvem af os Andre

Har været saadan? Jeg min Sandten ikke.
 Er det Maneer? Naar man er ung og frisk,
 Skal saa man sidde stum og kuffelure?
 Jeg siger Nei; langt heller steie ud.
 Det har man godt af, det gjør Hjertet varmt;
 Det giver Noget, man kan tænke paa
 Dg atter glædes ved, naar man er gammel;
 Det har jeg selv gjort —

Petrullo.

Na — da I var yngre!

Canneloro.

Naturligviis. Skjøndt — kom det an derpaa,
 Var heller ikke nu jeg bange for det.
 Med et Par brune, skjælmste Dine kan man
 Fornøie mig til Sjælen.

Petrullo.

Naa, fortæl,

Hvad blev saa Enden paa det? (Affbes.) Det er Vandens,
 Som den Historie trækkes ud.

Canneloro.

Ja, seer I,

Alt dette maatte jeg see til at ændre.
 Hans Bædagog, ham fik jeg snart fjørt bort,
 Og tog en Anden, tog ham paa det Vilkaar,
 Han ikke maatte vide mig for Meget,
 Og mindre proppe Drengen fuld med Lærdom.
 Det har han ærlig holdt. Min Bædagog
 Kan Ingenting, og lærer Intet fra sig.

Petrullo.

Naa, hjælp saa det?

Canneloro.

Desværre, ikke stort.

Labeo er saa vidt, at han studerer
 Paa egen Haand, og han er nu som før.

Petrullo.

Ja, det er galt. Men sig mig blot, hvad jeg
Skal gjøre ved den Sag.

Canneloro.

Saa giv dog Tid!

J maa dog høre først, hvor jeg vil hen.

Petrullo (affides).

Ja, det er netop Det, jeg nok gad vide.

Canneloro.

See, jeg har Tillid til Jer. J har hidtil
Behandlet mig honnet med de Produkter,
J sælger mig. J skjænker mig dem ikke,
J tjener paa dem; nu, det gjør jeg med,
Som Kjøbmand jeg, og J som Landmand —

Petrullo.

Utsaa —

For, reent ud sagt, min Taalmod gaer til Ende.

Canneloro.

Ja, J er ret en utaalmodig Praas!
Skal jeg da ikke tale rigtigt ud?

Petrullo.

Ja, tale ud! Men naar jeg troer, J havner,
Saa ta'er J fat paaany.

Canneloro.

Na Snak! — Hor nu:

Jeg har, som sagt, god Lillid til Jer, troer,
At I er Herre, som sig bør, i Huset —

Petrullo.

Det er jeg. Mine Børn tør ikke knye,
Maa komme hjem, gaae ud, som jeg vil ha' det.
Og Seen suurt og Melancholiseren,
Det veed man Intet af hos mig.

Canneloro.

Nu, godt.

En Mand som I maa have vakkre Sønner.

Petrullo.

Om — ja . . .

Canneloro.

Ja, Sønner har I vel?

Petrullo.

Hvad, Sønner?

Canneloro.

Har I kun Døttre?

Petrullo.

Nei — (affibes.) Jeg taaler ikke,
Han stikker mig med sine Sønner. (Hvit.) Nei,
To Døttre har jeg, og en Søn.

Canneloro.

Og Sønnen,

Er det den ældste?

Petrullo.

Nei, det er den yngste.

Canneloro.

Hvor gammel er han?

Petrullo.

Na, en atten Aar.

Canneloro.

Nu, det gaaer an. Og han er oplært godt?

Petrullo.

Jo — mine Børn er' oplært', trods de bedste.

Canneloro.

Det er mig kjært. Saa hør da nu mit Forslag.

J sender Eder's Søn til mig —

Petrullo.

Til Jer?

Canneloro.

Hos mig han tager Ophold —

Petrullo.

Tager Ophold?

Canneloro.

For Fanden, ja! Og thgg saa ikke Drøv
Med mine Ord. — Han tager Ophold hos mig,
Og holder mig min ældste Søn med Selskab.

Petrullo.

Nei, det gaaer ikke an.

Canneloro.

Hvad nu? Hvorfor?

(Her træde Licarda, Adriana og Fiorella ud af Huusdøren, men standse og skjule sig bag Bustværket bag Huset, da de see Canneloro.)

Petrullo.

Det har nu sine Grunde. Og hvad skal han
I Eders Huus? Ladeo har jo Brødre.
De kan jo holde ham med Selskab.

Canneloro.

Saa?

Hans Brødre, troer I? Ja, som søite om,
Og bryde sig en god Dag om Ladeo.
Nei, I skal sende mig Jer Søn, og han,
Der jo er velopdragen, skal forsøge
At muntre mig min Dreng, at faae ham loffet
Fra sine Bøger, sine Grublerier;
Skal føre ham omkring, i lystigt Selskab . . .

Petrullo (affides).

Jo, det seer godt ud!

Canneloro.

Vil I? — Hør, Petrullo,

I veed, at jeg er Eders bedste Kunde,
At jeg betaler prompt hvad I leverer.
Men, hvis I nu er tvær, og af en Grille

Vil ikke s ie mig, er det forbi
Med den Trafik. Farvel!

(Vil gaar.)

Petrullo.

Nei, vent dog lidt!

Jeg tænker, det gaar an.

Canneloro.

Det maa jeg lide.

Dg lad os nu faa Sagen hurtig afgjort.

J sender Ederes Søn idag, og snart;

Dg instruer ham godt. Han maa begynde

Forsigtigt og lidt smaat; det er vel klogeft.

Men efterhaanden lader han staae til.

Siig ham — nei, veed J hvad, det Bedste bli'er dog

At jeg faaer instrueret ham; for J —

Bliv ikke vred — en  rlig, brav Mand er J,

Men J er Gandens kort for Hov'det —

Petrullo.

Hm!

Canneloro.

Dg Ederes Instruction blev nok derefter.

Med min Tadeo maa der handles vaersomt;

Thi ellers kan det h ende, at han neppe

Seer paa Jer Søn, og mindst vil omgaaes med ham.

Dg hermed Punktum. Hold nu Ord! Hvis ikke,

Jeg sender Jer, saasandt jeg her staaer for Jer,

En Vogn med fire Heste for, og henter
 Jer' yngste Søn med Magt. Levvel.

(Gaaer.)

Petrullo (ene).

Der gaaer han!

Og jeg — ja, jeg har lavet mig et Bad!

Min yngste Søn, hvor skal jeg tage ham fra?

Hvem Boffer ogsaa kunde troe, han spurgte

Af den Grund! Ja, her er jeg i en Knibe!

Men lad os see — der er dog vel en Udvei.

(Vil gaae ind, da hans Døtre træde frem.)

Tiende Scene.

Petrullo. Licarda. Adriana. Fiorella.

Adriana.

Men, Fa'er, hvad har vi hørt! Du har jo lovet
 En fornem Mand din Søn til Selskab!

Petrullo.

Naa,

Nu har I luret!

Licarda.

Nei, vi gif kun ud

Og vilde hilse paa dig.

Abriana.

Men fortæl os,

Hvad Sen er det?

Petrullo.

Na, med de dumme Spørgsmaal!

Vist har jeg lovet — jeg blev confunderet —

Dg fort og godt, nu er det steet engang,

Dg jeg maa holde Ord.

Abriana.

Ja, men hvordan?

Petrullo.

Hvordan? (Til Ricarda.) Her nu, her er kun Taler om

En kort Tids Ophold, paa brillante Vilkaar.

Hans Huus er rigt og stort, og du, Ricarda,

Du faaer det kosteligt hos ham.

Ricarda (forundret.)

Faaer jeg?

Petrullo.

Javist, mit Barn! Du er jo herlig voret!

I Kjole, Vest og Pantalons vil du

See ud, for Pokker, som en Prinds!

Abriana

(med Latter).

Na ja!

Det skal du gjøre! Klæd dig ud, Ricarda,

Dg sig, du er min Bro'er!

Licarda (affibes).

Og Parmiero,

Der venter mig iasten!

Petrullo.

Nu, mit Barn?

Licarda.

Nei, kjære Fa'er! Som Datter vil jeg søge
 At være dig til Gavn hvori jeg kan.
 Men klædes ud som Mandfolk, see mig udsat
 For den Uleilighed, der kunde følge,
 Det kan du ikke fordre.

Petrullo (affibes).

Hun har Ret!

Og var kun ikke min fordømte Dumhed . . .

(Svit.)

Na hvad! Uleilighed! Fordi du holder
 Hans Søn, der er tungsin dig, lidt med Selstab!
 Det er et stille Menneſte; af ham
 Risquerer du vist Intet. Du kan vide,
 At han er angst for Fruentimmer. Altsaa —

Licarda.

Nei, kjære Fa'er! forſtaan mig! Nei, jeg kan ei!

Petrullo.

Kom, Adriana, du er mere driftig,
 Og du er munter af Natur. For dig

Er det en let Sag, kun en lystig Spas.
 Du skal, min Pige, Ingen uden du!
 Vi ta'er til Byen sammen. Jeg skal sørge
 For Klæder til dig, fine og paa Moden;
 Og hos din Moster i Toledogaden
 Klæ'er du dig om — det bli'er just Løier, tro mig!

Adriana (affbes).

Hvad siger saa Gienzo, naar iaften
 Han savner mig!

Petrullo.

Naa, ikke sandt, du vil?

Adriana.

Hør, lille Fa'er! som Fruentimmer, troer jeg,
 Ta'er jeg mig ret godt ud, og kan gaae med.
 Som Mandfolk — nei, det gjør jeg ikke, Fa'er!
 Skal jeg i denne Verden gjøre Lykke,
 Veed jeg bestemt, det bli'er som Fruentimmer.

Petrullo.

Hvad har jeg da for Gavn af Jer, hvad Glæde,
 At I nu begge vise Jer saa tvære?
 Ulykkelig den Mand, der kun har Døttre!
 I ingen Retning har han Bistand af dem.
 En Søn er som et Rygstød for en Fader,
 Han giver ham Anseelse, han skaffer
 Ham Frygt hos Andre. „Bogt dig for hans Søn,“

Det hedder, „han er en forfløien Karl,
 Og ikke god at nappes med.“ — Ja, selv
 Naar Sønnen steier ud, kan mangen Fader
 See op til ham med Glæde og forynges
 I Drengens lykkelige Letfjind. Jeg —
 Ja, hvor jeg staaer og gaaer, er Eders Skjorter
 Og Baand og Flor, og Blonder mig iveien.
 Det er det Rygstød, som jeg har af Eder.

Fiorella.

Du mener ikke, Fader, hvad du siger.

Petrullo.

Nei, det er sandt, af dig har jeg dog Gavn;
 Af dine Søstre har jeg ifkun Udgift.

Adriana.

Men, lille Fa'er, kan ikke Fiorella
 Gaae til den rige Kjøbmand som din Søn?

Petrullo.

Na hun! (Affides.) Just hende vil jeg nødig miste.

Adriana.

Hun er jo vant at tumle sig fra Morgen
 Til Aften, snart tilhest og snart tilbogns.
 Den Ridedragt, hun altid gaaer i, ligner
 En Herreflødning — Tag du hende, Fader!

Petrullo (affibes).

Igrunden har hun Ret! (Hoit.) Ja, Fiorella,
Hvad siger du dertil?

Fiorella.

Jo, kjære Fader,

Jeg vil, naar det kan skaffe dig en Glæde.
Du har jo givet ham dit Ord. Jeg veed,
At hidtil har du aldrig brudt dit Løfte.

Petrullo.

Det har jeg sandt nok ikke. — Tak, min Pige!
Du er mit yngste Barn, men du har meer
Forstand, end dine Søstre har tilsammen.
— Naa, saa tag du derhen; lad spende for!
Vi kjøre strax til Byen.

Fiorella.

Det skal skee.

(Vil gaae.)

Petrullo.

Vent lidt. — (Kjælende for Licarda.) Licarda, Alt om
Alt var du

Dog mere passende . . .

Licarda.

Nei, Fader, nei!

Petrullo

(Kjælende for Adriana).

Hvad siger Adriana da? Jeg lover

Dig næste Markedsdag en heel, ny Klædning,
Naar du vil føie mig.

Abriana.

Nei, lille Fa'er!

Jeg er for dum dertil. Men Fiorella,
Der har Forstand for begge sine Søstre —

Petrullo (vred).

Na Snak! Na Præt! — Saa kom da, Fiorella.

(Til de andre to Døtre.)

Ind med Jer Begge! Ind med Jeres Skjorter,
Dg Bændler, Baand og Flor! og pas Jert Arbeid!

(De gaae Alle ind.)

Anden Act.

Have hos Canneloro tæt udenfor Neapel. Paa forskjellige Steder findes Marmor-Figurer paa Fodstykker; desuden Havestole o. s. v., og foran til den ene Side et Bord med Marmorplade.

Første Scene.

Canneloro, Renzolla og Fra Simone komme ind.

Canneloro.

Nei, nei, I husker feil, Fra Simone! Jeg har ikke lovet Jeres Kloster et nyt Helgenbillede.

Fra Simone.

Huster jeg feil? Spørg Renzolla; hun kan bevidne det.

Renzolla.

Et nyt Billede? Det kan jeg ikke huske. Men, naar Fra Simone siger det, er det vel sandt.

Canneloro.

Det skal du ikke sige. Naar du har glemt, at jeg har sagt det, saa kan han ligesaa godt have glemt, at jeg ikke har sagt det.

Renzolla.

Haaha! But den i Kommen, Fra Simone!

Canneloro

(til Fra Simone).

Men det er det Samme. I har lovet mig, at I vil tale min Tadeo tilrette, forhøre Jer, om han maastee feiler Noget eller bærer paa en Sygdom, og saa skrive Noget op for ham —

Renzolla.

Hvad — Sygdom? Tadeo er frisk som en Fisk. Han feiler ikke Noget — han har aldrig feilet Noget.

Canneloro.

Det kan man ikke vide. Fra Simone forstaaer sig paa Urter og Piller og Mixturer. Lad nu ham om det.

Fra Simone.

Godt, jeg skal tale med ham. Og Billebet?

Canneloro.

Et nyt faaer Jeres Kloster ikke. Men jeg vil lade et af de gamle male op og reparere.

Fra Simone.

Nu, det ere vi ogsaa fornoiede med. I kan lade St. Uberto male op.

Canneloro.

St. Uberto? Hvad kommer han mig ved? Gaaer jeg paa Jagt? Jeg vil lade Jeres Madonna male op. Hun kan trænge dertil.

Fra Simone.

Ah — hvad! Med Madonna kan man altid komme tilrette; hun er fornøiet, hvordan hun faa seer ud. Men St. Uberto — han er vanskelig. Jeg kjender ham. Undertiden kan man slet ikke komme ham nær. Naar han er i det Humeur, og seer En ligge i sit sidste Aandedræt, og kan hjælpe ham med en Haandstrækning, han gjør det ikke!

Renzolla.

Er han saadan en Tølper? Hvorfor har I ham da i Klofret?

Fra Simone

(trækker paa Skuldrene).

Man maa forholde sig med ham. Der er i Omegnen mange formuende Folk, der gaae paa Jagt; de søge ham hos os. Desuden er der en Mængde Krybstytter, der rapse i Skovene — ellers stikkelige Folk — de komme ogsaa for hans Skyld til os.

Canneloro.

Ja, for hans Skyld gjør jeg Ingenting. Men Madonna — siden hun er saa nøjsom — I skal faae et ganske nyt Billede af hende. Jeg skal selv besørge det og sende det til Jer.

Fra Simone.

Nu, det er en anden Sag; og I skal ikke komme til at fortryde det. Hvad man gjør for hende, det kommer igjen. Hun glemmer Ingen.

Canneloro.

Der kommer Tadeo. Lad os gaae tilside, saa kan I lægge Mærke til ham.

(De gaae tilside.)

Anden Scene.

De forrige (skulte). — Tadeo, der træder ind, efterfulgt af Rita; hun bærer en stor Kurv med Beger, saa mange der kan opstilles paa den ene Side af Bordet.

Tadeo.

Sæt Kurven hen ved Bordet.

Rita.

Godt, der staaer den.

Lad mig nu hjælpe Jer.

Ladeo.

Behøves ikke.

Du kan gaae ind.

Rita.

Gaae ind? Skal jeg da ikke
Først stille Jeres Bøger og Papiere
Og Skrivertøiet hen?

Ladeo.

Det kan jeg selv.

Rita.

Na Snak! I selv har roft mig nylig: Ingen
Gjør det saa godt som jeg.

Ladeo.

Nu vel, saa skynd dig!

Rita

(ordner det Dmtalte paa Bordet).

Her lægger jeg den store Foliant;
Her stiller jeg de smaa hen; her er Blækhorn,
Papir og Penne. Nu, giv Tid! Der mangler —
Nu veed jeg det: en Stol til Jer.

(Sætter en Hævestol hen.)

Ladeo.

Gaae nu.

Rita.

Nei, sæt Jer ned. Først maa jeg hjælpe Jer.
I seer jo ud som et Spektakel.

Labeo.

Rita,

Nu bli'er jeg vred.

Rita.

Bliv vred! Det maa I gjerne.

I seer saa smuk ud, naar I bliver vred.

Men sidde ned, det skal I. Eders Halsklud

Maa sættes om; der hjælper ingen Snak.

Labeo

(sætter sig).

Saa gør det hurtigt blot!

Rita.

Ja, hurtigt er jeg. —

Hold Hovedet nu lige!

(Tager hans Halsterklæde af.)

Hvilken Hals!

Som paa et Fruentimmer!

Labeo (utaalmodig).

Rita!

Rita.

Vent!

Tag Haanden bort — nei, tag den ikke bort!

Jesus, hvad har I der en deilig Ring!

Den har jeg aldrig seet.

Labeo (vred).

Gaae nu!

Rita.

Nu gaaer jeg.

(Affides.)

Åk, hvis engang den hellige Tomfru sendte
 En Frier mig, der var saa smuk som han,
 Jeg troer, jeg blev saa glad, at jeg blev taakset.
 (Gaaer med den tomme Kuro.)

Canneloro

(sagte til Fra Simone).

Der kan I selv see! Saaledes er han mod alle
 Fruentimmer.

Renzolla.

Hvad kan man see? Er Rita et Fruentimmer
 for vor Ladeo?

Canneloro.

Na, naa naa! Rita er en fjøn, ung Vige.
 Mangen Anden vilde ikke rende afveien for hende. —
 Men gaae nu I hen til ham, Fra Simone, og tael
 med ham.

Ladeo

(i Forgrunden).

Det var en felfom Tid, dengang Virgil
 Og Cicero og Tacitus og hine
 Berømte Mænd strev deres Værker ned.
 Var Rom's og var Italiens Klima dengang
 Saa varmt som nu? Jeg troer det næsten ikke.

Hi der er ikke varmt i deres Bøger.
 Men Grækerne — ja, Sophokles! hos ham!
 Og selv hos ham jeg ofte savner Noget.

(Sætter sig ved Bordet.)

Hvad har jeg glemt? Nu veed jeg — Commentaren!
 (Reiser sig og vil gaae ind.)

Fra Simone
 (træder frem).

Ei, der har vi jo vor kjære Labeo! Altid flittig,
 altid over Bøgerne!

Labeo.

Ne, flittig! Dersom Flid og Lyft var nok!

Fra Simone.

Hvad er der da iveien?

Labeo.

Veed jeg det selv? Ved Siden af min Lyft
 Der sniger sig en Ulyft ind, en Lede,
 En Tvivl om Resultatet. Fra Simone,
 Kan man paa eengang føle Tørst og Sult,
 Og have Væmmelse for Mad og Drikke?

Fra Simone (affibes).

Hans Mave maa være i Uorden; der er ingen
 Tvivl om. (Søit.) Lad mig see Deres Tunge.

Labeo.

Hvad skal det til? Det, som jeg lider af,
 Det ligger dybere.

Fra Simone.

Saa? Hm! — Lad mig føle Pulsen.

Ladeo.

Ja føl min Puls!

Den er en Indicator, har jeg læst;
 Og ofte mærker jeg, den er urolig.
 Kan Pulsen sige Jer, hvoraf det kommer,
 At Intet stiller mig tilfreds; at Bøger,
 Jeg ellers gjerne læste, nu mig kjede;
 At selv de gamle Sprog mig ikke fængsle —

Fra Simone.

Hm! Pulsen er stærk og fuld. Men Feber har
 I just ikke — ikke megen. Hvordan gaaer det med
 Fordøielserne?

Ladeo.

Ja, deri stikker det maaskee. Lidt har jeg
 En Følelse af noget Usfordøiet.

Fra Simone (affides).

Sa'e jeg det ikke nok? Det kommer fra Maven.
 Jeg giver ham Rhubarber.

Ladeo.

See, Fra Simone, jeg har læst med Glid
 De finibus bonorum et malorum,
 Et Værk af Cicero, som Alle prise.
 Her har jeg tænkt at finde hvad jeg søgte,

At Gaaden skulde løses. Men det ligger
 Altsammen hos mig raat og ufordøjet.
 Jeg vented' mig en Fylde af Ideer,
 Et Nytt, der vistes mig, en Udvei for mig.
 Men — Skylden ligger, maa jeg troe, hos mig.

Fra Simone (affides).

Det er et besynderligt Menneske! Naar jeg spør-
 ger om Maren, svarer han mig om Cicero. Rhabar-
 ber hjælper ikke her. (Søit.) Lider I undertiden af
 Hovedpine, af Kulde og Hede? Har I undertiden en
 bitter Smag i Munden?

Ladeo.

Ja, jeg har tidt en bitter Smag i Sjælen,
 Og Kulde, Hede, verelviis, i Hjertet.
 Naar jeg fordyber mig i mine Bøger,
 Og ingen vil besvare mig mit Spørgsmaal,
 Da kan det værke stundom i mit Hoved,
 Som om min Hjernefiste vilde springe.
 Tænk over det! hvad er det for en Sygdom?

(Gaaer.)

Fra Simone.

Han er naturligviis forrykt. Hvad Sygdom
 skulde det ellers være? Hans Hjernefiste maa i en
 Daarefiste.

(Canneloro og Renzolla træde frem.)

Canneloro.

Nu, Fra Simone! hvad synes I om ham?

Fra Simone.

Man maa give Tid og see det lidt an. Fare er der just ikke. Han er lidt . . . lidt underlig.

Renzolla.

Ja, det kommer af de mange Bøger, han læser.

Fra Simone.

Om det gjør? Men hvad skal ogsaa al den Læsning til? Læser vi i Klosteret? Ikke een af os Alle. Vore Bønner kan vi udenad. Man kan komme gennem Verden uden Cicero og uden Aristoteles.

Renzolla.

Det Samme siger jeg. Men du (til Canneloro.) vilde flyve saa høit med ham, ligesom med vore andre to Sønner.

Canneloro.

Jeg vil anbringe dem — Enhver efter sine Evner; og det gjør jeg Ret i. Munkene kan du ikke regne. I Klosteret har man andre Ting at passe. Men man maa give Tid; deri har I Ret, Fra Simone. Han trænger til Opmuntring, det er min Mening. Og han skal nu have et ungt Menneske til Selskab, en Søn af en brav Landmand, Petrusso.

Renzolla.

En Datter af Petrullo vilde hjælpe mere; det siger jeg.

Fra Simone

(med hjertelig Latter).

Haaha! Dersom I, Renzolla, var Doctor i Neapel, vilde I med den Recept faae den halve By til at strømme til Jer. — Men nu maa jeg gaae. Farvel.

Canneloro.

Vent, jeg gaaer med.

(De gaae.)

Renzolla (ene).

Had dem kun snakke! Jeg veed nok hvad der seiler Tadeo. Men hvor faaer man det fra? Ja, det er just Spørgsmaalet.

Tredie Scene.

Renzolla. Tadeo. Siden Citone, Pædagogen.

Tadeo

(kommer ind med en Bog i Dvart, som han lægger paa Bordet).

Hør, Moder, der er Noget, der gaaer rundt
I Hovedet paa mig. Min første Lærer
Har bibragt mig en heel Deel Sprog, Latin
Og Græsk, og nogen Kundskab til de nye.

Alt dette lagde han særdeles Vægt paa.
 Men, seer man rigtig til, saa er et Sprog
 Dog kun et Middel. Taler du og jeg,
 Og lytter man dertil, saa seer det ikke,
 Fordi man vil beundre vore Phraser —

Renzolla.

Nei, man vil høre hvad vi har at sige.

Labeo.

Ja, godt. Men efterhaanden vil man Mere.
 Igjennem Det, vi tale, vil man lære
 Os selv at kjende — kjende vor Natur,
 Vor Sjæls Bestaffenhed, vor Character.

Renzolla.

Nu ja — maaskee. Hvor vil du hen med dette?

Labeo.

Jo, næsten troer jeg, jeg er nu paa Vej med
 Alt finde, hvor det ligger, som jeg søger.
 Det er hos Plinius jeg først er blevet
 Opmærksom — ja, har Moder hørt om ham?

Renzolla.

Hvem? Plinius? Der bager smaa Posteier?
 Nei, det er sandt, han hedder Vincio. — Naa?

Labeo.

Det var en fornem Mand i Romerstaten.
 Det var en grundlærd Mand. Hvad han har kjendt

Dg undersøgt — du troer det ikke, Moder!
 Han, synes det, har læst i Planter, Dyr
 Dg i Metallerne, som jeg i Bøger.
 Han hentede sin Kundskab fra Naturen.
 Han var fortrolig med dens indre Liv
 Dg var bekendt med alle Tiders Wiisdom.
 Jeg har kun holdt mig til det høje Bogstav;
 Jeg har forsømt at gjøre mig bekendt med
 Det Sprog, der er forstaaeligt for Alle
 Dg taler til os i det mindste Græsstraa.
 I dette Sprog der spørges ei om Phraser.
 Det er et Sjæleligt, der kommer til os
 Umiddelbart — kun veed jeg ikke ret,
 Hvorledes jeg skal gribe fat paa Tingen.

Renzolla.

Tael med Titone. Spørg ham om hans Mening.

Tadeo.

Titone? Nei, om den Ting veed han Intet.

Renzolla.

Nu, tael med ham, det kan jo ikke stabe,
 Jeg maa gaae ind, og gjøre lidt istand
 For ham, det unge Menneske, vi vente.
 Er du fornøjet, at han kommer?

Labeo.

So.

Jeg tror, at det er godt for mig, at En,
Der er i Alder med mig, er mig nær;
At vi kan stifte Meninger og hjælpe
Hinanden med vor Læsning og Studering.
Er mig et Sted hos en og anden Autor
For svært, kan han med Nytte staae mig bi;
Thi fire Dine see dog Meer end to.

Kenzolla.

Saa meget desto bedre. — Naa, der kommer
Titone; saa vil jeg gaae ind til Mit.

(Gaaer. Titone træder ind.)

Titone.

Nu, blev I saa færdig?

Labeo.

Ja, langt om længe. Jeg maatte imorges the
til Commentaren. Scholiasten var mig ikke nok.

Titone.

Nei, det vil jeg troe. Disse Scholiaster ere
nogle Hallunker. Naar man trænger til dem, saa
veed de Ingenting.

Labeo.

Det Værste er, at selv med Commentaren er mig
endnu adskillige Vers hos Sophokles dunkle, og som
jeg maa gennemgaae paany.

Titone.

Naa naa! Saa gevaltigt kommer det heller ikke an derpaa. Om man forstaaer et Vers paa den Maade eller paa den Maade, Verden gaaer derfor ikke strax under.

Labeo.

Jeg har nu faaet Lyst til at læse en Tragedie af Seneca, f. Ex. hans Medea, til Sammenligning. Troer I, den er svær?

Titone.

Ja, let er den min Sjæl ikke. Den har i sin Tid skaffet mig en Hoben Bryderi, det kan I troe. Men prøv nu derpaa. Tag Jer Tid, hvil I Jer ud, og see at komme til nye Kræfter. Holder man en Bue bestandig spændt, saa fordærves den. Selv vor Herre, da han havde skabt Verden i sex Dage, hvilede paa den syvende. Behøvede han det? Nei; men vi trænge til Hvile, og det er os, han vilde give et Vink. — Men undskyld, jeg maa nu forlade Jer.

(Vil gaae.)

Labeo.

Vent et Dieblif. Der er Noget, jeg vil spørge Jer om. Er I bekjendt med Naturhistorie?

Titone.

Om jeg er bekjendt dermed! Hvad er jeg ikke bekjendt med!

Labeo.

Blil I da give mig Underviisning deri?

Titone.

Nei, det kan jeg ikke. Naturhistorien hører til de Videnskaber, som jeg har været hjemme i som — hvor skal jeg i en Hast finde en Signelse? — som en Lastdrager er hjemme i Neapels Gader. Men uheldigviis hører den ogsaa til de Videnskaber, som jeg af lutter Ivrighed i mine Studeringer har svedt ud igjen.

Labeo.

Det er besynderligt.

Titone.

Det er ikke saa besynderligt. Har I seet dem lave Pølser her i Huset? De ta'er Fedt, haffet Kjød, Kryderier og hvad de har Lyst, og stoppe det i en Tarm. Men hvad gjøre de allerførst? De binde den ene Ende af Tarmen sammen med et Seilgarn. Hvis man ikke gjorde det, kunde man til evige Tider blive ved at stoppe. Det Nye, man kommer i, vilde drive Det ud, der allerede var der. Er det ikke sandt?

Labeo.

Jo, det er sandt.

Titone.

Seer I nu, accurat ligedan skulde man bære sig ad, naar man stopper og fylder sig med Kundskaber:

man skulde lukke for den ene Ende. Men det gjør man ikke, eller det kan man ikke gjøre. — Da jeg var et ungt Menneske, skulde jeg lære alle Videnskaber. Hvor var der Plads dertil? Den ene Kundskab drev den anden ud. Tilslidst studerede jeg med stor Iver Astronomie. Men hvad blev Følgen? Astronomien jog saa at siige Alt ud, jeg havde stoppet mig med iforveien.

Labeo.

Kan I da nu Astronomie?

Litone.

Nei. Da jeg blev Ebers Lærer, maatte jeg lægge mig efter Pædagogiken; og da det er et meget vidtløftigt Studium, saa vilde den have Plads, og saa drev den med stort Rabalder Astronomien paa Døren.
(Gaaer.)

Labeo.

Ja, jeg forstaaer det rigtignok ikke; men det er vist som han siger.

(Renzolla træder ind igjen.)

Renzolla.

Naa, nu har vi snart det unge Menneske, vi vente paa. Din Fader paastod, at det var Petrus' Bogn, der holdt nede paa Veien. Han kunde kjende den paa hans to hvide Heste. Formodentlig er der gaaet Noget itu paa Seletøiet.

Tadeo.

Ja, see der! Det er uidentbiol dem, der komme.

Fjerde Scene.

Tadeo. Menzolla. — Canneloro. Fiorella (i Mandsskæder).

Canneloro.

Der har I ham! Tadeo, see, der er han!

Tadeo

(rækker Fiorella Haanden).

Velkommen!

Canneloro

(til Fiorella).

Ja, velkommen i mit Huus!

Menzolla

(flaaer Haenderne sammen).

Det er Petruskos Søn? en Landmands Søn?

Men det er jo et Underværk! — Kom hid,

Dg lad mig see paa dig. — Nei, hvilket Ansigt!

En Duemine med et Falkespie!

Dg hvilken Skabning! Det er jo et reent

Vorbillede! Du er en Landmands Søn?

Hvad er det for en Ager den Mand dyrker?

Imellem Raal og Hvideroer voxer

Et Rosentræ, en Vinie, en Gypres?

Canneloro.

Renzolla, holdt! Min Sjæl, jeg bliver skinsyg.

Renzolla.

Men er det ikke sandt —?

Canneloro.

Jo, det er sandt.

Det er en prægtig Dreng. — Tadeo, sig nu,
Om jeg har sørget godt for dig?

Tadeo.

Jo Fader.

Hans Ansyn giver mig en glad Forhaabning.

Mig synes alt, jeg sporer Noget hos mig

Der mildt mig drager til ham.

(Til Fiorella.)

Vil du være

Min Ven, naar du har lært mig ret at kjende,

Og troer, jeg er det værdt?

Fiorella.

Det vil jeg gjerne,

Hvis det kan lykkes mig, igjen at vinde

Din Godhed og dit Venskab.

Tadeo.

Livstun ikke!

Renzolla.

Men, Bern, hvor er hans Fa'er? Hvor er Petrusso?

Canneloro.

Na, han er fjørt sin Dei. Han hadde travlt,
Han maatte hjem. (Affides til hende.) Det er en stridig
Knægt.

(Svit.)

Nu gaac vi bort. De To skal have Tid
At gjøre fjont Bekjendtskab med hinanden.

Renzolla

(til Fiorella).

Dg kom saa ind til mig, saa kan du see paa
Dit Bærelse. Igjennem den Dør gaaer du.

Canneloro.

Naa, kom nu, Kone!

Renzolla.

Nei, den Dreng! Man kan jo
Slet ikke see sig møt paa ham!

Canneloro.

Naa, kom!

(Han og Renzolla gaae.)

Ladeo.

Hvad er dit Navn?

Fiorella.

Mit Navn er Aniello.

Ladeo.

Du er vist meget ung.

Fiorella.

Ja — atten Nar.

Labeo.

Hvad, atten Nar? og du har intet Skjæg!
Da jeg var atten Nar, jeg havde thft.

Fiorella

(tager sig om Sagen).

Nei, Skjæg har jeg nok ikke — du har Ret.
Vi Sødstende faae Alle langsomt Skjæg.
— Men stig mig, hvad er det for mange Bøger?

Labeo.

Det Bord er mit. Jeg sidder for det Meste
Hver Formiddag herude. Her er lustigt
Og styggefuldt.

Fiorella.

Men Bøgerne?

Labeo.

Er mine.

Fiorella.

Er dine? Allesammen?

Labeo.

Jeg har flere,

Langt flere end disse.

Fiorella.

Men hvad gør du med dem?

Labeo.

De er' nødvendige til min Studering.
Kom, skal du see, jeg har en Edition
Af Sophokles Tragedier, en kostbar,
Med Scholiasten astrykt under Texten.
Hvad synes dig?

Fiorella

(seer paa Bindet).

Jo . . . den er rar. Men læser
Du virkelig i alle disse Bøger?

Labeo.

Naturligviis. Hvad skal jeg ellers med dem?

Fiorella.

Hvor har du lært saa Meget?

Labeo.

Af min Lærer,
Alt siige, af min første. Han, jeg nu har,
Har været lærer engang — han selv har sagt det —
Men det er mærkeligt, som han har glemt,
Glemte Alt hvad han har lært. Betænk, jeg spurgte
Engang ham om en gammel Morist,
Der fandtes, vidste jeg — han havde glemt det.

Fiorella.

Saa skulde han da ogsaa have Skam!
Et vorrent Menneske, der er saa glemsom!

Labeo.

En anden Gang jeg bad ham oversætte
Et Sted for mig — i Grunden var det let,
Men strax var det mig uflart. Vil du see,
Her er det — læs!

(Rækker hende en opslagen Bog og viser hende Stedet.)

Men han forstod det ikke.

(Mens hun seer opmærksom i Bogen.)

Ja, du forstaaer det vist.

Fiorella.

Det her i Bogen?

Hvad Sprog er det? Det kan jeg ikke læse.

Labeo.

Det er jo Græsk.

Fiorella.

Seer Græsk saaledes ud!

Labeo.

Har du da hidtil holdt dig til Latin?

Fiorella.

Latin? Hvad skulde jeg med det? (Forlegen.) Jeg mener —
Hvor skulde jeg faae Leilighed at lære . . .

Labeo.

Hvorned har du da slyskelfat dig hidtil?

Fiorella (livlig).

Med Huset hjemme. O, der er saa Meget
At tage vare paa. Jeg havde Opstgt
Med Pigerne —

Ladeo

(forundret.)

Med Pigerne?

Fiorella.

Jeg mener —

(Affides.)

Det gaaer nok galt. (Svit.) Forstaae, jeg mener Opstgt
Med Tyendet, der fattes til sit Arbeid.

Snart tog jeg ud i Grinder for Fader

Til Bhen eller længer ud i Landet;

Snart fulgte jeg med vor Forvalter, enten

Paa Marken eller til vor Biingaard. Der

Er altid muntert, der er Arbeid fuldtop.

Og snart —

Ladeo.

Men har du ikke Lyst at lære

De gamle Sprog?

Fiorella.

Na jo.

Ladeo.

Skald du vil,

Skal jeg med Glæde lære dig hvad jeg kan.

Fiorella.

Det skal du have Tak for.

Ladeo.

Godt, det vil vi;

Og det er nyttigt for mig. Thi man vinder

I Kundskab selv, idet man lærer Andre.

Docendo discimus, er jo et Ordsprog.

Hør, Aniello, det vil blive herligt!

Jeg skal forsøge, Skridt for Skridt at gjøre

Fortrolig dig med hine skønne Sprog

Og med saa Meget, der er skrevet i dem.

Vi vil begynde strax idag; vi vil

Net være flittige, som Lærer jeg

Og du som min Discipel.

Fiorella.

Ja, det skal vi.

Ladeo.

Det er fortræffeligt! Du seer mig ud til

At fatte hurtig, og du har vist Lyst.

Fiorella.

Lyst har jeg nok, og Flid skal ikke mangle.

Ladeo.

Derom er jeg forvisset. — Hør, du veed ei,

Dit Sovestue bliver næst ved mit.

Fiorella

(smager paa det).

Saa? Gjør det?

Labeo.

Døren lade vi staae aaben.

Saa kan vi sladdre sammen. Vi kan ogsaa,

Naar vi har Lyst dertil, studere sammen.

I varme, lyse Nætter er jeg ofte

Staaet op, har sat mig til en Bog —

Fiorella.

Jeg ikke.

Saa er min Søvn forstyrret. Nei, studere —

Paa den Tid kan jeg ikke.

Labeo.

Nu, ja ja da!

Men dersom jeg en Nat kan ikke sove

— For undertiden er mit Sind lidt mørkt —

Saa maa du ikke blive vred, saa kommer

Jeg ind til dig, saa maa du trøste mig.

Fiorella.

Nei, nei — om Natten maa du ikke komme . . .

Paa den Tid kan jeg ikke trøste Nogen . . .

Jeg holder ikke af, at jeg bli'er vækket —

Min Dør maa lukkes af.

Labeo.

Nu, som du vil.

Fiorella.

Men jeg maa sikkert nu gaae ind. Din Moder
Bad mig at komme —

Labeo.

Ja, gaae du kun ind.

Fiorella

(aaffbes, med en Fruentimmer-Gestus).

Naa, her er jeg nok kommet net aaffted!

(Gaaer ind.)

Labeo (ene).

Det er et flinkt, ungt Menneske. Han huer
Mig overmaade godt; og med et aabent
Physiognomie, og kloge, smukke Træk.
Og saa hans Dine! ja, som Moder sagde,
En Duemine med et Falkeøie.
Og saa hans smukke Stemme! — Men jeg maa nok
Mig forberede til mit Kald som Lærer.
En Plan maa lægges, og for Alting maa jeg
Tide tænke paa en god Methode.
Methoden kommer det just an paa, sagde
Min gamle Lærer altid. Jeg vil strax
I Grammatik begynde med et Verbum;
Ihi her er Subject, Prædicat, og herfra
Maa Tanken føres af sig selv til Nomen
Og til de andre Taledele. Dernæst
Skal han saa snart som muligt the en Autor,

Naturligviis en let, som Bhædri Fabler.
Og siden kan vi . . . ja, saa kan vi siden —
Men det er dog mærkværdigt, som hans Stemme
Beständig lyder for mig! Og hans Dine!
Det er besynderlige Dine! Ingen,
Jeg kjender, har et Blik, som Aniello —
Paa eengang blidt og skarpt. Savist, hans Dine . . .
Dem maa der tænkes over — nei, jeg mener,
At der maa tænkes paa . . . Methoden — rigtigt!
Methoden, paa en fast Methode — godt!

(Gaar ind.)

Tredie Act.

(Haven hos Canneloro.)

Første Scene.

Labeo og Fiorella sidde hver ved sin Side af Bordet, hvor
Bøgerne staae.

Labeo.

Det gaaer jo godt. Du har et hurtigt Memme,
Og husker let. Lad os begynde forfra.

Fiorella (gabende).

Ja, lad os.

Labeo.

Har du Lyst?

Fiorella.

Jo — jo! Begynd kun!

Men sig mig først, af hvem er stude den Hare,
Vi fik til Middag?

Labeo.

Haren? Ja — af hvem . . .

Den er vel kjøbt i Byen.

Fiorella.

Naa! Ja, spørg saa!

Labeo.

„Jeg elsker?“

Fiorella.

Amo.

Labeo.

Dg „du elsker?“

Fiorella.

Amas.

Labeo.

„Han elsker?“

Fiorella.

Amat.

Labeo.

Dg „vi elste?“

Fiorella.

Amor.

Labeo.

Nci, nei, amamus.

Fiorella.

Det er sandt, amamus.

— Men af hvad Grund begynder du med amo?

Labeo.

Det Paradigma bruger man som oftest,
Da det er let at lære.

Fiorella.

Let at lære?

Labeo.

Og regelmæssigt.

Fiorella.

Er det regelmæssigt?

Labeo.

Det følger Reglen, som de fleste følge.

Fiorella.

Saa? Gjør de fleste?

Labeo.

Naa, men sig mig nu:

„Vi elste" hedder?

Fiorella

(betænkende sig).

Vent blot lidt . . . Clamamus.

Labeo.

Nei, dette Ord betyder noget Andet.

Fiorella (hurtig).

Det veed jeg. Vor Forvalter siger altid,
At jeg som Ingenting kan skrive ned
En lang Clamamus.

Labeo.

Skriver du saa Meget?

Fiorella.

Ja, Fa'er er ikke stærk deri; saa skriver
Jeg Et og Andet for ham, som en Regning,
Og undertiden Breve. Først igaar
Jeg skrev et Brev til En om et Par Muuldyr,
Som vi har kjøbt idag. — Men det er sandt,
Hvor er din Ridehest? Na, viis mig den!

(Reiser sig.)

Ladeo

(bliver siddende).

En Ridehest? Den har jeg ikke.

Fiorella

(idet hun igjen sætter sig).

Ikke?

Hvor kommer det? Din Fader er jo rig;
Og her i Huset saae jeg flere Stalde.

Ladeo.

Ja, Heste har vi nok af. Mine Brødre
Har redet meget. Jeg har ikke Lyst...

Fiorella.

Har ikke Lyst dertil? Hvor er det muligt?
Hvad Nydelse kan ligned med at sidde
Saa høit tilhest og fare hen ad Veien?
Hvad er det da, hvori du søger Morstab?

Ladeo.

I mine Bøger.

Fiorella.

Ja, i dine Bøger!

Det er dit Arbeid. Men bestandig stirre
 Paa disse hvide Blade, hvem kan det!
 Desuden er der Et, jeg tidt har tænkt paa:
 Vi Menneſter har ei særdeles Styrke,
 Men vi kan laane Kræfter af ſaa Meget.
 Som, naar jeg rider eller kjører, gives
 Mig Part i Hestens Hurtighed og Styrke;
 Og har jeg ſat mig i en Seilbaad, laaner
 Mig Vinden ſine Vinger. I en Fart
 Jeg føres hen til Iſchia, til Capri.
 Den Fordeel ſkal man nytte, ſom mig synes.
 Men du — du er nok for det Meſte hjemme?

Ladeo.

Ja, for det Meſte.

Fiorella.

O, hvor gider du!

Jeg er førſt rigtig glad, naar jeg er ude,
 Naar jeg kan tumle mig paa Mark og Eng,
 Og trække Veiret under aaben Himmel.

Ladeo.

Det har jeg mærket paa dig; men i Grunden
 Har det forundret mig. Thi ellers er der
 Saa Meget i dit Væſen, der er Tegnet til,
 At du har levet meeſt blandt Fruentimmer,
 Og ikke tumlet dig ſaa meget ude.

Fiorella (forlegen).

Saa? Troer du virkelig?

Labeo.

Ja, hør nu blot.

Du tager aldrig lange Skridt; du læner
Dig ikke med din Albu' op paa Bordet,
Som jeg og andre Mandfolk gjør; du sidder
Med dine Hænder foldet i dit Skjød.

(Fiorella forandrer hurtigt denne Stilling).

Dg naar du taler — ja, hvis det var muligt,
En Kvinde kunde fængsle mig, da maatte
Hun tale med en Stemme, blød som din.

Fiorella.

Min Stemme — ja, men huff, jeg er saa ung.

Labeo.

Javist, det ligger deri. Men desuden,
Mig synes dog, at det kan mærkes paa dig,
At du har levet mellem Qvindeskyler;
Som dine Hænder — lad mig see din Haand! . . .
Nei, intet Mandfolk har en Haand som din,
Saa lille og saa fin. See kun, hvor blødt
Igjennem Huden Aaren blaaligt dæmrer!

Fiorella

(trækker Haanden tilbage, idet hun staaer op og træder frem).
Hvad var det nu, vi talte om?

Labeo

(der ogsaa reiser sig).

Ja, hvad —?

Nu har jeg det. Du sagde, man skal færdes
 Paa Mark og Eng — ja, jeg forstaaer dig godt.
 Det Samme har vist Plinius for Die.
 Du mener, man skal leve med Naturen.

Fiorella.

Ja, det har jeg gjort; det har Fader lært mig.
 Lønk rigtig efter: er det ei en Glæde,
 At see ved Foraarstid, naar Jorden brister,
 Og Korn og Planter vise sig som Spirer,
 Og komme frem? Og nu i Sommerheden,
 At lægge Mærke til, hvor Alting trives,
 Hvorledes Viindru'klasen fylbes, modnes
 Og bliver mørkere ved Solens Straaler.
 Og Høstens Tid — du har vist aldrig været
 Tilstede, naar de høste?

Labeo.

Nei.

Fiorella.

Du har ei —!

Naar hele den Belsignelse, den Rigdom,
 Der under Frygt og Farer langsomt fremmes,
 Naar den omsider viser sig som vor,

Dg vi kun strække Haanden ud derefter,
Skal saa man sidde hjemme?

Labeo.

Af, jeg føler,
At du har Ret, og jeg har følt det længe.
Hør, Aniello, du skal staae mig bi!
Jeg vil studere Livet i Naturen;
Jeg vil som du i Vaar og Høst og Sommer
Beskue nær dens hemmelige Værksted.
Med den Idee har jeg i grunden længe
Mig sysselsat. Nu skal det blive Alvor.
Min Plinius skal tages frem igjen,
Dg andre Bøger maa der kjøbes. Først
Vil vi studere Botanik —

Fiorella.

Studere —

Ja, men jeg troer, du har studeret nok.

Labeo.

Naar man vil være grundig —

Fiorella.

Ja, men hør nu:

Som du fortalte før, saa har du siddet
Fra Morgen og til Aften og studeret
Om Tider, der er' tusind Aar tilbage.

Labeo.

Men er det ikke herligt, at man kjender
En Tid, der var saa stor, men er forsvunden?

Fiorella.

Jovist — men hør nu hvad jeg siger. Husker
 Du Solformørkelsen, der var ifjor?
 Den var af sjelden Art og bliver ikke
 I vor Tid synlig paa den samme Maade.
 Men en Professor, der logeerte hos os,
 Og var saa lærd, han sad nu og studeerte
 Om gamle Solformørkelser, om dem,
 Der skulde komme, og imens forglemte
 Han at staae op og see paa den, vi havde.

Labeo.

Ja, det var taabeligt.

Fiorella.

Men du, Labeo,
 Du gjør jo ligedan. Naar Solen hisset
 Hver Morgen og hver Aften rigt forgylder
 Vesuv's og Sommas Toppe, sidder du
 Og læser om den Sol, der lod sig see,
 Dengang en gammel, romersk Keiser leved'.
 Og mens det vrimler i Neapels Gader,
 Paa alle Veie, og i hele Landet
 Af Menneſter, der samles glad og lystigt,
 Har du fordybet dig i en Beretning
 Om Folks Forsamlinger paa Cæsars Tid.
 Hvis Folk paa den Tid havde tænkt som du,
 Saa kunde der kun Lidt fortælles om dem.

Labeo (nedslaaet).

Nei, det er vist og sandt — det maa jeg tilstaae!
Men — ja, hvad raader du mig saa at gjøre?

Fiorella.

Ja, allerførst, de Bøger der paa Bordet,
Dem skal du kaste bort.

Labeo.

Hvad? Kaste bort?

Fiorella (hurtig).

Nei, du skal gjemme dem; men gjem dem godt,
Og under Laas og Lufke.

Labeo.

Nu, det skal jeg.

Fiorella.

Og dernæst maa du i en Maaned — eller
I to, tre Maaneder — nei, allerhelst
Et Aar omtrent aldeles ikke tænke
Paa at studere.

Labeo.

Aniello! Holdt!

Det kan jeg ikke.

Fiorella.

Nu, hvorlænge da?

Labeo.

En Maaned — ja maastee en Maaned.

Fiorella.

Godt.

Og overlad saa Resten kun til mig.
Hos Fader kan du gjøre dig bekjendt
Med Landbrug; og med mig gaaer du paa Jagt.

Labeo.

Gaaer du paa Jagt?

Fiorella.

Det har jeg ofte gjort.

Jeg er just ingen daarlig Skytte. — Nu da . . .
Ja, disse Bøger, de maae strax afveien.
Tag du de store; jeg ta'er disse her.

Labeo

(der tager en Stabel Bøger paa Armen).

De andre kan jeg sende Rita efter.

Fiorella.

Ja, gjør det — (givende ham et Par Bøger til.) Og tag
denne med — og denne . . .

Labeo.

Nu kan jeg ikke meer. (Lovende, idet han vil gaae.) Og
det er Alvor,
At de skal lægges under Laas og Luffe?

Fiorella.

Ja, det er just nødvendigt. Jeg saaer Nøglen —

Labeo.

Det kan du godt. Men hvis engang imellem —
Jeg sætter, jeg vil blot see Noget efter . . .
Om jeg en enkelt nu tog frem — ?

Fiorella.

Nei, nei!

Saa gaaer det galt igjen.

Labeo.

Run Plinius . . .

Fiorella.

Nei, heller ikke. Gjør som vi har aftalt,
Og gjem dem godt, og — (lægger en Bog paa Stablen.)
ja, tag denne med;
Det kan du nok; og lad os saa gaae ind.
(Ibet de ville gaae, kommer Canneloro.)

Anden Scene.

De forrige. Canneloro.

Canneloro.

Bliv, Aniello, jeg vil tale med dig.

Fiorella

(til Labeo).

Na, saa tag mine med!

(Lægger endnu endeel Bøger paa Stablen.)

Ladeo

(imens Bøgerne for en Deel falde ned).

Nei, holdt! Lad Rita —

(Gaaer.)

Canneloro.

Hør nu, min Søn, din Fader har nok sagt dig,
 At det er ei for Ingenting vi ønske
 Dig i vort Huus til Selskab for Ladeo.

Fiorella.

Nei, jeg skal muntre ham hvormed jeg kan.

Canneloro.

Godt. Han er altfor stille —

Fiorella.

Ikke sandt?

Canneloro.

Han hænger altfor meget over Bogen —

Fiorella (forsøiet).

Det Samme siger jeg.

Canneloro.

Han søger ikke,

Som Ungdom ellers pleier, Andres Selskab;
 Han er som angst for Fruentimmer —

Fiorella.

Er han?

Det har jeg ikke mærket.

Canneloro.

Jo, det er han.

Han tænker aldrig paa lidt... nu, lidt Morstab.

Fiorella.

Ja, det er reent forkeert.

Canneloro.

Men see nu, du,

Du er en anden Tyr, det saae jeg strax.

Du har et muntert Sind —

Fiorella.

Saamænd, det har jeg.

Canneloro.

Du holder af en Lystighed, en Spas?

Fiorella.

Det gjør jeg.

Canneloro.

Hvad? en lille Sviir?

Fiorella.

En Sviir?

Canneloro.

Savist, en munter Aften med forsløine
 Gumpener — hahaha! — jeg veed Bested!
 Det gjør man, mens man end er ung.

Fiorella (langtruffet).

Ja — vist.

Canneloro.

Naa, du skal derfor hjælpe paa Ladeo.
 See til at faae ham purret op; benyt dig
 Af Spot og Drilleri, hvis han har Ulyst;
 Og før ham ud blandt Folk —

Fiorella.

Det skal jeg nok.

Canneloro.

Saa hør — (tager hende affides.) Der er et Værtshuus
 nær herved,
 Hvor alt Slags Folk, men af de bedre Stænder,
 Forsamle sig. Der gaaer det lystigt til,
 Og der er kjønne Pigebørn; der spilles,
 Der poculeres, og i Haven danses
 Om Aftenen — tag ham kun med dig der;
 Hvis ikke, til et andet Sted, men et,
 Hvor der er brav Commers —

Fiorella.

Commers?

Canneloro.

Javist;

Hvor vi kan banke Støvet af hans Kjole,
Bedanteriet af hans Krop —

Fiorella.

Naa, saadan!

Canneloro.

Hyad Benge der gaaer til — kom kun til mig!

Fiorella

(betænkkelig).

Ja, Messir Canneloro, naar jeg bare
Er stiftet til at føre ham —

Canneloro.

Na Snak!

Nu gjør han sig saa hellig! Skiftet til!
En Tyr som du, med Dine som to Ildhjul!
(Støder til hende med Albuen.)

Du er maaskee en Kryster, naar du seer
Et Pigebarn —

Fiorella (leer).

Na nei, det er jeg ikke.

Canneloro.

Saha! det troer jeg nok. (Som før.) Men du er bange
— Javist, det er du! — ved et godt Glas Viin
Og i et lystigt Lag! Naa naa, jeg veed nok!

— Men hør nu, naar du nu ham fører med dig,
 Saa huff dog paa, at han er uerfaren,
 Og vær forsigtig — ja, det er at sige,
 Lidt maa man vove, Noget maa man lade
 Staae til, det veed jeg; som, ifald han fik sig
 En lille Donner —

Fiorella.

Donner?

Canneloro.

En paa Skallen —

Fiorella.

Paa Skallen?

Canneloro.

Ja, en Snitser.

Fiorella.

Om — en Snitser?

Canneloro.

For Djæblen, ja! Jeg troer, du har din Fa'ers
 Maneer, at tygge Drøv hvert Ord, man taler.
 Du veed jo hvad jeg mener: naar han kommer
 Paa Støvlerne —

Fiorella

(ladende som hun forstod ham).

Paa Støvlerne! Maa saadan!

(affides.)

Hvad er det?

Canneloro.

— Bli'er lidt svingende, lidt blisfet —

Fiorella (som før).

Ja, blisfet!

Canneloro.

Naa, det døer der Ingen af.

Det gjør os Blodet let og muntret Sindet.

— Gjør kun som jeg har sagt, og nyd Jer' Ungdom!

Kun eengang har man den, i stakket Lid,

Dg som et Laan, der gives maa tilbage.

Isfald den ei forrenter sig, da er man

Forarmet, naar tilsidst man stilles fra den.

(Slaer Fiorella paa Skulderen.)

Naa, Kammerat! saa viis nu Conduite,

Dg lad mig see, at vi har Værd af dig.

En raff Svingom til Violin og Fløite

Dg Jubel i den høie Sky, og Sang —

Saa gammel som jeg er, endnu mit Blod

Gaaer lettere, naar kun jeg tænker paa det.

(Gaaer ind.)

Fiorella (ene).

Nei, han gjør Regning uden Værd. Jeg Stakket!

Jeg er den Rette til at gaae paa Værdshuus

Dg poculere med Ladeo! Naa,

Det er vel ikke værdt, man taber Modet.

Tredie Scene.

Fiorella. Rita.

Rita

(med en tom Kurv).

Hvad er der nu paafærde? Skal hans Bøger
Nu flyttes ind igjen?

Fiorella.

Ja, alle disse,

Der ligge her paa Bordet.

Rita.

Men hvorfor?

Det er nok Jeres Indfald, seer man ret til.
I skulde nødig blande Jer saa meget
I hvad der angaaer ham.

Fiorella.

Saa? Troer du det?

Rita.

Det troer jeg just. Han er jo som forstyrret,
Og det er alt, at man kan staae ham nær,
Fra den Tid I er kommen.

Fiorella.

Staae ham nær?

Skal du da staae ham nær? Hvem er da du?

Rita.

Jeg? Jeg har tjent i dette Huus fra Barnsbeen;
Saa jeg har Lov at tale med. Jeg kjender

Tadeo fra den Tid han kun var saa stor.
 Jeg holder af ham, som min Madmo'ers Søn,
 Og som . . . og som — nu fort, jeg holder af ham,
 Fordi han er honnet, og smuk, og from,
 Fordi . . . fordi jeg nu har Lyst dertil.
 Men nu er her en Støi og Skrig, at I kun
 Skal være om ham — og det vil jeg ikke.
 Vi er' nu eengang vant' til, at Tadeo
 Er daglig hjemme, at Enhver af os
 Kan tale med ham, og kan see paa ham,
 Kan spørge ham, om han behøver Noget;
 Og saadan skal det blive — veed I det!

Fiorella.

Er du et Lyende, og veed saa lidt,
 Hvad du dit Herskab skylder? Er Tadeo
 Et Billede af Steen, lig Støtten hist,
 Som du til hver Tid kan gaae hen og see paa?
 Vær først at sætte dine Ord, at tale
 Som man skal tale, vil man omgaaes ham.
 Vær først at tee dig smukt, og som det sømmer
 Et ærbart Fruentimmer, før du vover
 At løfte dine Dine op til ham; —
 Og overlad dit Herskab at bestemme,
 Med hvem Tadeo helst skal søge Selskab.

(Gaaer, men standses ved Udgangen af Rensolla.)

Fjerde Scene.

De forrige. Renzolla.

Renzolla

(til Fiorella).

Vent lidt. — Jeg troer, I kjævlæ. Er det Rita?
 Har nu igjen du ladet Munden løbe?
 Pas du dit Arbeid, har jeg sagt saa tidt.
 Ind med dig! (Da Rita vil tage Bøgerne med sig.) Mei,
 lad det beroe til siden.

(Rita gaaer ind. Renzolla henvender sig igjen til Fiorella.)

Kom hid, og lad nu os To snakke sammen . . .

Min Mand har taget dig i Huset hos os.

Jeg er tilfreds dermed. Det er hans Mening,

At du skal virke paa vor Søn, forjage

Melancholien fra ham. Nu, forsøg det!

Lag ud med ham, fornøi Jer som I kan!

Men at det gavner stort, troer ikke jeg.

Jeg har en anden Cuur, og han er just

Nu i den Alder, at den Cuur flaaer an.

Og du skal hjælpe mig, skal gjøre Dit,

At han er søielig og giver efter.

Fiorella.

Hvad har I da betænkt?

Renzolla.

Jeg har betænkt,

At han maa gifte sig.

Fiorella.

Maa gifte sig?

Hvor falder I paa det? — Og nu, med hvem?

Renzolla.

Det maa der tænkes over. Ser Pauluccio
Paa Torvet har en Datter —

Fiorella.

Ser Pauluccio?

(Langtruffet.)

Maa . . . ja det var jo muligt. — Er hun smuk?

Renzolla.

Det er et prægtigt Fruentimmer.

Fiorella.

Saa?

Ja, Skjønhed gjør det ikke. Har hun god
Forstand?

Renzolla.

Na jo.

Fiorella.

Ja, jeg maa see paa hende.

Renzolla.

Hvad bilder du dig ind? Maa see paa hende?

Hvorfor? — Hold dine Fingre fra et Fad,

Der ei er rettet an for dig. Maa see!

Skal du da frie til Pigen? Eller vil jeg,

At du skal gifte min Ladeo bort?

Du skal kun tale med ham, du skal bringe
 Ham til at synes godt derom — forstaaer du?
 Og hør saa, gjør mig ingen Hofuspokus!
 Du er en kjon, ung Karl, det maa jeg la'e dig;
 Og hvid og rød, som lutter Mælk og Blod.
 Men unge Fruentimmer stjotter ikke
 Om Blødeskjægge — seer du! Du maa vente
 Til du faaer Haar paa Hagen; snak saa med!
 — Naa naa! vær ikke saa forknyt! Jeg mener
 Det ikke slemmt med dig. Naar din Tid kommer,
 Saa er der sagtens i vort Nabolav
 Et Pigebarn, som du kan være tjent med.
 Gjør blot som jeg har sagt, tael med Ladev,
 Og det skal ikke være til din Skade.

(Affværes.)

Naa see paa hende! Naa, nu maa jeg lee!
 Den lille Spirrevip er vist lidt indbildsk!

(Gøit.)

Ja, følg nu med. Ladev venter paa dig.

(De gaae.)

Femte Scene.

Citone og Rita komme ind.

Rita.

J skal lade mig i Fred, siger jeg.

Citone.

Det Samme siger jeg. Men du har taget min

Fred fra mig. Kan jeg for det? Rita, du er en Hjertefangerste. Du har mig i dine Garn; og selv om jeg vilde, kan jeg ikke slippe løs.

Rita.

Men I er ikke Noget for mig. Jeg kan ikke lide Jer.

Titone.

Det bilder du dig ind. Jeg er Mere for dig end du selv veed af.

Rita.

I er hverken ung eller smuk eller —

Titone.

Tael ikke ud, men hør først hvad jeg vil sige dig. Der gives tre Slags Mandfolk, som et Fruens timmer kan gifte sig med. Nogle ere unge, Andre gamle. Nogle ere kloge, Andre eenfoldige. Nogle ere lærde, Andre uvidende. Den, der er altfor ung, glemmer dig over sine Fornøielser. Den, der er altfor gammel, lader som han glemmer dig over sine Forretninger. Den, der er meget klog, gjør sig lystig over dig. Den Eenfoldige lader Andre gjøre sig lystige med dig. Den Lærde endelig sidder Nat og Dag over sine Bøger —

Rita (affbes).

Ja, det kunde rigtignok ligne Ladeo.

Titone.

Den Ubidende har du Skam af. Altsaa, Ingen af dem er du tjent med. Jeg derimod er hverken for ung eller for gammel. Jeg hører ikke til de Rædte og heller ikke til Ignoranterne. Jeg er ikke for klog, og heller ikke eensoldig. Altsaa —

Rita

(der imens lægger Bøgerne i Kurven).

Men I skal dog huske paa, at nogle Mandfolk ere smukke, Andre hæslige.

Titone.

Det har du Ret i; og naar En er meget hæslig, bør du ikke vælge ham.

Rita.

Jeg har ogsaa i sinde at vælge En, der er meget smuk.

Titone.

Det skal du ikke, Rita! For Himlens Skyld, lyd mit Raad. Er din Mand en Adonis, saa taler hele Byen kun om ham, og man overseer dig. Er du tjent dermed? Nei. Men ogsaa i dette Punkt har jeg Fordelen paa min Side. Jeg er ikke smuk, det veed jeg nok; men jeg hører heller ikke til de Hæslige —

Rita.

Na nei, det vil jeg heller ikke sige. Men, eftersom I har opregnet alle Slags Mandfolk, saa skulde

J dog for en Feils Skyld ikke glemme, at der er dem, der have Noget tilbedste, Andre, der ere fattige som Kirkerotter.

Litone.

Taalmodighed, min Kloge, min elskværdige Rita! Denne sidste, yderst vigtige Klasse vilde jeg netop nu til at omtale.

Rita.

Til hvilken Klasse hører da J?

Litone.

Til ingen af dem. Jeg staaer mig ikke godt, og jeg staaer mig heller ikke slet. Men, Alt vel overveiet, er min Stilling bedre end om jeg stod mig godt.

Rita.

Na Snaf!

Litone.

Ja, hør nu! Ere ikke alle jordiske Besiddelser usikre?

Rita.

Jo, det siger man rigtignok.

Litone.

Hvad man derimod blot har ivente, det besidder man endnu ikke; det er altsaa heller ikke usikkert. Men min Formue bestaaer just i mine gode Udsigter eller i Det, jeg har ivente. Messir Canneloro har

forpligtet sig til, naar jeg har fuldendt hans Søns Opdragelse, at sørge for mig, ved enten at skaffe mig en Ansættelse eller bringe mig i en Wei, og Ladeos Opdragelse er nu fuldendt; der er ikke det Mindste at gjøre mere ved den Sag.

Rita.

Men min Madmoder siger, at I har slet ikke lært ham Noget.

Litone.

Meget rigtigt; men det er just min Fortjeneste. Min Post er udtrykkelig overdraget mig paa det Vilkaar, at jeg Intet skulde lære ham; og det har jeg nu med stor Besværlighed gjort i et rundt Aar. Skal man bibringe en Anden Kundskaber, saa kan man sætte sig et Maal, stræbe dertil og naae det. Men skal man netop Intet bibringe ham, saa befinder man sig i det Negatives uhyre Territorium, hvor der intet Maal kan sættes og intet Resultat opnaaes. Man er enten strax færdig eller bliver aldrig færdig. Naar jeg nu har holdt alt dette Arbeid — eller dette Ikke-Arbeid — ud i et heelt Aar, saa er det skeet af Udelmodighed; thi jeg kunde gjerne den første Dag have sagt til Messir Canneloro: „Jeg er færdig; jeg har lært Eders Søn Alt hvad jeg har paataget mig.“ Du seer altsaa, skønneste Rita, at en god Belønning ikke kan nægtes mig, og at du

derfor intet Bedre kan gjøre, end at række mig din Haand.

Rita.

Ja, jeg veed dog ikke . . . jeg maa først betænke mig —

Litone.

Vil du lyde mit Raad, saa giv mig først din Haand, og betænk dig siden.

Rita.

Ja, hvad kan det saa hjælpe!

Litone.

Accurat det Samme som naar du først betænker dig og siden rækker mig din Haand. Men det Bedste var, om du slet ikke betænkte dig. Vi skal leve som Blommen i et Æg, som to furrende Turtelduer, som to Perler, der ere indfattede i Guld. Ligesom Gaardhanen her i Huset (efterligner dennes Skridt og, ad libitum, dens Stemme.) hver Morgen spankulerer i Hønsarhuset og vækker sine Allerkjæreste med sit Duf! Duf! Ryfely! saaledes skal jeg hver Morgen paa Taaspidsen nærme mig dit Leie med en Koy Chocolate i Haanden.

Rita.

Hahaha! Ja, det kunde ikke være saa galt!

Litone.

Ikke sandt? Gjør da nu Alvor deraf og ræk mig din lille Haand. (Tager den.) Og da Ægtefolk

fulle være halvt om alle Ting, saa gjør strax Begyndelsen og lad os være halvt om et Kys paa din skjenne Mund.

Rita.

Nei, nei — det tør jeg ikke.

(Løber ud.)

Litone.

Jeg har feiret, bestemt — Rita!

(Følger hende.)

Sjette Scene.

Ladeo, der kommer ind i stor Sindsbevægelse, fulgt af Renszolla.

Renszolla.

Hvad er det da? Hvad er der skeet?

Ladeo.

O, Moder!

Renszolla.

Men du forstrækker mig! Saa tael, Ladeo!

Ladeo.

O, Moder, Aniello —

Renszolla.

Nu, hvad han?

Ladeo.

Nei, det er reent utroligt! uforklarligt!

Renzolla
(utaalmødig).

Nu skal du tale! Ellers bli'er jeg vred.

Ladco.

Hvad skal jeg sige dig? Kan jeg forklare
Et Indtryk, der er gaadefuldt? Hvo har da
Som Aniello fængslet mig? og tvunget
Mig til at lytte til hvert Ord, han talte?
Er det Forelskelse? Er Det, jeg føler,
Den Lidenskab, der tales om saa meget?

Renzolla.

Forelsket? i et Mandfolk? Hvad er det nu
Igjen for Galsskab?

Ladco.

Aniello Mandfolk?

Kan da et Mandfolk tale blødt og blidt
Og smeltende, og dog — o saa bestemt,
Saa overtalende som Aniello?
Og hvilket Mandfolk slaaer sit Die ned
Med hiin Undseelighed, og rødmer — rødmer!
Saaledes er det just en Rose rødmer,
Naar første Gang den lukker op sit Bager.
Saaledes rødmer Aftensolen just,
Naar den gaaer ned bag Søen her ved Chiaia.

Renzolla.

Men hvad skal alt det sige? Aniello
Er intet Mandfolk?

Labeo.

Nei, det er han ikke.

Mit Hjerte siger det, hans eget Væsen,
Hans Ansyns Fiinhed og hans bløde Stemme,
Alt har forkyndt mig det. Men hør desuden:
I dette Dieblik var Munken her —

Renzolla.

Naa, Fra Simone! Og hvad vilde han?

Labeo.

Han spurgte mig, om da Petrus' Søn,
Det unge Menneſte, vi havde ventet,
Var kommet her idag. Jeg svared' Jo —
„Saa beed din Fader være lidt forsigtig.
Petrullo kender jeg saa godt som Nogen.
Han har kun Døttre, Sønner har han ikke.“

Renzolla.

Det sagde Munken? Nu, og hvad saa Mere?

Labeo.

Saa gif han videre. Han havde Haftværk.

Renzolla

(overveiende).

Han har kun Døttre? Men af hvilken Grund
Kan man da tænke sig, en Datter af ham

Er kommen til vort Huus forklædt? . . . Vent lidt!

(Affides.)

Før, da jeg talte med ham om vor Plan
At gifte vor Ladeo bort, da blev han
Med Et saa underlig. Hm! hvis han nu
Var virkelig et Fruentimmer, hvis han
Maaskee har selv en Hensigt med Ladeo,
Og nu af den Grund kommer her forklædt —
Umuligt var det ei. (Svit.) Har Aniello
Talt til dig om Pauluccios Datter?

Ladeo.

Nei.

Renzolla.

Slet ikke?

Ladeo.

Intet Ord.

Renzolla.

Nu godt, jeg tænker,
At jeg kan snart ham sætte paa en Prøve,
Der viser, hvad der stikker i Patronen.

Ladeo.

En Prøve? hvilken?

Renzolla.

Sa, lad mig nu raade.

Og saa forresten, enten Aniello
Er Mandfolk eller ikke, skal du nu

Slaae dig til No. Hvad er det for en Anstalt?
Du er jo bleg, og du seer daarlig ud.

Labeo.

Ja, det er intet Under. Hele Dagen
Har Noget rørt sig i mig, som en Uro;
Til Middag nød jeg næsten Intet —

Renzolla.

Hvad?

Til Middag har du Intet spist? (Kaldende:) Na, Rita
& Ekabet staaer en Levning fra i Middags;
Bring det herud, og Kniv og Gaffel. Skynd dig!
(Til Labeo.)

Ja, saa forstaaer jeg, du seer daarlig ud.

Nu spiser du, og jeg vil Intet vide

Af diue Narrestreger og din Uro.

(Rita bringer det Forlangte, sætter det hen og gaaer igjen.)

Naa, sæt dig nu.

Labeo.

Men jeg kan ikke spise.

Renzolla.

Sovist, du kan. Det er en Rest af Haren.

Labeo

(Der sætter sig og begynder at spise).

Af Haren? Aniello spurgte just,
Om den var skudt af os. For du maa vide,
Hun gaar paa Jagt og skyder.

Renzolla.

Gaaer paa Jagt?

Naå paa, han er et Mandfolk!

Labeo.

Nei, umuligt!

Men hun er af en sjelden rast Natur,
Og livlig og bevægelig.

Renzolla.

Nu godt!

Men spis nu bare! Her er Servietten;
Lor dig derpaa — og spis lidt mere langsomt;
Det haster ikke. — Naå, drik et Glas Vin.

Labeo

(mens han spiser og drikker).

Jeg skal fortælle dig, som et Exempel,
Hvor livlig Aniello er: vi gif
Paa Veien, hvor den høie Banke ligger.
Mig er det aldrig faldet ind, at flattere
Derop; men han — men hun var strax deroppe.

(Kommer frem.)

Hør, kjære Mo'er! det Syn var sjønt og herligt!
Du troer det ei, hvor let, med hvilken Dnde
Hun som en Steenged løb paa Bankens Sider.
Et Mandfolk kan det ikke!

Renzolla.

Ja, men spis kun!

Labeo.

Nei, jeg er færdig.

Renzolla

(gaaer hen til Bordet).

Naa, du har spist op.

Der kan du see! Naar man kun vil, saa kan man.

Labeo.

Har jeg spist op? Det har jeg gjort i Tanker.

Renzolla.

Men sig mig nu: jeg sætter, Aniello
Er virkelig et Fruentimmer, skal hun
Da blive her hos os?

Labeo.

Ja, kan hun ikke?

Renzolla.

Ja, som din Kammerat og til dit Selskab
Kan hun jo ikke blive.

Labeo.

Ikke godt.

Renzolla.

Hvad har du tænkt dig da? Hvad er din Hensigt?

Labeo.

Af, Moder, veed jeg det? Jeg veed kun dette,
At der er Oprør i min Sjæl, at Intet
Igen kan fjerne mig fra hendes Nærhed.

J har saa tidt forlangt, jeg skulde træffe
 Et Valg, en brav Mand's Datter. Om det seer,
 Det veed jeg ikke. Men et saadant Indtryk,
 Som hun har gjort paa mig, det gjør vist Ingen.

Renzolla.

Med andre Ord, du vil kun vælge hende.
 Men hvis din Fader nu var stik imod det?

Labeo.

Min Fader? Af hvad Grund?

Renzolla.

Af meer end een.

Hvem siger, han vil synes om, du vælger
 En Datter af Petrusso? Hvis din Fader
 — Du veed ret godt, at han er ikke fri for
 Argjerrighed — hvis han har andre Planer?
 Hvis han nu speculerer paa en Datter
 Af en og anden fornem Mand — hvad saa?

Labeo (heftig).

Jeg afslaaer det — det siger jeg forud.
 En Datter af en fornem Mand? Hvad hjælper
 Mig Rang og Rigdom, naar mit Hjerter hænger
 Ved Skjønhed og Elskværdighed?

Renzolla.

Labeo!

Din Videnskab, din Lærdom, din Latin,

Alt det forstaaer du. Men hvad Verden giver
 Og hvad Erfaring lærer, det veed jeg.
 Og hvad nu angaaer Giftermaal — der er jo
 En Ting, man kalder for Logik, ei sandt?

Ladeo.

Jo, Moder, det er Læren om at tænke
 Og ordne sine Tanker ret —

Renzolla.

Passiar!

Logik er Læren om at gifte sig,
 Fornuftigt, hensigtsmæssigt . . .

Ladeo.

Ja, men, Moder,

Logik er virkelig et ganske Andet . . .

Renzolla.

Men saadan tager jeg det nu engang,
 Og den Logik forstaaer jeg. Altsaa mærk nu:
 Ifald han er et Fruentimmer, maae vi
 Forhøre os hvor han har hjemme, spørge
 Hos Nabolok, om der er Noget ved ham.
 Et Pigebarn, der klæder sig som Mandfolk,
 Det seer mig ud mistænkeligt.

Ladeo.

Ik, Moder,

Veed vi, af hvilken Grund hun har forklædt sig?
 Og hvad kan Naboloket os da sige?

Er Antellos Væjen ei bestedent
 Og ærbart og forstandigt? Er der ikke
 Et Ubeskriveligt, et Sødt og Ligt
 I hver Bevægelse, i hendes Tale,
 I hendes Miner?

Renzolla

(affides).

Ja, forelsket er han!

Ladeo.

Nei, naar jeg tænker paa, at det er hende,
 Det er et Fruentimmer, jeg en heel Dag
 Har været sammen med, har siddet hos,
 Har taget frit i Haanden — hvilke Hænder!
 O, hvilke Hænder! Som to hvide Skiver
 Af en Granatfrugt! — Og naar nu jeg mindes,
 At jeg har stirret ind i hendes Dine,
 I denne hemmelige, dunkle Verden —
 Har du bemærket hendes Dines Udtryk?
 Af, disse Dine! Det er som et selsomt,
 Et eenligt Stjernepar, der funkler fra
 En dyb, dyb Nattehimmel. Hør —

(Tager Moderen under Armen og gaaer ivrig et Par Skridt
 med hende.)

— Nei, Moder!

Det er dog reent ufatteligt, det Indtryk,
 Et Fruentimmer gjør paa En. Jeg veed ei,

Det er mig som en mærkelig Forandring
 Var foregaaet med mig, som om et andet,
 Et lettere Bæsen fylder ud mit Indre.

(Standser fordybet.)

Ja, det er hendes eget Bæsen, hendes!
 Et Diefkast af hende har mig givet
 Den Klarhed, jeg har hidtil længtes efter.
 Et lille Smil af hendes Mund har sendt mig
 En Strøm af Varme dybest ind til Sjælen.
 Og, naar hun talte, hvert af hendes Ord
 Befrugtede min hidtil golde Tanke.

Renzolla

(der har seet ud).

Der kommer Aniello.

Ladeo.

Hvor? (Seer ud.) Ja, see fun!

See, Moder, see fun hendes Gang og Holdning!
 See, hvor det skønne Hoved let og yndigt
 Er bøiet over Skuldren; selv den Dragt,
 Der skjuler hendes Kjon, er dets Forræder.
 Ja, hun, hun er en Kvinde! Derfor synes,
 Som paa en Helligdag, mig Alting festligt;
 Og over Træer og Planter er der udbredt
 En sær Dybsindighed, en tankefuld
 Og stille Drømmen, som om Alle vilde
 Fortælle om den mystiske Betydning,

Hun, just som Dvinde, har for dette Hjerte.

— Nei, Moder, der behøves ingen Prøve.

(Gaaer.)

Renzolla (ene).

Naa, hos ham er det flaaet ned, som man siger. Har det varet længe, inden hans Tid kom, saa er den ogsaa kommet paa eengang. Den Pige, der engang rækker ham Haanden, hun er min Sandten ikke narret. Han er accurat som hans Fa'er; han er min Mand op ad Dage!

(Gaaer Fiorella imøde.)

Syvende Scene.

Renzolla. Fiorella.

Renzolla.

Naa, er du der! (Affides.) Nu vil jeg see, hvad Ansigt Han sætter op. (Svit.) Min Mand og jeg har tænkt paa At gjøre Alvor af vor Plan, du veed Med vor Ladeo og Pauluccios Datter.

Fiorella.

Saa? Alvor? Mener I —

Renzolla.

Dg jeg vil kjøre Derhen idag og tale med de Gamle.

Dg hvis der Intet synes mig iveien,
Saa frier jeg i hans Navn.

Fiorella.

J frier? Idag?

Renzolla.

Dg du skal tage med. En Tyr som du
Forstaaer sig altid lidt paa Fruentimmer.
Hvis hun behager dig, saa er jeg vis paa
Behager hun Ladeo. Dg naar du
Saa taler med ham siden, og fortæller,
Hvor hun er smuk — og smuk, det er hun ogsaa —
Dg velopdragen — det er sandt, det veed jeg —
Dg lægger til, et Bagebarn som hun
Maa gjøre Indtryk paa Enhver: pas paa,
Saa faaer Ladeo Lyft at see paa hende;
Jeg veed, han tager Hensyn til dit Raad.
Dg seer han hende først, saa ta'er han hende.
— Naa, gjør dig færdig. Vi vil kjøre snart.

Fiorella.

Det har jeg ikke Lyft til. J maa tage
En Anden til at følge med.

Renzolla.

Hvad nu?

Du sagde før, du vilde see paa Bigen.

Fiorella.

Ja, det er godt; men — nu har jeg betænkt mig.

Renzolla.

Betænk dig? Og hvorfor, om man tør spørge.

Fiorella.

Hvorfor? Fordi mig synes, det er Uret,
At I og Eders Mand, at I vil tvinge
Ladeo til at vælge, til at . . .

Renzolla.

Tvinge?

Hvem siger, vi vil tvinge?

Fiorella

(med stigende Hestighed).

Det er Lvang,

Det er at lokke ham, og det er Uret;

Det er at overraske ham!

Renzolla

(affædes).

Nei, seer man!

Fiorella.

Han er for god dertil. Han selv har Indsigt,
Han selv kan dømme hvad der er ham tjenligt.
Naar man er lykkelig som I, og har
En Søn, der er saa . . . sjelden, og saa . . . god,
Saa skal man stjerne smukt derpaa, og ikke
Forhindre ham, ifald han selv vil vælge, —
En, han har kjær, og En, der passer for ham,
En, der forstaaer ham og har Godhed for ham.

Skal som en Bjalt han fastes til den Første,
 I falder paa? Det er jo Synd og Uret.
 Han kan jo vente lidt og see sig om.
 Men raade ham, det gjør jeg ikke, hverken
 Til Ser Pauluccios eller Andres Døttre.

(Vil gaae.)

Renzolla
 (affbes).

Besyderligt! (Høit.) Nei, bliv! — Hvorfor saa ivrig?
 Du siger, han kan vælge selv, og En,
 Som han har kjær? Men, hvis hun ikke duer?
 Et smukt, glat Ansigt er dog ikke nok.
 Hvis hun er En, der flakker om, og glemmer,
 Hvad hun som Fruentimmer er sig skyldig?

Fiorella
 (truffet).

Hvordan? Nei, det er sandt —

Renzolla.

Dg skal da vi,

Som hans Forældre, ikke sørge for ham?
 Hvem siger, naar han vælger selv, at vi
 Vil billige hans Valg? Troer du, Ladeo
 Vil være os imod?

Fiorella.
 Det vil han ikke.

Renzolla.

Der seer du! Altsaa gjør du sikkert bedst i
 At lade os, der har lidt meer Forstand,
 Betænke denne Sag, og naar jeg ønsker,
 At du skal følge med og staae mig bi,
 Saa kan du ikke sige Nei. Jeg mener,
 Det er din Pligt mod os og mod Ladeo.
 — Naa, vil du, eller vil du ikke?

Fiorella.

Ja,

Jeg vil.

Renzolla.

Du følger med mig?

Fiorella.

Ja.

Renzolla.

Og lover

At understøtte Sagen hos Ladeo?

Fiorella.

Ifald jeg kan.

Renzolla.

Godt; saa bliv her saa længe,
 Til jeg er omklædt og min Vogn er forspændt.

(Affides.)

Man bliver ikke flog paa den Patron.

(Gaaer.)

Fiorella (ene).

Nei, jeg vil ikke! Jeg vil bort herfra!
 O, det var Uret, jeg gav efter for
 Min Faders Dnsse! — Hvad var det, hun sagde?
 „Hvis hun var En, der flakker om, og glemmer,
 Hvad hun som Fruentimmer er sig skyldig.“
 Har hun mig mistænkt? Troer hun, at jeg tænker
 Paa . . . paa — paa ham? o, nei, det var jo stygt!
 — Her kan jeg ikke blive, det er vist.
 Jeg røber mig, og saa — hvad skal jeg her?
 Behøver han mit Selskab? Han skal giftes,
 Saa har han Selskab nok. Ja, jeg vil hjem!
 Lad ham kun glemme mig — jeg vil det Samme.
 Det vil jeg — ja, det vil jeg! Naar jeg blot
 Var stikkeligt herfra! — Der er Titone . . .
 Han hjælper mig maastee. Na ja, det gjør han!

Ottende Scene.

Fiorella. Titone.

Titone.

Saa alene, min unge Ven?

Fiorella.

Jeg staaer og venter paa Ladeo og hans Moder,
 og I kan i den Anledning gjøre mig en Tjeneste.
 Vil I være saa god?

Titone.

Med Fornøielse.

Fiorella.

Naar I seer mig sammen med en af dem, vil I da ikke komme hen til os og sige, der har været et Bud fra min Fader, at jeg strax maa tage hjem.

Titone.

Skal jeg sige det, selv om der intet Bud kommer?

Fiorella.

Naturligviis. — Jeg vilde gjerne vise mig erkjendelig, naar jeg blot vidste — ja, I saae før paa min Brystnaal og fandt, den var saa smuk. Gjør mig nu den Fornøielse at modtage den.

Titone.

Nei, I er altfor god. I Formiddag forærede I mig et Par Sølvhægter —

Fiorella.

Na, bryd Ier ikke om den Bagatel. See her, det er Eder vel undt. (Giver ham Brystnaalen.) Og glem saa ikke hvad I har lovet mig.

(Gaaer ud i Baggrunden.)

Titone (ene).

Denne unge Persøn maa man omgaaes meget forsigtigt. Alt hvad han har paa, sidder saa løst hos ham, at naar man bare seer vist derpaa eller siger noget Smukt derom, saa dumper det ned i Ens Lomme

som en Present. Jeg vilde just i dette Dieblif spørge ham, hos hvilken Kjøbmand han har kjøbt den udmærkede Chemise, han gaaer med; men jeg lod det være. Han havde ganske vist strax truffet Chemisen af og gjort mig en Present dermed.

(Gaaer.)

Niende Scene.

Ladeo. Siden Fiorella. Til sidst Titone.

Ladeo

(træder ind).

Hvorledes skal det blive nu herefter?

Paa samme Fod, jeg denne Dag har levet
Med Aniello — nei, det gaaer ei an.

Hvorledes da? Det er dog vel det Bedste,

Jeg taler aabent, ligesfrem med hende,

Og lader hende selv mig løse Gaaden.

Det vil jeg. — Ak, der er hun!

(Fiorella kommer ind.)

Fiorella

(affbes).

Han er her!

Gid nu Titone vilde komme, førend

Hans Moder er tilbage.

Ladeo

(til Fiorella).

Jeg har søgt dig.

Fiorella.

Jeg var gaaet ud paa Veien.

Ladeo

(affides).

Det er svært,

At gjøre dette Spørgsmaal. (Hoit.) Aniello,

Jeg vilde gjerne talt med dig om Noget,

Men lov mig forud, at du strax vil siige,

Om Det, jeg taler om, er dig imod,

Dg om du heller seer, det ei berøres.

Fiorella.

Det kan jeg gjerne love.

Ladeo.

Dg desuden,

Isald jeg krænker dig med mine Ord,

Bliv ikke vred paa mig.

Fiorella.

Det skal jeg ikke.

Ladeo.

Nu vel, jeg har en halv Formodning, næsten

— Saavidt jeg nu kan domme — har jeg Visshed,

At du . . . (standsfer.)

Fiorella.

At jeg?

Ladeo

(affides).

Alf nei, det er umuligt!

Hvor kan jeg nænne det!

Fiorella.

Du vilde spurgt ...

Labeo.

Javist, jeg vilde ... Men hvad Ret har jeg til
At gjøre dig det Spørgsmaal!

Fiorella.

Spørg du kun.

Det staaer til mig at svare som mig synes.

Labeo.

Saa hør da! Fra den første Stund jeg saae dig,
Fandt jeg, at du var vidt forskjellig fra
De unge Mennesker, jeg før har truffet.
Der er saa meget Fiint og Skjont og Yndigt
Og Vifligt i dit Væsen, og saa Meget,
Der viser mig en tidlig moden Indsigt,
Som den i dine Aar ei let kan findes
Undtagen hos et Truentimmer.

Fiorella (affides).

Hvad?

Hvor vil han hen? O, naar jeg blot var hjemme!

Labeo.

Forstaaer du mig?

Fiorella (fort).

Nei, jeg forstaaer dig ikke.

(affides.)

Hvor bliver dog Titone!

Labeo.

Ja, jeg mener,

At jeg . . . at man . . . nu ja, jeg troer, den Tanke
Maa hurtig opstaae, at du er . . . forstaaer sig,
Kun som Formodning —

Fiorella

(affsides, idet hun urolig seer sig om).

Nei, jeg maa herfra,

Og strax! — Det Skarn Titone!

(Titone kommer travl og hurtig ind.).

Titone (raabende).

Aniello!

Fiorella (affsides).

Naa, Gudsteeelov!

Titone.

Der var et Bud derude,

At I paa Stedet, nu, nu strax maa tage
Til Eders Hjem, et Bud fra Eders Fader.

Fiorella

(til Labeo).

Saa maa jeg gaae — gaae strax . . .

Labeo.

Af, maa du gaae!

Fiorella.

Du seer jo selv . . .

Litone.

Ja vist maa han afsted.

Som Budet talte, var det bedst, han fløi,
Dg ikke gif.

Fiorella

(rækker Ladeo Haanden).

Levvel, indtil vi sees!

Ladeo.

Naar sees vi da?

Fiorella.

Det kan jeg ikke vide.

Ladeo.

Ifald du kan, kom snart. Jeg er alt nu
Saa vant til, at jeg seer dig, taler med dig,
At jeg vil savne dig for tungt.

Fiorella.

Du vænner

Dig let og hurtig til en Anden.

Ladeo.

Nei,

Nei, aldrig!

Fiorella.

Lev nu vel!

Ladeo.

Levvel! Men lov mig,

Naar du er hjemme, du vil tænke paa mig.

Fiorella.

Ja — i mit Hjem der vil jeg tænke paa dig.
(Gaaer hurtig.)

Ladeo (affides).

Der gif min Aftenrøde ned, og eensom
Dg trist er Natten, som den efterlader.

Tiende Scene.

Ladeo. Citone. Menzolla. Siden Rita.

Menzolla.

Hvor er han henne da?

Ladeo.

Hvem mener Moder?

Menzolla.

Nu, Aniello.

Ladeo (absprebt).

Aniello, han . . .

Der kom et Bud, og hun — og han tog hjem.

Menzolla.

Et Bud?

Citone.

Et Bud; og fra hans Fader.

Menzolla.

Saa?

(Til Citone.)

Har I da talt med Budet?

Titone.

Ja.

Renzolla.

Hvad Grund

Inførte han?

Titone.

Hvad Grund? Nu skal man see,
En saadan Tølper fører Grunde med sig!

(Rita kommer løbende.)

Rita.

Der har vi det! Hvad har jeg sagt bestandig?
Nu er han væk, og rendt med Herrens Hest.

Renzolla.

Hvad er der nu iveien?

Rita.

Hvad iveien?

Skald det bliver ved som nu, saa vil der
Snart Intet være meer iveien for os,
Men vore Heste, Køer og Gud veed hvad
Løer Løbepas.

Renzolla.

Naa, vaas nu ikke! Tael!

Rita.

Seg stod i Gaarden just, og hang lidt Løi op.
Ved Siden af mig stod en sadlet Hest,

Som Beppo skulde ride bort paa. Naa —
 Saa kom den unge Herre, Aniello,
 Han svang sig op paa Hesten, bad mig hilse,
 At han kom ikke meer igjen, slet ikke;
 Men Hesten sendte han igjen imorgen.
 Saa jog han bort, som var hans Romme propfuld
 Af Tyvekoster . . .

Renzolla.

Hvad skal det betyde?

Labeo (affides).

Jeg veed, hvad jeg bør gjøre. La'er hun hjem;
 I hendes Hjem er vel en Plads for mig.

(Forlader Scenen.)

Renzolla (utaalmodig).

Men der var jo et Bud! (Til Titone.) Hvorfor har I
 Der talte med ham, ikke holdt paa Budet?

Titone.

Holdt paa ham? paa en Karl som en Gardist,
 En Goliath? Hvis blot jeg havde rørt ham,
 Saa var jeg bleven hængende saa fast som
 Et lille Stykke Jern ved en Magnetstang,
 Og han var rendt affted med mig. Nei Tak!

Ellevte Scene.

Renzolla. Citone. Rita. Canneloro. Siden Beppo.

Canneloro
(til Renzolla).

Nei, de to Dreng, Parmiero og Cienzo, de sætte mig graa Haar i Hovedet, eller endnu flere end jeg allerede har. Ved du, hvad jeg nu har faaet at vide? De rende begge gal efter et Par unge Piger en Miils Wei herfra. Det maa være i den Egn hvor Petruccio boer. Jeg har nu strax skrevet ham til og sendt ham alle de Oplysninger, jeg kunde; og nu skal han hjælpe mig at styre det Uvæsen. De to Knægte skal dog ikke bilde sig ind, at de kan spille mig paa Næsen. Til mig siger de, den Ene, at han ligger paa Hverving — ja, en net Hverving! — og den Anden, at han har Grinder for Hoffet, og imens spite de omkring og trække Pengene ud af Lommen paa mig, og lade sig ikke see, saa lang Dagen er. — Hvor er Ladeo?

Renzolla
(seer sig om).

Er han ikke her? Saa kommer han vel strax.

Canneloro.

Og Aniello?

Renzolla.

Han er taget hjem igjen.

Canneloro.

Taget hjem?

Renzolla.

Ja — han har ladet os vide, at han ikke kommer igjen.

Canneloro.

Hvad skal det sige?

Renzolla.

Jeg kan selv ikke blive klog derpaa. Tadeo paastaaer, han er et Fruentimmer.

Canneloro.

Et Fruentimmer?

Litone og Rita.

Et Fruentimmer!

Canneloro.

Men hvad er det for Historier! En Søn af Petrusso er et Fruentimmer?

Renzolla.

Tadeo har talt med Fra Simone. Han har sagt, at Petrusso har slet ingen Sønner.

Canneloro.

Na, skal vi nu gaae efter Munkenes Sladder! Hvad skulde bevæge Petrusso til at sige, han har en Søn, naar det ikke er saa i sig selv?

(Beppo kommer ind.)

Rita.

Der er Beppo med en Seddel til Herren.

Beppo.

Værsgod. Det er fra vor Ladeo.

Canneloro.

Hvad vil han? (Læser.) „Jeg lader dig vide, kjære Fader, at jeg tager bort for at opsøge Aniello, og ikke vender tilbage, før det er lykkedes mig.“

Renzolla (forstræffet).

Han er taget bort! Men hvornaar?

Beppo.

Jeg saa ham gaae ud ad Porten for lidt siden.

Renzolla

(til Canneloro).

Men saa maa der strax sendes En efter ham. Endnu kan vi jo indhente ham.

Canneloro (rolig).

Na nei — det vil vi ikke.

Renzolla.

Vil vi ikke?

Canneloro.

Gaae du kun, Beppo. (Beppo gaaer.) Nei, jeg har mine Grunde. (Affsides.) Jeg tør bande paa, at den hele Historie er et Kneb af ham og Aniello, for at

de kan have en lystig Aften sammen. (Snider sine Hænder fornøiet.) Hahaha!

Renzolla.

Dg det kan du lee ad? Tadeo, der ikke er vant til at gaae ti Skridt udenfor Huset paa egen Haand, ham skal vi overlade til sig selv, og ovenifjøbet nu, da det lakker mod Aften?

Canneloro.

Det er ikke fagt, at han er overladt til sig selv.

Renzolla.

Men du hører jo, han er gaaet for at opsoege Aniello, der har forladt os.

Canneloro.

Sniksnak, det troer jeg ikke.

Renzolla.

Du troer det ikke! Har Aniello da ikke taget en af dine Heste og er jaget bort?

Canneloro.

Hvad? Hahaha — har han taget en af Hestene? (Afsides.) Ja, jeg tænkte nok, jeg ikke tog feil af den Krabat. De har bestemt Noget fore.

Renzolla.

Dg det vil du ikke gjøre Noget ved?

Canneloro.

Nei, siger jeg dig.

Renzolla.

Ja, vil du ikke, saa vil jeg. — Rita, sig, de skal lade min Vogn kjøre frem. Jeg vil selv tage bort.

Canneloro.

Du skal ikke tage fra Stedet.

Renzolla.

Det lader jeg mig ikke forbyde. Er Ladeo din Son, saa er han ogsaa min. Gjør som jeg siger, Rita.

Canneloro.

Du bliver, Rita! — I skal lystre mig! Er jeg Herre her i Huset, eller hvem er det? Der skal ikke søges iasten. Baa den Wei kan Ladeo ikke fare vild, hvis han ogsaa er alene. I skal see, vi har ham igjen iasten, maaskee lidt silde — (Affibes leende.) og maaskee med en lille Donner. (Hoit.) Han kommer tilbage af sig selv, det caverer jeg for.

Renzolla.

Caverer? Naar han er bleven overfaldet, udplyndret og slaet fordærvet, hjælper det saa, du caverer for ham? Jeg siger, der skal og der maa søges efter ham.

Canneloro.

Og jeg siger Nei — nei, nei for Pofferen!

Renzolla.

Det bryder jeg mig ikke om.

Canneloro.

Du skal bryde dig derom. — Hør nu, Renzolla, vi har levet over 25 Aar sammen, og der har aldrig været et ondt Ord imellem os —

Renzolla.

Jo, der har. Det er ikke første Gang du er stridig og egensindig.

Canneloro.

Men saa har du altid som en fornuftig Kone givet efter for mig.

Renzolla.

Det er ikke sandt. Jeg har aldrig givet efter for dig.

Canneloro.

Hvad er det for Snak! Der staaer Titone, og der staaer Rita; spørg dem!

Titone

(trækker paa Skuldrene).

Hvad der er sandt er sandt. Jeg kan ikke huske, at hun nogensinde har givet efter for Jer.

Rita.

Det kan jeg heller ikke huske.

Canneloro.

Saa skal hun nu give efter for mig! Gjør mig ikke gal i Hovedet. For idag skal vi holde os rolige. Tadeo er intet Svøbelsebarn. Og dermed Basta! Ikke et Ord vil jeg høre mere. Kom!

(Han gaaer ind; de Andre følge efter.)

Fjerde Act.

(Egnen udenfor Petrullos Huus.)

Første Scene.

Petrullo, Licarda og Adriana, af hvilke de to sidstnævnte
siddede ved Bordet udenfor Huset og græde. Siden Cola.

Petrullo.

Ja, græd kun! I har Marsag til at græde.
Skal velopdragne Pigebørn som I,
Skal en honnet Mands Døttre tee sig saadan?
Hvad maa nu Messjr Canneloro tænke?
Han skriver til mig, beder mig om Bistand.
To Sønner af ham er' paa gale Veie,
Har Amouretter med to unge Piger
I den Egn, hvor jeg boer. Han selv har kapret
Et Brev fra En af dem, fra ham ved Hoffet.
— Jeg foer strax op, og tænkte ved mig selv:

Det skal man ikke sige paa vor Omegn,
 At Sligt kan skee, og Ingen ta'er sig af det.
 Saa seer jeg et Postscriptum i hans Brev:
 Den ene Bige kalder sig Ricarda,
 Den anden Abriana! — Skam Jer! Skam Jer!
 I, mine egne Døttre, I har givet
 En brav Mand Grund til en retfærdig Anke!
 Og hvad skal jeg nu svare ham? Hos mig,
 Her i mit Huus, her er det han skal søge!
 Sy sy!

Ricarda.

O, skaan os, Fa'er!

Petrullo.

Skaan I Jer selv!

Skaan I Jert Rygte! Det er det, der kræves.
 — Ja, jeg er smukt prostitueert! Han tænker,
 At mine Børn kan være hans et Mønster;
 Han viser mig den Tillid, at han beder
 Mig om min Søn til Selskab for hans egen.
 Og nu — naar han erfarer, at jeg Stakkelt
 Først ingen Sønner har, og dernæst —

Abriana.

Fader!

Men vær dog billig! Er da dette vor Skyld?
 Du selv har sendt ham Fiorella —

Petrullo.

Snaf!

Men det er Jer Skyld, at den ene Nød
 Vil nu forværres for mig ved den anden.
 Men er det galt for mig, Jer er det værst.
 Hvad har I tænkt Jer, en saa rig Mand's Sønnen
 Kan mene med det Hele? Vægte Jer?
 Bild Jer det ind! To fine Cavallerer,
 Den Ene Officeer, den Anden Hofmand,
 To, Folk som disse skal man stole paa,
 Naar de gjør Løfter til et Fruentimmer!

Licarda.

Men, Fader, hvis de meente det oprigtigt —?

Petrullo.

Det gjør de ikke, og det veed I godt.
 Men jeg veed Pokker ikke, naar en Pige
 Gaaer klædt lidt smukt, saa troer hun strax, at Stadsen
 G'ier hende samme Ret som fine Damer.
 Den Bynten, Stadsen, den har Fanden skabt!

Adriana.

Det er din egen Billie. Du har selv
 Foræret os det Meste, som vi gaae med.

Petrullo.

Vist har jeg — deels fordi jeg kan, og deels
 Fordi . . . fordi — nu, jeg har Intet mod,

At mine Børn sig holde smukt og propert.
 Det skal man gjøre for sin Dgangs Skyld,
 For Verdens Skyld — men ikke for at føde
 Sin Stoltthed, sit forjængelige Sind.

(Ser kommer Cola ind med nogle Redskaber, som han sætter
 fra sig.)

Men nok sagt! Jeg skal nu herester passe
 Lidt bedre paa Jer; tag Jer nu iagt!
 Naar jeg just vil, skal Den, der vil mig narre,
 Staae tidligt op. — Og disse fine Herrer,
 Hvis jeg faaer fat paa dem, skal holdes an
 Og transporteret ind til deres Fader.
 — Gaae I nu op paa Jeres Kammer!

Adriana.

Skal vi

Nu sidde der og kuffelure!

Petrullo (streng).

Ja,

Det skal I, naar I ei forstaae at arte
 Jer som I kunde. Ind med Eder begge!
 Og lad Jer ikke see for nogen Sjæl
 Herudenfor iaften! Har I fattet?

(Ricarda og Adriana gaae ind.)

Cola (affibes).

Det var en forjvartlig Sparlagens Bræfen. Ja,
 det er jo ogsaa en Fandens Historie, at de to Herrer

ere Sønnen af den rige Kjøbmand. Saa kan nok vore Pigebørn skyde en hvid Vind efter dem.

Petrullo

(der har gaaet op og ned i sine egne Tanker).

Jeg forstaaer mig ikke paa, at jeg aldrig en eneste Gang har seet noget til disse to Snuushaner, og de maae dog have luftet heromkring flere Gange. Har du aldrig seet dem her, Cola?

Cola.

Jeg? Hvor kan I troe! — Naar I er borte, passer jeg mit Arbeid, og tænker ikke paa noget Andet. At jeg skulde passe paa Eders Døttre, har jeg ikke vidst.

Petrullo.

Jo, nu skal du passe paa dem. Jeg skal sige dig, Messir Canneloro har skrevet mig Noget i sit Brev, som jeg med Glid fortav for mine Pigebørn; det er ikke værdt, at de veed, jeg er bleven sat i Kundskab derom. Han skriver, at der iaften er bestemt et Møde mellem dem og de to Galaner.

Cola.

Hvad hører jeg! Na fy! (Affides.) Har han nu faaet det at vide!

Petrullo.

Vien nu er det fordømt, at jeg lige nu maa gaae; jeg skal efter Løfte være tilstede her i Nabolavet

ved et Syn, der optages, og det er ikke sagt, jeg kommer saa betids igjen. Bliv derfor du her, tag en af Folkene tilhjælp, og anhold hvem der synes dig mistænkkelig. Jeg saae jo helst, det gif stille af, og vil ikke gjerne vække Opsigt; men hvad der bør see, det skal see.

Cola.

Husbond kan stole paa mig og overlade mig Alting. Naar jeg træffer de to unge Herrer, skal jeg afgjøre hele Sagen underhaanden med dem.

Petrucco.

Underhaander? Jeg skal give dig en Dragt Brygl underhaanden. Hvem har bedet dig om at afgjøre Noget? Kan du ikke faae Fingre paa dem, saa jager du dem fra Huset. Men hvad der er at afgjøre, det skal jeg nok selv sørge for, naar jeg kommer hjem.

Cola.

Ja, saa lad det blive derved. Jeg er lige fornøjet.

Petrucco

(gaaer igjen op og ned i sine egne Tanker).

Det var en stor Feil, at jeg sendte Fiorella bort. Jeg savner hende overalt, ved min Bedrift og ved mine Regnskaber — og ved denne Leilighed kunde hun være mig til saa megen Nytte. Hun har ingen

Kjærligheds-Historier og ingen Galstab i Hovedet.
Ja, det var en Feil af mig.

Cola

(der følger efter ham).

Det Samme har jeg hele Tiden tænkt. Det var
en Dumbhed, Husbond.

Petrullo (som før).

Og nu er hun ovenkjøbet paa et fremmed Sted
og i Mandfolkeklæder! Hvad kan hun ikke være udsat
for! Ja, jeg følte det selv, og havde derfor ikke ret
Mod til at følge ind med hende hos Kjøbmanden.
Hm! Hm! Det var en stor Feil, at jeg sendte hende
fra mig!

Cola (som før).

Ja, det var en Ufselstreg, Husbond!

Petrullo

(vender sig om, vreb).

Na, hold du din Mund! Skjød dig selv, og
raisonneer ikke!

(Gaaer.)

Cola (ene).

Altsaa Husbond er kommet under Fund med
Sammenkomsten i aften! Ja, hvem skal jeg nu hjælpe,
ham eller de unge Mennesker? Ricarda og Adriana
og de to Herrer har slukket mangan god Skilling til

mig, og jeg kan vente Mere; dem skylder jeg Taknem-
 melighed. Hvad stikker Husbond til mig? Grobheder,
 og af dem kan jeg vente flere. Havde han endda
 ved denne Leilighed lovet mig et lille Tillæg i min
 Løn eller en Douceur; men nei! ikke et Ord derom!
 Han har ikke den ringeste Menneſte = Forſtand. Ja,
 hvis han bare havde ſagt mig et Par venlige Ord —
 for Andet forlanger jeg igrunden ikke — hvis han f. Ex.
 havde ſagt: „Min kjære Cola, der har du en lille
 Sum til at gjøre dig tilgode for. Du kan trænge
 dertil. Jeg veed, du arbejder ſom en Hest, og har
 knap det Foder en Hund behøver.“ Men Ingenting
 ſiger han. Saa kan jeg ikke hjælpe ham. Det kan
 man ikke forlange af et Menneſte. Det gaaer over
 Ens Kræfter.

(Gaaer tilvenſtre med de Redſkaber, han har ſat fra ſig.)

Anden Scene.

Eadea

(Kommer ind fra Baggrunden).

Hvor denne Aftenvandring langſmed Kysten
 Var eenſom og høitidelig og ſjøn!
 Paa Veien traf jeg Ingen. Søens Bølge
 Alene fulgte med mig. Hiſt og her
 Gled mig en Baad forbi; en dæmpet Sang,

Et Raab derfra kun naaede mit Dre.
 Hiinsides Bugten hæved' sig Besuv,
 Men, som det syntes, bragt i Ro; kun hvide
 Røgstøtter steg fra Krateret iveitret.
 Mit Bryst blev varmt og fuldt; det var mig næsten,
 Som om jeg fra min Barndom havde længtes
 Just efter et saa eensomt, saa fortroligt,
 Saa uforstyrret Samliv med Naturen.
 — Ja, jeg forstaaer min Længsel, jeg forstaaer,
 Hvad jeg har dunkelt søgt i mine Bøger,
 Og ingen af dem gav mig. Det er Livets
 Og Kjærlighedens Fylde jeg har savnet.
 Just det har Aniello meent; af den Grund
 Hun bad mig flygte fra det døde Bogstav
 Til Capri, til Sorrent, til tusind Steder,
 Hvor muntre Mennesker har travlt og virke.
 O, hvis jeg kunde det ved hendes Side!
 (Seer sig om.)
 Her er det jo hun boer.

(Nærmer sig Huset.)

Tredie Scene.

Cadeo. Cola (fra venstre Side).

Cola (affides).

Hvem er den Herre? Vil han os Noget?

Labeo
(bemærker Cola).

Der staaer en Mand;
Ham kan jeg spørge. — Siig mig, gode Ven,
Om ei der boer en Landmand her, Petrusso?

Cola.
Petrusso? En Landmand? Lad mig husse mig
om. — Vil I ellers tale med ham?

Labeo.
Nei, med hans ... med hans Søn.

Cola.
Hans Søn? Saa? Kjender I hans Søn?

Labeo.
Javel, det gjør jeg.

Cola (affbes).
Det er mere end den stakkels Petrusso selv gjør.
(Vitt.) Hvor har I gjort hans Bekjendtskab?

Labeo.
I Byen, i min Faders Huus.

Cola.
Og hvem er da Eders Fader?

Labeo.
Min Ven,
Du gjør mig mange Spørgsmaal uden Nytte.

Men jeg kan gjerne føie dig. Min Fader
Er Messfr Canneloro.

Cola (affides).

Hvad? En tredje Søn af Kjøbmanden? Ham
kan vi ikke bruge. Vi har Dvafleri nok med de to.
(Høit og studs, idet han sætter Hatten paa.) Nei, her boer
Ingen, der hedder Petrusso.

(Gaaer, bag om Huset.)

Ladco.

Sm! saa har da
De Folk, jeg nylig spurgte, vist mig feil.

(Gaaer.)

Fjerde Scene.

Licarda. Siden Cola og Parmiero.

(Fra denne Scenes Begyndelse indtræder en Midsummer-Aftens
lyse Dæmring med Maanestien, og forbliver saaledes til
Stykkets Slutning.)

Licarda

(kommer forsigtig ud fra Huset).

Mon her var Noget? eller er det blot
Min Uro, der mig stedsse lader frygte?
Hvis Fader saae mig . . . men han er vist gaaet.
Jeg veed, han havde Noget at besørge.

(Vender sig om.)

Der staaer jo Cola . . . Vst! D, hør mig! kom!

(Cola kommer ind igjen.)

Cola.

Her er jeg.

Licarda.

Veed du, om min Fa'er er her?

Cola.

Nei, vi er' sikke for ham. Han er væk.

(Parmiero træder hurtig og ubemærket ind.)

Licarda (til Cola).

Du har vel ikke seet, om Parmiero
Er allerede kommen?

Parmiero
(træder frem).

Min Licarda!

Licarda.

Du her!

Parmiero.

O, du har ventet mig!

Licarda.

Af, næsten

Imod min Villie. Men du drager Fordeel
Af min Urolighed og Angst. Min Fader
Er underrettet om vort Forhold.

Parmiero.

Er han?

Hvad bragte ham paa Spor?

Licarda.

Din egen Fader

Har mærket Noget.

Parmiero.

Saa? Jeg frygter halvveis,
Gienzo bærer Skylden. Han har affendt
Et Brev med en af Faders Folk; og Brevet
Er, som jeg hører, ikke afleveret,
Men sikkert snappet op. — Saa tør vi neppe
Fasteren blive her.

Licarda.

Nei, men i Haven.

(Til Cola, venlig.)

Du venter jo — et sandt? og passer paa.

(Gaaer med Parmiero tilvenstre.)

Cola (ene).

Ja, passe paa, skal jeg; det har Husbond selv
befalet mig. Men nu gjør jeg nok bedst i at passe
paa den unge Hofmand, om han ikke er i Farvandet.
(Sbet han vil gaae.) Men hvad er det for to Fruen-
timmer, der komme der? Nu har jeg seet saa galt
før! Den Ene er jo Kjøbmandens Kone — jeg har
engang truffet hende derinde i Byen. Og hendes
Søn, Officeren, er her! Han vil nok ikke blive meget
fornøjet over, at hans Mama træffer ham. Hvordan
faaer jeg hende herfra igjen? Wie! — vi maae være
forstigtige.

(Gaaer tilfide.)

Femte Scene.

Cola (Skjult). Renzolla. Rita.

Renzolla.

Det er vist her, Rita. See til, du kan faae fat paa Gn.

(Rita gaaer hen til Huset, banker paa og seer ind ad Vinduerne.)

Cola (affides).

Det er ganske rigtig Kjøbmandens Kone, og hun seer bød ud.

Rita.

Jeg kan ikke see saa meget som en Kat derinde.

Renzolla.

Ja, jeg maa have Visshed i denne Sag. Der er Tale om min Søn; det er ingen Børneleg — min Mand maa saa sige hvad han vil.

Cola

(lyttende; affides).

Hun taler om sine Søner; saa er det min Sjæl derfor hun kommer.

Rita.

Vare Herren ikke bliver vred over, at vi ere hjørte herhen.

Renzolla.

Det bryder jeg mig ikke om.

Rita.

Gaaer han det at vide, saa sætter han bestemt lige strax efter os.

Renzolla.

Det maa han gjerne.

Cola (affides).

Det gaaer ikke an, hun bliver; jeg maa feie hende herfra. (Træder frem.) Med hvem vil I tale?

Renzolla.

Med den gamle Petrusso.

Cola.

Den gamle Petrusso er i sine Forretninger langt ude i Landet, og kommer ikke hjem før engang i næste Uge.

Renzolla.

Saa kald en af hans Døttre ud.

Cola.

Hans Døttre er' paa Farten, den Eine i Byen, den Anden her i Omegnen.

Renzolla.

Er der da ingen af hans Folk tilstede?

Cola.

Jo, jeg er tilstede.

Renzolla.

Men En, som man kan tale med, som man kan søge Underretning hos.

Cola.

Naar I ikke synes, at den Underretning, jeg giver Eder, er god nok, saa maa I staffe Jer den bedre.

Renzolla.

Men hvad er du for en Bøffel? Er det at tale til Folk?

Cola.

Bøffel? Hvad bilder I Jer ind? Eroer I ikke, vi har seet Folk herude før idag?

Renzolla.

Maaskee det er Folk derefter. Du skal agte paa, hvem du har for dig. Min Mand er Messir Canneloro, Kjøbmanden —

Cola.

Er han Jeres Mand? Saa var det bedst for Jer, om I blev hjemme og passede paa ham.

Renzolla.

Passede paa ham? Hvad vil det sige?

Cola.

Det vil sige saa Meget, at naar Messir Canneloro inde i Byen lever med en gift Mandes Kone, saa var det bedst for Jer . . .

Renzolla.

Hvad siger du? Din Hundedreng, din Galgenfugl!
Saaledes tør du tale om en Mand som Canneloro?

Rita (affides).

Naa, her kommer smukke Historier for en Dag!

Renzolla.

Det var bedre for dig, at din Moder aldrig
havde født dig. En Karl som du, der ikke kan staa
lige paa Benene, du tør komme med saadanne Baa-
fund? Din Lurendreier, din Grobian, din opskudte
Padderhat, din Stodderfonge, din Bjørnerækker . . .

Cola.

Er I ikke snart færdig? Troer I, jeg har Tid
til at staae her og høre paa Jeres Erbarmeligheder?
Gaae I hen hvorfra I kom, til Byen, til Sælge-
konerne ved Stranden; det er Selskab for Jer.

(Gaaer gjennem Gangen bagom Huset.)

Renzolla.

Har jeg ikke ærgret mig over den Kjæltring!

Rita.

I skal ikke bryde Jer om hvad han siger. Det
kan jeg aldrig troe om Herren. En gift Mand's
Kone — nei! Naar det endda havde været et løst
og ledigt Fruentimmer; det holder jeg ham ikke for
god til.

RenzoIIa.

Enten det er et gift eller et ugift Fruentimmer, skal jeg ringe saadanne for min Mand's Dren, at han skal faae andre Tanker. Kom, lad os gaae. (Gaaer, men vender strax om igjen.) Nei, jeg maa have fat igjen paa den Knægt. Kald ham ud! Han skal ikke slippe saa let. Han skal sige mig, hvorfra han veed Noget om den Historie.

Rita.

Det er en grov Karl. I faaer ikke et klogt Svar af ham.

RenzoIIa.

Saa vil jeg skjelde ham ud. Saadan en Hal-lunk! saadan en Dagdriver! Til mig tør han tale som han gjorde!

Rita.

Lad Jer sige. I kommer til at fortryde det.

RenzoIIa.

Jaja — han skal høre fra mig. Og min Mand — i hans Alder! Rita, vi maae hjem. Med ham skal jeg først snakke.

(De gaae.)

Sjette Scene.

Adriana og Cola (fra Huset).

Cola

(der gaaer forud).

Kom kun! Det hjalp — hun er allerede borte.
Hun har nu faaet Andet at bekymre sig om.

Adriana.

Hvem er borte? Hvad er det du vil fortælle mig?

Cola.

Der er Ugler i Mosen. Hele Kjøbmandens Familie har været og snuset her, først en af hans Sønner, som jeg ikke har seet før; saa hans Kone med en lille, ganske fjøn Laptaste derfra, og nu kommer nok snart Kjøbmanden selv anstigende.

Adriana.

Men hvad skal alt dette betyde? — Og min Fa'er? Du nævnedes jo ham . . .

Cola.

Ham kan I vente hvert Dieblif. Han veed, at de unge Herrer komme her iaften.

Adriana.

Hvad gjør vi saa? Hm, hm! Naar bare Cienzo var her! Skulde jeg ikke gaae ham imøde? Jeg veed, han er ængstelig for at træffe Fa'er.

Cola.

Ja, meget Mod har han nok ikke.

Abriana.

Na Mod! Men det maa jo altid være ubehageligt for ham at høre Bebreidelser. — Ja, saa gaaer jeg, og du maa holde Udkig paa Veien.

(Begge gaae bagom Huset.)

Syvende Scene.

Fiorella

(i Mandsklæder, kommer fra Baggrunden).

I blege Maanestraaler! I, der gjække
Den Vandrende, og hulle Mark og Skov
I drømmeriske Laager, er det Eder,
Der gjøgle for mig, og min Su forvirre?
Jeg tog imorges hjemmefra; og dog
Mig synes nu, at der er gaaet en lang Tid,
At noget Mærkeligt, at noget Farligt
Er haendt mig. Har maastee jeg været borte
I længer Tid, i flere Aar maastee,
Og bilder mig kun ind, det er en Dag?
Nei, nei, der feiler jeg! Hiin Green derhenne
Imorges knækket hang som nu. Aoen
Med sine spidse Blade stod ved Grøvten
I samme Høide som den nu gjør. Alting,
Mit Die falder paa, er uforandret.

Maaskee det da er mig, der er forandret.
 Hvori da? og hvorfor? Jeg veed det ikke.

Jeg veed det ikke? Holdt — maaskee! Herinde,
 I Bryftet, synes mig, der er uroligt;
 Og underveis, naar Foden vilde frem,
 Gik Lanterne tilbage.

Jeg har Grund til
 At tænke efter. Var det ei som Mandfolk
 Jeg vandt Ladeos Venstak? Naar han seer mig
 Som Fruentimmer, vil jeg da ham takkes?
 O, tilgiv mig, du straalende, du skønne
 Natseilerste paa Himlen! at jeg nylig
 Bebreided' dig din gjækkende Natur.
 Jeg selv har gjort mig skyldig i det Samme,
 Og bøder nu, for jeg har gjækket Andre.

Frisk Mod! Saalænge jeg har Mandstragt paa,
 Vil jeg dog lade see Mand's Mod og Hjerte.
 Men, naar jeg lægger denne Dragt, da kommer,
 I Lanter, der har fulgt med mig iasten,
 I, der var' smertefulde, og som dog
 Jeg villig lod mig fanges af, — i Nattens
 Fortrolighed og Stilhed tør I komme!

(Gaar ned ad Gangen bagom Huset, men vender strax tilbage.)
 Hvem saae jeg der? Det var jo Adriana,
 Og med en fremmed Cavaleer — Hvordan?

Alene med ham her? Hvad skal det sige?
 Det gad jeg gjerne vidst.

(Seer sig om.)

Her kan jeg staae.

(Gaaer i Skjul ved en af Siderne.)

Ottende Scene.

Fiorella (skjult). Adriana og Cienzo (fra Gangen bagom
 Huset). Siden Parmiero og Licarda (fra venstre Side).

Cienzo.

Men troer du ikke, at din Fa'er kan komme?

Adriana.

Selv om det skeete, har vi vel en Udvet.

Men frygter du saa meget for ham?

Cienzo.

Frygter!

Det er for din Skyld, kan du nok begribe.

Hvis han erfoer —

Adriana.

Nu ja, hvis han erfoer!

Er det da ikke nu din Hensigt, snart
 At tale med ham? Kommer du ei nu,
 For at vi To bestemme kunne Tiden?

Cienzo (forlegen).

Jeg vilde det vist gjerne. Men jeg tilstaaer,
 Det er mig vanskeligt ved mine Forhold.

Abriana.

Kan denne Vanstøelighed ikke hæves?

Cienzo.

Det er umuligt!

Abriana.

Hør mig nu, Cienzo!

Imorges allerede har jeg sagt dig
Min Mening; tro mig kun, det var mit Alvor!
Du siger, at det er umuligt for dig
At tale med min Fader. Men hvorfor
Har du da søgt mig, har forfulgt mig, bragt mig
Bed fjærlig Tale til at stole paa dig?

Cienzo.

Jeg tænkte, Liden vilde bringe Hjælp.

Abriana.

Nei, du har tænkt, jeg tog det ei saa nøie.
O, skam dig dog! Jeg seer, min Fa'er har Ret!
Paa Ebers Løfter kan man ikke stole;
I sine Herrer bryde Jer kun lidt om
En stakkels Pige, hendes Sorg og Taarer.
Gaae! gaae! Forlad mig kun!

Cienzo.

Af, Abriana!

Naar blot du vilde høre mig! Jeg mener
Det bedre med dig end du troer.

Adriana.

Saa tael

Den Dag imorgen med min Fader.

Cienzo.

Nei —

For Diebliffet kan jeg ikke — hør mig!

(Fiorella træder frem.)

Fiorella

(til Cienzo).

J kan det ikke? Men med falske Løfter
Bedaare hende, kan J det da bedre?

Cienzo

(forbausset til Adriana).

Hvem er den Herre?

Adriana (for sig selv).

Seer jeg ret? Hun her?

(Her træde Parmiero og Licarda ind og blive forundrede
staaende i Baggrunden.)

Fiorella

(til Cienzo).

Hvad har J her paa denne Tid at gjøre?

Har J et Grinde, saa skal J vide,

At det er Husets Herre J skal gaae til.

Men hvis J fryer hans Mafyn, hvis J frygter

At vise Jer for ham, da er det Tegn til,

J er paa uret Wei, og at J skjuler
Bag glatte Ord uredelige Tanker.

Cienzo.

Hvordan?

Parmiero.

Han hover —?

Licarda (affbes).

Det er Fiorella!

Adriana

(der imidlertid har søgt at berolige Fiorella).

O, tie dog stille! Han har ikke meent det
Saa slemt som du troer.

Licarda

(der ligeledes gaaer hen til Fiorella).

Hør kun et Minut . . .

Fiorella.

Licarda, ogsaa du!

Parmiero

(til Cienzo).

Hvad er dog Dette?

Hun klynger sig jo til ham!

Cienzo.

Adriana

Omfavner ham . . .

Parmiero
(til Fiorella).

Hvem er I? og hvad vil I?

Fiorella
(til sine Søstre).

Slip mig!

(Til Parmiero.)

Jeg vil forsøge paa at lære
Ham der, hvad han en brav Mand's Huus er skyldig.

(Til Cienzo.)

Hvis I har indbildt Jer, at Stand og Rigdom
Beskytted' Jer, har I forregnet Eder.

Dg har I tænkt, en Datter af Petrusso
Var uden Forsvar, skal I see, I feiler.

Det skal I mærke Jer, og det skal Hver,
Der stjæler sig til denne Gaard, og ikke
Lor være frit bekjendt, hvorfor han kommer,
Ihvo han er, saa er han udsat for,
Vi jage ham herfra med Gaardens Hunde.

(Til sine Søstre.)

Dg kom nu med!

(Tager dem ved Haanden og vil gaae.)

Parmiero
(fører hende tilbage).

Nei, vent! I har fornærmet
Med Eders Ord ei mindre mig end ham;

Og det kan Ingen af os taale. Viis nu,
 At I har Mod med Kaarden som med Munden.
 (Han og Cienzo trække Kaarden.)

Ricarda
 (til Parmiero).

O, for Guds Moders Skyld!

Parmiero
 (til Ricarda).

Gaae bort! Jeg mærker,
 At I er' falske Begge.

(Til Fiorella, heftig.)

Drag Jer Kaarde!

Forsvar Jert Liv! Hvis ikke, frygt min Hævn!

Drag Kaarden, siger jeg!

(Trænger ind paa Fiorella, der viger nogle Skridt tilbage og
 drager Kaarden, da i det Samme Labeo kommer ind og ved
 at see og gjenkjende Fiorella iler til.)

Tiende Scene.

De Forrige. Labeo.

Labeo.

Nei, holdt! nei, stand!s!

(Til Cienzo, idet han tager Kaarden fra ham.)

Giv mig din Kaarde!

Fiorella (affibes).
Det er jo Tadeo!

Cienzo.

Du her, Tadeo!

Tadeo

(til Parmiero, idet han stiller sig foran Fiorella).

Det er mig, du først

Maa stifte Vaaben med, og over mig

Gaaer Veien, hvis din Raardepids du retter

Imod et Bryst, der er mig dyrt og helligt.

Parmiero.

Men hvad skal det betyde?

Tadeo.

Lie! Forsvar dig!

Parmiero.

Men vil du stille dig mod os?

Tadeo.

Det vil jeg —

Mod dig, mod ham, og mod Enhver, der vover

At overskride dette Sted, jeg staaer paa.

Fiorella (affibes).

Ja, han har Mod!

Tadeo.

O, Skjendsfel, at I begge

Med væbnet Haand vil overfalde Den,

Hvis Ungdom ubeskyttet er mod Eder.
 I er' uværdige den Stand, I attraae
 At regnes til, uværdige....

Parmiero.

Ladeo!

Jeg raader, vogt din Tunge!

Ladeo.

Rast da Kaarden!

Parmiero.

Min Kaarde! Nei, saa kom kun an!

(Ibet de gjøre Udsald mod hinanden, komme de Efternavnte
 hastig ind.)

Tiende Scene.

De Forrige. Canneloro, Renzolla og Petruslo, Alle fra
 samme Side. Senere Cola.

De Indtrædende.

Hold inde!

Canneloro.

Men er' I gale?

Renzolla

(Slaer Hænderne sammen).

Nei, har man seet Mage!

Petrullo

(til Fiorella).

Men, Barn! med blottet Kaarbe! Ind med dig,
Dg klæd dig om! Den Dragt gjør dig forstyrret.

(Fiorella gaaer ind i Huset.)

Renzo

(til Labeo).

Dg du har sat mig i en Angst!

Labeo.

Min Moder!

(Stillingen i det nærmest Følgende er, regnet fra høire Side, denne: Licarda, Adriana; dernæst Petrullo og Canneloro, der vende Ryggen mod hinanden; saa Parmiero, Cienzo, Renzo og Labeo.)

Canneloro

(til Parmiero og Cienzo).

J er' to smukke Personnager, begge!
J gjør mig Ure, mig og min Familie!

Petrullo

(til Licarda og Adriana).

Der seer J, hvad der følger af Jer Daarstab!
Jer' Søster, der var før forstandig, hun
Er truffet med af Jer. J bli'er til Fabel
For hele —

Canneloro (som før).

Først J føiter om —

Petrullo (som før).

— For hele . . .

Canneloro.

J gaae paa Værtshuus — sy! J poculere,
J spille, gaae paa Dands med unge Piger . . .

Petrullo

(utaalmodig og med høiere Stemme).

Jeg siger, at J begge bli'er til Fabel
For hele Nabolaget —

Canneloro

(vender sig om).

Hør, Petrullo!

J maa min Sandten ikke staae og snakke
J Ryggen paa mig, naar jeg her —

Petrullo.

For Pokker,

Det er jo Jer, der bringer mig fra mine
Concepter —

Canneloro

(igjen til Parmiero og Cienzo).

Ja, J spille, svire, sværme,
Og for at krone Jeres Galstab, føre
J Vaaben mod Jer Broder —

Petrullo

(til sine Døttre).

Lad Jer sige!

Opgiver ganske den . . .

Parmiero.

Men, kjære Fader...

Canneloro

(til Parmiero).

Ik' stille, siger jeg.

Petrullo

(vender sig om).

Nei, tie stille,

Nei, Messfr Canneloro, naar jeg taler
Som Fader her til mine Børn...

Canneloro

(vender sig ligeledes).

Hvad nu?

J er da ret en vanskelig Patron!

Naa, sig da hvad J vil. Jo, J har Dre
Af Eders Børn. J bildte mig jo ind,
At J er Herre, som sig bør, i Huset;
At Ingen af dem turde knæ — og nu,
Nu har J selv paa Beten maattet tilstaae,
At det er Eders Døttre, mine Sønner
Har Maskepie med.

Petrullo.

Men kan jeg for det?

Har jeg maaskee da ikke prøvet for dem?
Har jeg da ikke sat en Mand paa Luur,
For at befrie mit Huus fra slige Gæster,

Som Ingen skjætter om, to smukke Herrer,
Der bringe mig og Mine Spot og Skade.

Canneloro.

Saa sagte, Mand! Hvad har I da saa stort
Mod mine Dreng? Troer I, de er' ikke
Fornemme nok for Eders Børn?

Petrullo.

Passar!

Men mine Døttre taaler ei at bringes
I Folkemunde. De er' lidt for gode
Til at den første, bedste Cavalleer
Med fagre Ord skal bringe dem til Fald,
Og siden lade dem hinkværdigt sidde.

Canneloro (affides).

Om! han har Ret!

(Til Parmiero og Cienzo.)

Hvad siger I dertil,
Vindbeutler som I er, at I vil loffe
For to honnette Piger, skøndt I aldrig
Har tænkt at gjøre Alvor af det —

Parmiero.

Fader,

Du gjør os Uret! Vi har ønsket begge,
At gjøre Alvor af det.

Cienzo.

Ja, det har vi.

Parmiero.

Men vi har frygtet for, du var imod det.

Renzolla

(til Canneloro).

Der kan du see! Det var min Mening strax.

Canneloro.

Imod det? Ja . . . I kan da vel begribe,
At jeg vil spørges ad; at jeg som Fader
Kan have mange Grunde til et Net.

Parmiero.

O, hvis du kjendte disse Piger!

Canneloro.

Hør,

Petrullo, først og fremmest vil jeg see dem.

Petrullo.

Det kan I snart. Jeg seer, at de er' frøbne
I Skjul derhenne.

(Gaaer hen til Licarda og Abriana, der have truffet sig til-
bage til Huusdøren, og fører dem frem.)

Canneloro.

Det er Jeres Døttre?

Men det er jo to nydelige Piger!
Og ret med et galant og zirligt Væsen.

Petrullo.

Ja, hvorfor ikke? I fra Byen troe,

At vore Børn paa Landet fødes op
Med Creatureerne.

Canneloro
(til Parmiero og Cienzo).

Og dem har I
Forstaaet at snuse op, I Vandens Dreng!
Og kapret deres Hjertes — hahaha!
Men vent nu — jeg har først et Ord at snakke
Med Manden her.

(Til Petruzzo.)

Ja, Eders Døttre seer jeg.
Men sig mig nu, hvad var det for en Søn,
I sendte mig til Selstab for Ladeo?

Petrullo.

Det var den bedste, som jeg havde.

Canneloro.

Altsaa,

Det er en Pige?

Petrullo.

Ja, det er en Pige.

Ladeo

(affedes til sin Moder).

Der kan du see, at jeg tog ikke fejl.

Canneloro

(til Petruzzo).

Nu godt, med hende vil jeg tale.

Petrullo

(raaber ind ad Huusbøeren).

Cola!

Sig til min yngste Datter, hun skal komme.

Ladeo.

Hun kommer, Moder!

Renzolla.

Ja, giv nu blot Tid!

Canneloro.

Og tør man vide, af hvad Grund I sendte
Ier' yngste Datter i mit Huus som Mandfolk?

Petrullo.

Laad dette være godt. Det var en Dumbhed,
Som jeg har hødet for, og nu fortryder.

(Cola kommer fra Huset.)

Cola

(til Petrullo).

Hun kommer strax — naar hun er omklædt.

(Vil gaae igjen.)

Renzolla.

Hold ham!

Der er han jo!

(Til Canneloro.)

Han er det. Han har sagt...

Canneloro.
 Hvad, han?

(Til Cola.)

Kom hid!

Cola

(seer spørgende paa Petrusso).

Om — skal jeg komme hid?

Petrusso.

Naar han vil tale med dig...

Cola

(til Canneloro i nogen Graastand fra ham).

Nu, hvad Godt?

Canneloro.

Siig mig, Krabat! — ja, kom kun hid! — af hvilken Skarndynge kommer du? Og hvilken pjaltet Citrontøs var din Moder? — Du tør siige, Jeg lever med en gift Mand's Kone?

Cola.

Jeg?

Renzolla.

Det har du sagt. Jeg staffer Vidner paa det.

Cola.

Vist har jeg sagt... hvad er det for en Dvalm...

Canneloro.

Din Røter! hvem er da den gifte Kone, Jeg lever med?

Cola.

Med hvem? Naturligviis

Med Jeres egen Kone.

Renzolla.

Sahaha!

Canneloro (forbløffet).

Hvad, Knægt . . .

Renzolla.

Ah hvad! det er en Budsenmager.

Lad du ham løbe!

(Giver Cola Penge.)

Der! Vel har du fat mig

I Stræk; men ligegodt! Der har du Noget

At staae dig løs med.

Cola (affbes).

Det er dog engang

Lidt med Forstand!

(Gaaer ind.)

Renzolla

(til sin Mand).

Men kom, vi maae betænke,

Hvad der skal gøres nu med vore Børn.

Vi maae beslutte — kom I med, Petrusso!

(Sun, Canneloro og Petrusso begive sig til Baggrunden.)

Parmiero

(gaaer hen til Ricarda).

Ricarda!

Cienzo

(der gaaer hen til Adriana).

Adriana!

Ricarda

(til Parmiero).

Tael, min Ven!

Har du mig længer mistænkt?

Parmiero.

Nei, Tadeo

Har alt forklaret os . . .

Ricarda.

Men nu, hvad haab

Har vi hos Eders Fader?

Parmiero.

Na, maaskee . . .

Han er i godt Humeur.

Cienzo.

Han giver efter.

Adriana.

Nei, troer du?

Cienzo.

Jo, jeg har en Grund. Hør blot . . .

(Han, Parmiero og de to Piger begive sig affides til Baggrunden,
og siden hen til Forældrene, efter et Vink af disse.)

Tadeo

(kommer frem).

Hvi tøver hun saa længe, medens jeg

Er saa forventningsfuld, saa fuld af Længsel!

— Der er hun! . . . Er det hende? Men jeg feiler.

(Fiorella, i Fruentimmerdragt, enten den, hun havde paa i første Act, eller en anden, kommer ud fra Huset.)

Fiorella

(gaaer hen til ham).

Har du tilgivet mig, at jeg tog bort?

Labeo.

Nej, er det dig? Nei, det er kun et Blændværk!

Fiorella.

Hvor kan du tvivle?

Labeo.

O, jeg seer først nu,
 Hvad der i dig har fængslet mig! Først nu
 Jeg seer dig som du er. Men hvor tør jeg . . .!

Fiorella

(idet hun rækker ham Haanden).

Lael ikke saa! men vær mig god som før.

Labeo.

Og du tillader det?

Fiorella.

Men har jeg da
 Forandret mig saa meget, og saa slemt?

Labeo

(falder paa Knæ for hende).

Nei, nei! Det er dit Smil, dit Blik, din Stemme!

Det hele, søde Væsen, jeg har tilbedt!

O, lad mig see paa dig, lad mig fordybe

Mig i dit Ansyn som du nu staaer for mig!

Og denne Haand, ja denne lille Haand,

Saa hvid, saa blød, gav mig det første Bink,

At du var voxet sammen med mit Hjerte.

(Reiser sig.)

Forandret dig saa slem? Nei, Aniello —

Fiorella (smilende).

Jeg hedder ikke Aniello.

Labeo.

Nei,

Det kan du ikke. Hvad er da dit Navn?

Fiorella.

Mit Navn er Fiorella.

Labeo.

Fiorella!

O, hvilket yndigt Navn! Som i dit Navn

Saa er du selv forandret til et nyt

Og yndigt Væsen. — Fiorella, lov mig,

At du vil staae mig bi, naar nu jeg søger

At finde bedre Veie for min Fremtid.

Fiorella.

Hvis jeg formaaer det, skal jeg det.

Labeo.

Dg lov mig —

Ja, det er dristigt af mig, at jeg venter
 Alt nu en Part i dine sjonne Tanker —
 Men lov mig dog, ifald du synes om mig . . .

Fiorella.

Jeg synes om dig.

Labeo (henrykt).

Nei, i Sandhed?

Fiorella.

Tro mig!

Den ene Dag, jeg leved' sammen med dig,
 Bandt mig til dig for alle Livets Dage.

Labeo.

O, hvilken Salighed! — Kom, lad de Andre . . .

(Tager hende ved Haanden, for at føre hende til de Andre, der
 imidlertid Alle have nærmet sig ubemærkede.)

Canneloro.

Min Søn! du kan lykønske dine Brødre.

Labeo (hastig).

Det glæder mig. . . . Men, Fader, Fiorella —

Canneloro.

Jeg veed det.

Labeo (ivrig).

Nei, det kan du ikke vide,
 Det er et Hemmeligt, det er en Nyhed,
 Som Ingen drømmer om. Vi To har nylig . . .

Canneloro.

Jeg veed det alt; og jeg og hendes Fader
 Vi give vor Velsignelse til Eders
 Forening som til Eders Brødrer.

Labeo.

Fader! . . .

Hør, Fiorella! Har du hørt?

Fiorella.

Labeo!

(Under deres Omfavnelse falder Tæppet.)

En Dag paa Den Als,

Lystspil i rimede Vers i to Acter.

Første Gang opført paa det kongelige Theater
den 20de November 1832.

Personerne.

Enkefrue Michelis.

Marie, hendes Datter.

Lorenz Lüders, Gods - Eier i Slesvig.

Hans Lorenz, Student fra Kiel, hans Søn.

Josepha, hans Datter.

Cornelius Krieger, Advokat ved Overretten i Slesvig.

En Tjener.

Scenen er hele Stykket igjennem i et Værelse paa et Fru Michelis tilhørende Landsted i Nærheden af Ketting paa Den Als. I Værelset er en Dør tilhøire, fra Tilskuerne at regne, og en Hoved - Indgang i Baggrunden.

Første Act.

Første Scene.

Seb et Bord i Midten af Værelset sidde Marie og Josepha;
denne tegner, hiin broderer.

Josepha.

Du siger, at han kommer?

Marie.

Ja.

Josepha.

Idag?

Marie.

Idag.

Josepha (affides).

Det er en uforklarlig Sag!

(Seit.)

Hvor længe har I vidst, han kom her?

Marie.

Siden

Den ottende, da han bestemte Siden.

Josepha.

Den ottende? — Hvad skrive vi da nu?

Marie.

Den femtende. — Men hvorfor spørger du?

Josepha.

Ih, det er dog besynderligt, Marie!
Hvad har I da haft nødig at fortie
Den Uge, vi er her, at Krieger kom?

Marie.

Det faldt ei Nogen ind, I brød Jer stort derom.

Josepha (affides).

Det har en anden Grund.

Marie

(efter nogen Tøven).

Hvad synes du om Krieger?

Josepha.

Om Krieger? — Jo, det er en vakker Mand.

Marie.

Ei sandt? han har en hyppelig Forstand?

Josepha.

Det har han.

Marie.

Han er ædel.

Josepha.

Ja.

Marie

(løst henkastende).

Man siger,

At han er undertiden noget kold.

Josepha.

Hvem? Krieger? kold? — Forunderlige Piger!
 Naar Manden føler sig for god til Smiger
 Og ikke staaer i Lidenskabens Sold,
 Bestyldes han for Kulde. — Krieger kold?
 Nei, han er varm! og varmt hans Hjerte føler
 For Ret og Villighed mod Tyrannie og Bold.
 Jeg veed vel, hvad du sigter til. Han nøler
 Med Mandens Sindighed og klare No,
 Og prøver før han handler som han føler;
 Han veier hvad man fordrer, han skal troe.
 Beruust var Krieger aldrig; man fornærmer
 Ham høiligt, naar man troer, han er en Sværmer.
 — Hvor kan du sige, han er kold? Han brænder
 For Alt hvad der er ædelt, stort og godt;
 Hans varme Hjerte —

(fatter sig, og siger med forandret Stemme.)

Ja, jeg mener blot,

At han er brav, saa vidt som jeg ham kjender.

(Bemærker, at Marie sidder fordybet og støtter Hovedet paa Hænderne.)

Men kjæreste Marie! drømmer du?

Hvor er du henne? — Nei, det er en Gru!
Marie!

Marie
(seer iveiret).

Han er ædel! Du har Ret!
Og klog; hans Lige findes ikke let.
Fortæl mig om ham, Kjære! lad mig høre
Alt hvad du veed om ham.

Josepha.
For at du saa
Kan drømme smukt paany?

Marie.
Jeg passer paa.
Fortæl, Josepha! Jeg er lutter Dre.
Han er jo ansat hos Ter; ikke sandt?

Josepha.
Som Underdommer.

Marie (distrakt).
Udvokat?

Josepha.
Jeg siger,
Som Underdommer.

Marie.
Ja . . . javist! Og Krieger,
Har du jo sagt, besøger Ter iblandt?

Josepha.

Han kommer hver Dag ind til os.

Marie.

Hver anden?

Hvorfor hver anden Dag?

Josepha.

Hvorfor ... Fordi ...

Ik, du kan reent forvirre Folk Forstanden.

Saa hør da nu! — Naar Klokken ringer ti,
Hver anden Onsdag og hver Torsdag kommer

Paa Klokkeslettet min Herr Underdommer.

Hver Fredag rider han vor Port forbi.

Hver Løverdag —

(Standser og seer leende paa hende.)

Marie.

Hver Løverdag?

Josepha.

Jeg gab

Bed Gud dog rigtig gjerne vide, hvad
Du spekulerer over.

Marie.

Ik, forlad!

Mit Hoved er saa tungt, min Josephine!

Josepha.

Hvad feiler dig?

Marie.

Jeg . . . jeg har Hovedpine.

Josepha.

Jeg troer, den kommer over dig med Gæt.

Marie.

Nei, Kjære!

Josepha.

Men, min Gud, hvad er her steet?

Marie.

Glet intet! Troe mig, det er ikke Noget.

Josepha.

Men, kjære Barn! Du taler jo i Laaget.

Du svarer mig i Øst, naar jeg er bedst

Med det jeg taler om til dig i Vest.

Marie.

Bliv ikke vred, Josepha! Jeg . . . men stille!

Der kommer Nogen.

Josepha.

Det er Broder Hans.

Marie.

Hvem? Hans?

Josepha.

Javist. Du meente . . . ?

Marie.

Jeg . . . ? jeg vilde . . .

Josepha (affides).

Nei, hun er ganske som hun var fra Sands
Og Samling. (Svit.) Hans, jeg frygter for, vil spille
Den gode Formiddag for os.

Marie.

Du troer?

Josepha.

Ja, skal han komme ind?

Marie.

Nei, sig din Bro'er,

At vi ...

Josepha.

At vi?

Marie.

At vi skal ind hos Mo'er.

Nei, sig ham, at ...

Josepha.

Ja, nu er det forfælde!

Anden Scene.

De Forrige. Hans Lorenz (fra Hoved-Indgangen).

Hans.

Forstyrret jeg kansee?

Marie.

Baa ingen Maade.

Josepha.

Ja, det vil sige, lille Hans, ifald
Du taler om lidt Andet end din Stald,
Saa kan du nyde denne Gang den Naade.
Men, naar du bare nævner en Ballaf...

Hans.

Det skal jeg ikke, Søster.

Josepha.

... og forlyder
Dig med et Ord om Prindsregentens Dyder,
Saa...

Hans.

Maa jeg altsaa blive?

Marie.

Gjerne.

Hans.

Tak!

Josepha

(Efter en Pause).

Maa, lille Hans! hvad har du at fortælle?

Hans.

Slet ingen Verdens Ting, med Tugt at melde.

Josepha.

Oh Snak, fortæl!

Hans.

Ja, hvad! Om Veivet?

Josepha.

Hy!

Hans.

Om Beddeløb?

Josepha.

Begynder du paany?

Saa faae vi Hesten Moses, Myndehunden
Og Andejagten . . .

Marie.

Men, min Gud! jeg troer,
At du vil binde Munden paa din Bro'er?

Josepha (leende).

Og mener, at man ei bør binde Munden
Paa Dren, naar den tørster —

Marie (til Hans).

Lael du fun!

Lael hvad du vil! Og bryd dig ei, om hun
Gjør Nar af dig. Du veed jo, at hun driller.

Hans (phlegmatisk).

Jeg pleier aldrig bryde mig derom.

Marie.

Nu da! hvad var det da, hvorfra vi kom?

Josepha.

Fra Hesten Moses.

Marie.

Slip dog disse Griller!

Josepha.

Hør Hans, hvem rider Lamerlan idag?

Marie (fortrebelig).

Josepha dog! det gaaer jo Slag i Slag!

Du siger selv, at du vil Intet vide

Om Beddeløb. Hvad spørger du ham da?

Hans.

Na, det er let at see! Hun selv vil ride

Omkap med os, og hun har piint Papa

Om Skimmelen idag.

Josepha.

Det kan jeg lide!

Hvor bliver Hans saa af? Du milde Himmel!

Jeg skulde stille dig ved Faders Skimmel!

Saa døde du af Sorg.

Marie.

Ja, Hans har Ret;

Du rider meget gerne.

Josepha.

Hvorfor ikke?

Naar Hesten galopperer med mig let,

Med Til, som Fuglene, der pillsnart stikke

Fra Skyen gennem Væhren ned i Skoven,
 Og Luften falder kjæligt ned fra oven,
 Og Alting spinder bort for mine Blikke:
 Da er jeg ude af mig selv. Af Lyft
 Det er som Noget zitterer i mit Bryst.
 Men tale blot om Heste — Herregud!
 Det holder dog til Slutning Ingen ud.

Marie.

Naar Hans faaer sin Fornøielse derfra,
 Saa kan vi sagtens taale det.

Josepha

(Voiende sig over sit Arbejde).

Ja, ja!

Marie (til Hans).

Hvornæd begyndes der?

Hans.

Med Sweepstakets.

Marie.

Svip — ?

Hans.

Det kalder man et Beddeløb, naar Flere,
 Hver med en Indsats, kunne concurrere;
 Een vinder Alt.

Marie.

Saa kan man let gaae glip

Af Præmien.

Hans.

Ja hvad! man maa forcere!

Marie.

Naar rider du da, Hans?

Hans.

Jeg stoler paa,

At det imorgen Formiddag skal gaae.

Saa er der Løb for Landbosfolk; og Fatter

Troer, at hans Skimmel vinder Præmien atter.

Marie.

Og nu idag?

Hans.

Saa seer jeg bare til

Dg rører Skimmelen; hun er lidt vilb.

Men du kan troe, det Vildskab kan jeg tæmme.

Marie.

Vær blot forsigtig, Hans!

Hans.

Uh hvad, du troer?

Jeg kjenner Hoppen som min egen Bro'er.

Lad hende Sporen, Schenklerne fornemme,

Saa bliver hun saa søielig og tam,
 At jeg kan styre hende som et Lam.
 Jeg er en gammel Rytter maa du vide.

Josepha (affides).

Maa, de er' kommet artig op at ride!

Hans.

J kommer jo?

Marie.

Ja Gud!

Hans.

Hvad, om J reed?

Din Moder, veed jeg, tager ei derned.

Marie.

Ja, spørg Josepha!

Hans (til Josepha).

Søster!

Marie.

Er du vred?

Hvorfor saa taus?

Josepha (seer iveiret).

Jeg tænkte, det var bedst,

Jeg tav, da du og Hans var høit til Hest.

J er' jo begge redne fra mig.

Marie.

Bare

Du vilde lade denne Drillen fare.

Josepha

(Springer op og kysser hende).

Min venlige Marie! vær nu god!

Jeg tænkte, fiære Pige, du forstod

At stille Spøg fra Alvor. — Hans og du

Er, troer jeg, dog bestandig Børn endnu,

Som da I leged' Kjæresten bag Busten

Bed Dammen hjemme. Naar du allerbedst

Fortalte Eventyr, saa reed I Hest —

Hans (udbrydende).

Og hun var altid Hesten, jeg var Rudsten.

Hun var saa from; hun søied' mig i Alt.

Marie! det var lykkelige Dage!

Marie (bevæget).

Af Gud! jeg tænker dem saa tidt tilbage —

Nu er' de svundne!

Hans.

Suffer du, jeg faldt

Af pure Bildskab midt i Andedammen;

Hvordan I streg' og jamred' Allesammen!

Josepha.

Ja, det var mig, min Bro'er, der fik dig ud —

Hans.

Marie stod og zittrede ved Vandet
Bleg som et Liig. Ja dersom ikke Gud
Var dengang med os —

Marie (afbrydende).

Tael om noget Andet!
Jeg beder! — denne Tid, der svandt med Til,
Er smertelig, jeg synes, at erindre.

Josepha.

Ih, at man huffer den, hvad kan det hindre?

Marie.

Jeg be'er!

Josepha.

Taja! (Til Hans.) Fortæl os lidt om Kiel.

Hans.

Hvad vil du vide?

Josepha.

Er det sandt, at flere
Studenter lever af at duellere?

Hans.

Ja, de som ikke nu og da frepere.

Josepha.

Hvor tidt har du da duelleert?

Hans.

Lad see!

Jeg tænker saa omtrent en ni, ti Gange.

Josepha (spottende).

Nei! ikke fleer? Det var jo ikke mange. —

Den Duelleren er en dum Idee!

Hans.

Det hører nu engang dertil.

Josepha.

Hvortil?

Hans.

Til — nu hvortil! — Af, om jeg ogsaa vil
Fra først til sidst forklare Eder Tingen,
Forstaae I mig dog ikke.

Josepha.

Det kan Ingen.

Man sætter altid dog sit Liv paa Spil.

Hans.

Det kan en brav Karl ganske godt risquere.

Josepha

(reiser sig og lægger sit Arbeide tilside).

Naa, Børn! nu kan for mig I discourere
Saa meget som I vil, for nu gaar jeg.

Marie (forlegen).

Vil du ei heller blive hos os?

Josepha.

Nei.

Jeg vil lidt ind til Mo'er. — Au revoir.

(Gaaer ud tilhoire.)

Tredie Scene.

Hans Lorenz. Marie.

Hans.

Det er mig kjært, Josepha gif. Jeg har

i hele Ugen ventet paa forgjæves,

At tale lidt med dig alene. Men —

Jeg troer, du løber for din gamle Ven.

Marie

(der har reist sig, forvirret).

Jeg? — løber for dig? — O hvor vil du hen!

Men —

(idet hun flytter Sybordet hen til Siden.)

min Nærværelse, det veed du, kræves

Snart overalt i Huset. Du kan troe,

At jeg har næsten aldrig rigtig No.

Hans.

Derhjemme hos min Fa'er sad jeg og du

i hele Timer ene sammen. Nu —

Bliv ikke vred, Marie, men jeg frygter,

At du har ganske glemt mig.

Marie
(Slaaer Dinene ned).

Hans!

Spørg først dig selv, om du ei udenlands
Har glemt mig under Svir og Spil og Dands.

Hans.

Hvem giber troe paa disse dumme Rygter!
Ja jeg vil tilstaae, jeg har været vild,
Og undertiden været slemt paa Spil,
Slaaet nogle Ruder ind hos en Philister,
Betalt dem dobbelt, og alligevel
Spadferet i et Carcer — har gjort Gjæld,
Har — jeg er ung, og Ungdom, veed du, frister.
Men ingen Sjæl, Marie, kan med Ret
Bebreide mig det mindste, der er slet.
Naar mine Brødre vilde mig forføre
Til Et og Andet, syntes jeg saa tidt
Midt under Tummelen din Røst at høre.
Jeg saae dig, som mig syntes; fromt og blidt
Du bad mig, Lastens Smiger at forfage —
Bed Gud! og jeg gif altid reen tilbage.

Marie.

Lilgiv mig, gode Hans! — Men sig, hvad skulde
Jeg troe om dig? Dit Rygte var ei godt;
Det heb sig, at du svired, leved flot —
Jeg maatte frygte for dit Hjertes Kulde.

Hans.

Marie! nei, det er saa varmt som før;
 Meer inderligt det er alene blevet.

Marie.

Hans! af som før! — Hvor sjældent har du skrevet
 I al den Tid!

Hans.

Ja det er min Malheur,
 Jeg duer ikke til at skrive Breve.

Marie.

I det Aar intet Brev, saa ofte som vi skrev!

Hans.

Vist var det hestevunt af mig! — Tilgiv!
 Gud veed, du var min Tanke, var mit Liv;
 Men hvergang Pennen til Papis jeg satte,
 Jeg syntes, mine Sætninger faldt matte.
 Jeg tænkte saa, du kasted' Brevet hen.

Marie.

Hvor kunde du? Paa Breve fra en Ven
 Vi sætte Priis; ja, høiligt vi dem satte.
 Af, blot et Ark Papis, hvorpaa et Navn
 Af En, der er os kjær, er skrevet, stiller
 Et ved den lange Frastand nøisomt Savn.
 En Hilsen allerede stærkt formilder
 Selv Den, der venter et fuldstændigt Brev.

Dg naar vi ei faae Brev , vi troe forstemte,
 At vi for længe siden ere glemte.
 — Nei, det var ikke Net, du aldrig skrev.

Hans.

Tilgiv mig!

Marie.

Jeg tilgiver dig! — Men gaae!
 Mit Hoved er saa tungt. Jeg har desuden
 Endeel endnu, som jeg maa passe paa.
 Vi vente — (standser pludseligt.)

Hans.

Hvem?

Marie (fattende sig).

En Mand, som Mo'er har buden
 At være her en Tid.

Hans.

Saa lev da vel!

Du er jo ikke vred?

Marie.

Af nei!

Hans.

Levvel!

Jeg er lidt vild fanstee — ja, det er Knuden —
 Men ikke sandt? — Hans er en ærlig Sjæl.

(Gaaer.)

Fjerde Scene.

Marie (alene).

„En ærlig Sjæl!“ — Det er du! Som et Speil
 Har alt mit Hjerte sig et Billed dannet
 Af alle dine Dyder, dine Feil;
 Og med mit Bæsen Billedet er blandet.
 Alt fra min Barndom har jeg vant mig til
 At gjætte hvad du attraaer, hvad du vil.
 Hvor kan jeg da forundres, om jeg lytter
 Med Omhed til en Nøst, hvis blotte Klang
 Er for mit Øre som en gammel Sang,
 Hvortil en lang Erindrings-Drøm sig knytter.
 — Og Krieger? — ja, jeg veed det, høit han staaer,
 Langt over ham i Manddom og i Snille.
 Men netop derfor — af! det er for silde!
 Til denne Høide knap mit Hjerte naaer.

Femte Scene.

Marie. Fru Michelis og Josepha komme ind fra høire Side.

Fruen .

(med et aabent Brev i Haanden).

Glæd dig, Marie! Der er Brev!

Marie (farer sammen).

Fra hvem?

Fruen.

Fra Krieger. Skynd dig! læs!

(Giver hende Brevet.)

Jeg veed, det hæfter.

— Han skriver, at han reiser fra sin Fæster

Som igaar aften henved Klokken fem.

Saa har vi ham paa Diebliffet. Brevet

Er vist forsinket. Troer du ikke? — Nu,

Hvad siger du, mit Barn? Bemærker du,

Hvad han i et Postscriptum der har skrevet?

Marie (bellemt).

Jeg seer —

Fruen.

Han skriver ligefrem og fort,

At alle Hindringer er' rydded' bort.

Hvad er det saa nødvendigt at fortie —?

Marie.

Gjør som du vil!

Josepha

(der hidtil har lyttet med spændt Opmærksomhed).

Men jeg forstaaer Jer ei!

Fruen (til Marie).

Saa siger jeg det. (Til Josepha.) Veed du, at Marie

Er nu forlovet?

Josepha (angstelig).

Nei! med hvem?

Fruen (til Marie).

Maa jeg

Fortælle hende det?

Marie.

Af ja!

Fruen.

Med Krieger.

Josepha (bestyrtset).

Med Krieger? hvilken —

Fruen.

Advokaten.

Josepha.

Hvem?

Han er jo Underdommer.

Fruen.

Som jeg siger.

Det var han før. Nu er han rykket frem.

Er det et Under, om en Mand som Krieger

Kan avancere? Du kan troe, han stiger.

Josepha.

Men dersom det var sandt, saa maatte vi,

Der boe saa nær ved ham, dog rigtig vide —

Fruen.

Hør Bige, derpaa kan du roligt lide.

Josepha.

Men hvorfor holdt han det da skjult?

Fruen.

Fordi —

Nu ja, der stikker sagtens Noget i —

Josepha.

Nei, det er aldrig muligt, kjære Tante!

Fruen.

Hvad, aldrig muligt? Vil man see den Sjante!

Josepha.

Hvorfor da? Stig mig blot, hvorfor?

Fruen.

Hvorfor —

Ja det er hans Sag; det er ikke vor.

Josepha.

Men hvorfor har I Andre da fortiet,

Han var forlovet med Marie —

Fruen.

Ja,

Hvor længe er det siden, han har friet?

Dg han har bed't os, før han tog herfra,

At holde Sagen hemmelig. Han lagde

En Plan til sin Befordring, som han sagde.

Josepha (affides).

Det løber rundt med mig!

Fruen

(til Marie, der har sat sig ved Bordet i en estertånsom
Stilling).

Vær nu ved godt Humeur!

Marie (reiser sig).

Jeg skal —

Fruen.

Du bliver nok ei munter, før
han kommer selv. (Til Josepha.) I disse otte Dage
har hun af Længsel gaaet omkring beklemt,
Og sommetider været reent forstemt.
Men pas nu paa, naar han er først tilbage.

Josepha (med Hentydning).

Ja, jeg skal passe paa!

Fruen

(ibet hun vil gaae).

Men, glemmer ei,

I skal til Beddeløbet snart. (Til Josepha.) Din Broder
Med samt din Fa'er er' redne deres Dei.
Der er en Brimmel og en Hurlumhei!
Nu maae I skynde Jer.

Marie.

Ja, fjære Moder!

Fruen.

Hans paastod, at I begge vilde ride.

Marie.

Mig er det uden Forstjæl.

Fruen.

Godt; saa kan

J ride med vor Naboes Søn Johan.

Men sørg blot for, J ere der itide.

Kom nu, Marie!

Marie (til Josepha).

Gaaer du ei med mig?

Josepha.

Lad mig alene lidt.

Marie.

Saa venter jeg paa dig.

(Fruen og Marie gaae.)

Sjette Scene.

Josepha (alene).

Forlovet? Krieger? med Marie? — Nei!

Og paaftaaer han det selv, jeg troer det ei.

Kan da hans Die lyve? Kan en Mine

Saa talende som hans bestyldes for Bedrag?

Var hans Dymærksomhed for mig, og hine

Forstaaelige Tegne en Snare for en svag

Og uerfaren Vige? Han? Bedrag?

— Det er mig ubegribeligt! Jeg matter

Forgjæves mine Tanker. Dag for Dag
 Bar ømmere hans Sprog mod mig, og atter
 Drev uvilkaarligen en Magt hans Skridt
 Tilbage til min Nærhed, naar jeg tidt
 Med mine stemme Runer gik for vidt.
 Har jeg da stolet alt for blindt paa denne
 Mig evigt dyrebare Magt, jeg øved?
 Og derved mig mit Livs Lyksalighed berøvet?
 Jeg skulde —? — Nei! han kan, han bør mig fjende;
 Han veed hvordan jeg er, forstaaer at agte
 Hvad Andre skjævt og løseligt betragte.
 Han kan jo stille Alvor ad fra Skjemt!
 Han kan —

(afbryder sig.)

Men jeg har været bortreist, skillet
 I trende Maaneder fra ham. Mit Billed
 Kan have tabt sin Magt — ja, det var slem!
 Og han blev fængslet af en Andens Lænker!

(Smerteligt.)

Nei, Nei! I trende Maaneder, jeg tænker,
 Kan dog Josepha ikke være glemt.
 — Og om han —? O, man miste kan Forstanden!
 Det er umuligt! Her i dette Bryst
 Fornemmer jeg den lydeligste Røst:
 Mig elsker han! mig! mig! og ingen Anden!

(Gaaer grundende et Par Skridt.)

Marie? med Marie! Hvor kan jeg
 Troe, at hun elsker ham! Da jeg forleden
 Blot nævnede hans Navn, da blev hun bleg.
 Er ikke Rødmen Tegnet paa Kjærligheden?
 Og Blegghed Tegnet paa Skræk, paa Angst? Om hun
 Bedrog sig selv og ham —? Ja naar jeg kun
 Forstod mig paa, hvor hun paa Sigt kan falde!
 Hun kan ei elske ham. Vi veed jo Alle,
 At hun har Godhed for min Broder. Kan
 Da en saa øm, saa inderlig og sand
 Tilbøielighed i et Nu forsages?
 — O, Krieger er for god til at bedrages
 Med hyllet Kjærlighed! det maa ei skee!
 Og selv jeg vil med egne Dine see;
 Af hendes Forhold mod min stakkels Broder
 Vil Alting blive klart, som jeg formoder.

(Efter et Dophold.)

Herinde hos mig er saa tomt, saa bart,
 Saa væmmeligt, saa øde. Mine Tanker
 Har ondt ved at begribe Noget klart.
 Uroligt dette stakkels Hjerte banker.
 Men jeg vil fatte mig — jeg vil, jeg maa —
 Til deres Medsyn vil jeg ikke være;
 Og Krieger skal erfare, jeg kan bære
 Et bittert Tab foruden at forgaae.

Jeg vil! og ingen Dødelig skal vide,
 Skal ane, hvad Josepha har at lide.

(Gaaer ind tilhøire.)

Syvende Scene.

Krieger kommer ind med Marie fra Hoved-Indgangen.

Krieger.

Mit Brev er kommet sildigt. Det var sendt
 Herhid med Løilighed; en god Bekjendt,
 Der sagtens under Reisen blev forsinket.
 Selv har jeg skyndt mig, Længsel brev mig frem,
 En egen Uro, som om Noget vinked'
 Mig hen til Deres fredelige Hjem.
 I denne Uro haaber jeg at finde
 Forvisning om den Ro, jeg her vil vinde.

Marie.

Ja, der er landlig Stilhed her og Ro.

Krieger

(med en let Bøining).

Og denne Ro forskønner min Veninde.

Marie.

De smigrer.

Krieger.

Nei, Marie! jeg vil troe,

At andre Fruentimmer kunne smykkes
 Med mere glimrende Talenter. Men
 Jeg kan forstikke Dem, at Deres Ven
 Om al den Herlighed kun lidet tykkes.

Marie.

Jeg troer Dem, skjøndt en Mand af Deres Aand
 Kan gjerne gjøre Forbring paa at ledes
 Igjennem Livet ved en dannet Haand.
 Ved det Almindelige let han kjedes.

Krieger (smilende).

Nu troer jeg sandeligt, at det er Dem,
 Der smigrer mig.

Marie.

At nei!

Krieger.

Jeg tilstaaer gjerne,
 Jeg prøver undertiden Den, med hvem
 Jeg ønsker Dmgang, spørger om hans Hjerne
 Saa godt som om hans Hjerte. Men jeg bygger
 Kun lidt paa vor Cultur i visse Stykker.
 Sandnok! der læres Meget: Sprog, Musik
 Og Dands og Sang, ja selv lidt Æsthetik;
 Sukommelsen, jeg nægter ikke, styrkes.
 Men Aanden er en Mark, der sjældent dyrkes.
 Der læses ogsaa Meget — Nat og Dag —

Men af, der læses uden Sands og Smag.
 Man føler dybt, man sværmer, coquetterer
 Med Maanen og — med unge Officerer.

Marie.

De stjerner!

Krieger.

Sa, det er dog næsten vist,
 Alt bliver puur Ostentation tilsidst.
 Folk skrive, tale, drømme, recensere —
 Og blive dummere, jo mere de studere.
 Hvor sjelden er en indre Harmonie
 Imellem det, der prales af med Munden,
 Og det, der skulde bygges paa i Grunden.

Marie.

Desværre maa jeg gi'e Dem Ret deri,
 Saavidt min Indsigt gaaer. Men Deres Mening
 Og Deres Fordring ængster mig igjen.

Krieger.

Hvorledes det?

Marie.

En inderlig Forening
 Imellem Mand og Dannelse, min Ven!
 Er sjelden, og jeg frygter, De vil finde
 Disharmonie hos mig.

Krieger.

O nei, Veninde!

Det er Beskedenheden kun, der har
 Bevæget Deres Mund til dette Svar.

Marie.

De tager feil! Jeg føler altfor meget,
 At jeg behøver Skaansel af en Ven.

Krieger.

Men ved en Selverkjendelse som den,
 Er Deres Værd i mine Dine steget.
 See, min Marie! tidligt alt jeg blev,
 Som i et Skibbrud, fastet overborde;
 Kun paa min egen Kraft jeg bygge turde,
 Naar Livets Strøm mod Klipperne mig drev.
 Erfaringen har lært mig, vel at stille
 Den sikke Landjord fra det falske Rev,
 Hvor Skummet's Viller med Sølvlands spille.
 Men — jeg har længe følt mig træt og mat;
 Af altfor mange falske Drømme gjækket.
 Jeg fandt mig ideligt tilbagestrækket
 Og midt imellem Mennesker forladt.
 Da bragte Hændelsen mig langt om længe
 Til Den her. Det var en deilig Dag;
 I rig Belysning smilte Mark og Vænge,
 Og en arcadisk Ro jeg følte gjennemtrænge

Min Sjæl med et vidunderligt Behag.
 Fordybet hang mit Blik i samme Retning
 Paa dette skønne Syn. Da saa jeg Dem
 Fra Stien i en Kornmark komme frem,
 Med friske Blomster i den lyse Fletning.
 Jeg spurgte Dem — jeg veed ei meer hvorom —
 Og hvort et Ord, De svared' mig, forklartes
 Af Ro og Mildhed, der fra Sjælen kom.
 Og meer og meer det syntes mig som om
 Naturen her paa Den aabenbartes
 Personliggjort i Dem. I Dem, Veninde!
 Jeg saa en landlig Holigheds Gudinde.
 Og netop det, min Tanke tabtes i,
 Var Deres Væsens fjeldne Harmonie.
 — Da tænkte jeg: her er det godt at bygge!
 Her vil jeg prøve sidste Gang min Lykke!

Marie

(rækker ham bevæget Haanden).

Min ædle Ven! jeg haaber, Himlen vil
 Forlene mig med Gyne, at berede
 Dem al den Lykke, De er værdig til.

Krieger.

Det vil den, min Marie! De skal lede
 Mig trygt, og styrke mig mod Skjebnens Slag.
 — Men vær nu munter, fjæreste! Forjag

Den lette Sky, der truer lidt idag
 Det klare Himmelblaa i Deres Die. —
 Her er jo Festlighed paa Den. Høie
 Og Bakker nærved Ketting faae jeg alt
 Besatte, da min Vei forbi dem faldt.
 Og Gentlemen tilhest og skønne Damer,
 Og Kjøbstedfolk og Landmænd, Folk, der gif
 Og kjørte, danned' altid for mit Blik
 Paany interessante Panoramer.
 — Vil De besøge Beddeløbet?

Marie.

Ja,

Vi pleie — det er ikke langt herfra.
 De ta'er vel med os?

Krieger.

Gjerne; dette Syn
 Er loffende. Fra England jeg det kjender.
 Naar Hesten strækker sig i Springet, render
 Forbi os let og flygtig som et Lyn,
 Og alt som Maalet mere nærmes, spænder
 De stærke Sener, lutter Ild og Tyr,
 Beundrer jeg det kongelige Dyr.
 Med hvert Secund vor Interesse stiger,
 Hvo af de tvende seirer eller viger.

Marie.

Ja, De har Ret! jeg deler Deres Smag.
Nu kan De styre Deres Lyft idag.
Vi ride, jeg formoder, ud til Stedet.

Krieger.

Det er mig fjært. Jeg har alt længe glædet
Mig til, paa Als at være Bidne til
Hiint vistnok fyrstelige Skuespil.

Marie.

Undskyld mig nu! Vi Fruentimmer kunne
Ei nær saa hurtig slippe til vor Bynt
Som Herrerne.

Krieger.

Geneer Dem ingenlunde!

(Marie gaaer ind tilhøire.)

Ottende Scene.

Krieger (alene).

En herlig Pige! Hun har alt begyndt
At give mig min Rolighed tilbage;
Og jeg har ikke Grund til at forsage.
Jeg troer, hun elsker mig. Der er et sødt
Og venligt Væsen over hende. Siden
Kan jeg vel lære Kjærlighed af Tiden.

Af Tiden? Ellers bliver Amor stødt
Fra Thronen under Tidens Regimente;
Min Kjærlighed skal Alt af Tiden vente.

Vel er hun ikke som Josepha; blødt
Er hendes Væsen. Til Josephas rige
Natur og Vid og Aand har jeg endnu
Blandt Ingen, nei! blandt Ingen fundet Lige!

Jeg maatte rive dette Baaud itu;
Tide flygte bort fra Alt. Jeg kunde
Gi Andet, uden at jeg gif tilgrunde.

Her er min Roligheds, min Lykkes Havn,
Her vil jeg atter prøve paa at finde
Mig selv igjen, og glemme dette Navn,
Der er mig farligt ved det blotte Minde.

(Sætter sig ved Bordet.)

Tiende Scene.

Krieger. Josepha (i Ridebragt). Siden en Tjener.

Josepha

(bemærker ikke strax Krieger).

Han er her allerede! — Naar jeg blot
Mig følte stærkere, da var det godt.

(Opbager ham og gjør uvilkaarligt en Bevægelse.)

Der sidder han! — Han grunder — Jeg vil tale...
Herr Krieger! man ...

Krieger (farer op).

Hvad har De at befale?

(Kjender hende, forbauset.)

Josepha? Seer jeg ret? De her? Hvordan . . .

Josepha.

Min Herre! jeg vil melde Dem, at man
Er færdig til at tage bort.

Krieger.

Men kan

Jeg troe mit eget Syn? Hvorledes kommer
De her?

Josepha.

Ved Hereri, Herr Underdommer!

Jeg kom med Faders Hest og Vogn.

Krieger.

Men han

Fortalte mig, De blev i Thyen i Sommer.

Josepha.

Der har vi været; men — nu vil vi hjem.

Krieger.

Men her i dette Huus —?

Josepha.

Familien vi besøge.

Jeg haaber, at det ei generer Dem.

Krieger.

De spørger! mig?

Josepha.

Ja De har Ret! Vi spørge.

Naar man er død og borte for en Ven,
Saa er det rimeligt, man gaaer igjen.

Krieger.

De gjør mig Uret! Nei — jeg vil — jeg har —
Stig, kan jeg hilse strax paa Deres Fa'er?

Josepha.

Hust paa, min Fader har hos Dem tilgode
Et Slags Visst til Afsted.

Krieger.

Vi forstode

Hinanden ellers altid. Nu, jeg troer —

Josepha.

Er det forbi; det maa jeg selv formode.

Krieger.

Forbi? — Jeg fatter ikke Deres Ord.

Josepha (afbrydende).

De har jo taget Deres Afsted?

Krieger.

Hvem

Har sagt —

Josepha.

Vi veed det ikke gjennem Dem.

Krieger.

Josepha! ja, jeg tager fra mit Hjem.

Jeg maatte gjøre det! Ved Gud! jeg maatte!

Men, skaan mig! det er Synd af Dem at spotte —

Og døm mig ei med Bitterhed og Had.

Josepha.

Hvad bryder De Dem vel om mine Domme!

Krieger.

O det er haardt!

(En Tjener kommer ind.)

Tjeneren.

Man venter Dem.

Josepha.

Vi komme.

Krieger.

Jeg skal forsvare mig, før Dag er omme!

Josepha (med Kulbe).

Behager De at følge med? —

Krieger

(byder hende Armen).

Lillad!

(De gaar.)

Anden Act.

Første Scene.

Fru Michelis sidder ved et Bord, med nogle Papirer for sig.

Naar Krieger indestaaer, som han har lovet,
 For Kjøbesummen, at den kan betroes,
 Saa var det bedst at sælge dette Gods;
 Der er jo ei det mindste derved bovet.
 Men — jeg har aldrig holdt af dette Salg.
 Jeg selv er født i Fyen. Min salig Fader
 Var altid af Forandringer en Hader;
 Og at jeg tog derfra, var ei mit Valg.
 Men — ja — at jeg skal passe paa de mange
 Besiddelser, er aldrig at forlange.
 — Hm! det har ret fordærvet mit Humeur.
 Og nu, at komme ned til Slesvig atter,
 Det gjør jeg rigtig nedigt. Men, hvad gjør
 Man ikke, for at gifte bort en Datter!

Anden Scene.

Fru Michelis. Lorenz Lüders.

Lüders.

Nun, Fru Michelis! her er jeg igjen!

Fruen.

Hvorledes? Mærede her!

Lüders.

De gjætter

Nok ikke hvad der bringer mig herhen?

Fruen.

Ja nei, fortæl!

Lüders.

Bliv ikke vred, jeg sætter

Mig først en lille Smule. Dette Ridt
Mod Slutningen forcierte jeg dog lidt.

Fruen.

Det vil jeg troe. Men sliq mig blot...

Lüders.

Dg Boffer

Staaer i den brune Hoppe — hun, De veed,
Med Blisjet og de fire hvide Soffer.

Fruen.

Jeg veed ...

Lüders.

Men jeg har redet hende heed!
De skulde seet, hvordan hun damper. Sveden —
Min Sjæl, jeg lyver ikke — hagler ned.

Fruen.

Det stakkels, arme Dyr! Men ...

Lüders.

Bakketel!

Troer De, hun liker derved? Jeg har reden
Langt skarper tilforn. De husker vel
Endnu fra Slesvig —

Fruen.

Ja, De var bekjendt ...

Men sliq mig ...

Lüders.

Nu, man bliver corpulent
Og sagtens gammel, har jeg menageret
Betydeligt —

Fruen (utaalmodig).

Men hvad er der passeret?

Lüders.

Ja — det var vel, De husked' mig derpaa.
Der er passiert en lille Uheld.

Fruen.

Naa?

Lüders.

Hans er en Gesel. Jeg har sagt til ham
Vist over hundred' Gange: Naar du rider,
Saa pas, du holder Tøilen rigtig stram.

Fruen.

Nu ja —

Lüders.

Ach Gott! hvad hjælper det, man strider?
Vor Ungdom er nu faa.

Fruen.

Men Hans? hvad han?

Lüders.

Han er en Gesel. Gens Fornuft kan sige,
At vil jeg lystres, maa jeg ikke vige
En Fodsbred fra min Ret.

Fruen.

Men bedste Mand! . . .

Lüders.

Og, Hesten er et Dyr, der har Forstand;
Hun mærker Numlen. Det er akkurat
Som, sætter jeg — hvad finder jeg saa lige? —
En Officier og en gemeen Soldat.
Soldaten lystret aldrig Officieren,
Naar denne sover ved sin Manøvrieren.

Fruen.

Men Hans! fortæl!

(Affides.)

Min Gud! man har sin Hyre!

Lübers.

De veed, han rider Skimmelen idag.

Fruen.

Javist.

Lübers.

Seer De, det er en egen Sag
Med denne Skimmel. Hun er let at styre.
Jeg vil parere, Fru Michelis, De
Kan ride —

Fruen.

Jeg? Nei det er nu forbi!

Lübers.

Nun ja, jeg siger blot! Enhver, som sagt,
Regjerer den, naar blot han giver Agt.
Hun har den Maade, naar hun galopperer,
Saa gjør hun Spring og sætter Hasen ind.
Det maa der huffes; ellers man risquerer,
At kastes af saa let som — som en Vind.
— Nun kommer min Hans Dummerjahn paa Hesten,
Flankerer mig og rider som en Gal,
Saa kan De sagtens slutte Dem til Resten.

Fruen.

Blev han da kastet af? Jeg be'er Dem, tael!

Lübers.

Naturligviis; for Skimmelen hun feilede,
Og han faldt af, og det var lidt der feilede,
Saa var han bleven maltracteret flygt.

Fruen.

Oh Du min Gud! Men er da Hans forrykt?
Kom han til Skade?

Lübers.

Vær De uden Frygt!

Han faldt som i en Bugge. Men paa Nippet
Var nær en anden Uheld arriveert.

Seer De, da Hans faldt af og havde slippet
I Faldet Tøilen, blev det reent forkeert.

For Skimmelen blev vild og jog, som Banden
Var efter den, mod alle Folk med Banden.

Nun stod jeg just med nogle Fleer' og saae
Paa Kammerjunkerens sin Hoppe, paa

En Hingst fra Stutteriet — ja, der skulde
De seet en Hingst, en ægte Fuldblods-Hingst!
Min Sjæl, det grændser til det Wunderfulde!

Fruen.

Og saa?

Lüders.

Nun, som jeg saae paa denne Dingst,
Saa seer jeg langt derfra en Hest, der rendte
Foruden Rytter blot for sin Plaisier.
Und strax, min Sjæl, jeg sa'e til En, jeg kjendte,
En Mand fra Holstein: Kunz, parieren wir,
Dat is mien Sohn, de Dummerjahn.

Fruen.

Dg saa?

Lüders.

Nun ja, hvad saa? Jeg løb af alle Kræfter
Hen til de Andre. Hans kom siden efter.

Fruen.

Men Skimmelen?

Lüders.

Hun løb som en Besat
Paa Marken. Ingen kunde saae den fat.
Tilsiðst saa render hun — ja Gott bewahre!
Der kan man see! — i Carriere mod
Det Sted, hvor Krieger og Mariechen stod;
Dg Ingen af dem aned' nogen Fare.

Fruen.

Ih, Du Retfærdige —!

Lüders.

Ja, hør nun blot! —
Det seer jeg, og mit Blod bli'er Iis. Jeg striger,

For jeg stod længer borte: Bogt Dem, Krieger,
 For Skimmelen! Ach Herreje! Ach Gott! —
 Han hører Ingenting!

Fruen.

Du Gud i Himmelen!

Lüders.

Men min Josepha — hvad der stikker i
 Den Pige! De kan troe, hun har Esprit —
 Hun vender sig og seer og griber Skimmelen —

Fruen.

Dg faaer den standset?

Lüders.

Ja, og faaer den standset.

De skulde seet, hvor Dyret stod og dansed'
 Dg rusted', lod sig klappe som et Lam.
 Den fjendte hende!

Fruen.

Men, det er en Skam!

Hvor havde Krieger sine Dine?

Lüders.

Kjære!

Hvor kunde han? Han var jo occupiert
 Med vor Mariechen.

Fruen.

Det kan gjerne være.

Men det er rigtig Omsorg, man skal bære.

Lüders.

Saa veed De ikke hvad der er passert!

Hun faldt jo i Besvimelse.

Fruen

(med et Udraab).

Marie?

Det siger De først nu?

Lüders.

Nun ja! De maa jo vie.

Fruen.

Du store Gud! hvordan kom hun afsted?

Lüders.

Seer De, dengang hun saae, at Hans faldt ned
Og lige mod en Kampesteen, saa gled
Hun ned af Hesten. Dersom ikke Krieger
Just havde holdt paa hende, var hun vist
Paa Stedet tumlet baglænds om tilsidst.

Fruen.

Oh, Du min Skabermænd! hvad maa jeg høre!
Men sig mig — hvem . . . Nei, jeg maa strax derud!
Jeg lader spænde for, og De maa kjøre
Derud med mig.

Lüders.

Na nicht doch!

Fruen.

So, min Gud!

Lüders.

De komme strax.

Fruen.

Vi kjøre dem imøde.

Mit Æneste! mit Barn! og sæt, hun døde!

Lüders.

Men nun er hun saa frisk som De og jeg.

Lad Dem dog sige, Fru Michelis!

Fruen.

Nei!

Hvor kunde jeg for Mennesker forsvare...

O, skynd Dem! jeg er ikke rolig før...

Lüders

(reiser sig med Besværlighed).

Nun ja, giv Tid!

Fruen.

Jeg be'er Dem! skynd Dem bare!

Lüders

(affsides, idet hun trækker af med ham).

Med Fruentimmer har man sin Malheur.

(De gaae ind tilhøire.)

Tredie Scene.

Krieger, Josepha og Marie, de sidste i Ridebragt, komme ind fra Hoved-Indgangen.

Krieger.

Berolige Dem, kjæreste! Maaſtee
Han er her strax.

Marie

(noget exalteret).

Men ſig, hvor kan han ſtikke?
Og hvorfor lader han ſig ikke ſee?

Krieger.

Ih nu, hvem veed?

Marie.

Bedrager De mig ikke?

Jeg ſaae ham ſherte, Ho'det mod en Steen;
I Skrækken greb han efter den og blegned;
Da fornedes det for mig og jeg ſegned.
Hvor er han da? hvi er han nu ſaa ſeen?
Hvad mener du, Josepha?

Josepha.

Ih, Marie,

Hans ſkammer ſig, og det er Grunden til
Han tøver.

Marie.

Men jeg frygter, I fortie
Den rette Sammenhæng.

Krieger.

Isald De vil,

Saa henter jeg ham.

Marie.

Gjer det, kjære Krieger!

(Isbet han vil gaae, møder han Fruen ved Hoved-Indgangen.)

Fjerde Scene.

De Forrige. Fru Michelis. Siden Lüders.

Fruen.

Hvor er hun? — Kjære! har jeg dig igjen!

Marie.

Min Moder!

Fruen.

Nu, hvor gaaer det med min Ven?

Der kan du see, det er jo som jeg siger:

Den stemme Ridning! — Er du ellers vel?

Marie.

Jeg feiler Intet.

Fruen.

Ja, det var et Held!

Betænk, naar Hesten havde løbet bare!

Den Ridning er dog aldrig uden Fare.

Lüders

(kommer ind).

Der er de jo!

Marie

(ilende mod ham).

Herr Lüders! sig mig blot,
Hvor gaaer det Hans?

Lüders.

Den Lømmel gaaer det godt.

Marie.

Men sig, befinder han sig vel forresten?
Jeg synes, at han bragtes til et Telt.

Lüders.

Ach Gott! jobist! En saadan Springinsfeld,
Han falder med Fornøielse af Hesten.

Fruen.

Gaae du nu ind, Marie! Klæd dig om!
Og, troe du mig, at det var godt, du kom
Til Rolighed en Smule.

Marie.

Som du vil.

Fruen.

Følg med, Josepha.

Josepha.

Gjerne.

Fruen

(sagte til Josepha).

Og see til,

Du kan bevæge hende til at lægge
 En Kjende sig til No. (Svit.) Naa, gaaer nu begge!
 (Marie og Josepha gaae ind tilsoire.)

Femte Scene.

Fru Michelis. Lüders. Krieger.

Fruen.

Det gjør mig ondt, Herr Krieger! De har haft
 En daarlige Morstab her idag.

Krieger.

Jeg beder!

Naar ikkun min Marie vinder Kraft
 Og Rolighed igjen —

Fruen.

Jeg frygter blot, De fjeder
 Dem ved at blive truffet midt ind i
 Den Uro i vort Huus —

Krieger.

O, den er snart forbi!

Lüders.

Men, kjære Fru Michelis! apropos!
 Man har fortalt mig Noget. Kan jeg troe,
 Herr Krieger og Mariechen er et Par?

Fruen.

Ja Gud! men over al den Lummel har
Jeg glemt at underrette Dem —

Lüders.

Ja so?

Fruen.

Hvordan behager Dem Partiet?

Lüders.

So,

Det er et godt Partie. Men — hvad jeg vilde sagt —
Indbildningen har dog en Boffers Magt.
Det er dog kurioft! jeg havde svoret,
Min Hans var hende nærmere paa Sporet.

Fruen.

De mener?

Lüders.

Ja, jeg gav saa ofte Agt.
Endnu fra den Tid de var Børn og boede
I samme Gaard hos mig i Slesvig, saae
Jeg hvor de leged' Kjæresten de Smaa;
Og siden ligedan. Som sagt, jeg troede,
At Hans var løben af med Der' Marie.

Fruen.

Ja dengang, har De Ret.

Lüders.

Men Hans kan tie!

Med ham har det wahrhaftig ingen Nød.

Krieger (affides).

Jeg faaer en Anelse! Hun skulde være —

Fruen.

Endnu har Hans da heller intet Brød.

Lüders.

De mener, fra Studeringerne? Kjære!

Ach Gott! jeg tænker ikke meer paa Sligt.

Hvor kunde han? Nei, han er ungeschickt.

Jeg saae det jo med Skimmelen idag.

— Studeringer er saa sin egen Sag;

Det kræver Lyft og Hoved og Genie.

Fruen.

Det mangler han?

Lüders.

Han er ei stærk deri.

Nei, han skal være Landmand, han kan faae

Mit Gods ved Haderslev at forestaae.

Fruen (til Krieger).

De er saa tankefuld.

Krieger.

Jeg maa nok gaae —

Jeg lovede Marie før, jeg vilde

See til at hente Hans; og naar jeg vil,
Saa er der ikke megen Tid at spille.

(Skjemtende.)

Han kommer ellers af sig selv hertil.
Jeg anbefaler mig!

(Gaaer.)

Sjette Scene.

Fru Michelis. Lüders. Siden Hans.

Fruen.

Marie kan

Vist blive lykkelig med denne Mand.

Lüders.

En prægtig Karl, den Krieger! stor Forstand!

Fruen.

Det har han. Han har taget sig af mine
Affairer mere, troer jeg, end af sine;
Har underhandlet, ordnet Alt deri
Med Duellighed og Deconomie.

Ja, det er just en Mand af stor Værdi!

(Hans kommer ind.)

Lüders.

Der har vi jo min Dummerjahn.

Hans.

God Dag!

Lübers.

Ja, du har stilt dig prægtig ved din Sag.
Du er den Rette til at ride Skimlen.

Hans.

Var det da min Skyld, Hoppen rendte gal?

Lübers.

Hvis da?

Hans.

Nu, den blev sty for Folkestimlen.

Lübers.

Ja so, Patron! den Grund var capital.
Nei, sig han mig, hvem sidder lige op,
Naar Hesten gaaer i frygende Galop?

Hans (tor).

Den gif da endeligt i Carriere.

Lübers.

Nun, det er det jeg mener. — Man skal lære
At sidde fast i Sadeln, slutte godt,
Forover høiet, Foden stiv i Bøilen,
Dg man skal holde Hesten godt i Tøilen,
Dg ikke sove ind som en Beer Thoit.
Et Barn kan ride denne Hoppe. Vare
Man slutter godt, saa har det aldrig Fare.

Hans.

Ja det er godt i Trav, Papa!

Lüders.

Hold op!

Han er en Nar i Trav og i Galop.

Kom, Fru Michelis! lad os gaae!

(Han og Fruen gaae.)

Syvende Scene.

Hans (alene).

Papa

Er gammeldags. Som Snittet paa hans Kjole

Saa er hans Meninger, hans Ridestole.

— Ifald jeg blot kom stikkeligt derfra,

Saa faldt jeg gjerne nok engang fra Hesten.

For min Skyld fik Marie ondt. Hvad skal

Jeg da vel bryde mig om hele Resten?

Ottende Scene.

Hans. Josepha kommer ind fra hoire Side.

Josepha.

Nu, har du atter reist dig af dit Fald?

Hans.

Hvem regarderer det! — Fortæl mig heller,

Hvor gaaer det med Marie? — Hun er vel?

Hun sover.
 Josepha.

Hans.
 Har hun spurgt om mig? Fortæl!
 Nu da? — Du er den Rette, naar det gjælder!

Josepha.
 Bist har hun spurgt om dig.

Hans.

Og det er Alt?

Josepha.
 Hvad vil du meer?

Hans.

Hvad sa'e hun, da jeg faldt?

Josepha.

Na, Hans, hvad hjælper det, at jeg fortæller...

Hans.

Fortæl du kun! Det hjælper nok tilsidst.

(Seer paa hende.)

Men det er skrækkeligt som du er trist!
 Saa melancholisk? og hvorfor intet Smil?
 Du seer jo ud som Carceret i Kiel.

Josepha.

Jeg har nu mine Grunde.

Hans.

Godt for dig.

Men — hør, Josepha! hold nu op at drille.
 Fortæl! Du kan dig sagtens forestille,
 At jeg gad vidst, hvad hun har sagt om mig.

Josepha.

Hans! dersom du vil lyde mig, saa slaae
 De Tanker ud af Hovedet.

Hans.

Saa saa!

Og maa jeg spørge dig, hvorfor?

Josepha.

Fordi —

Den hele Herlighed er nu forbi.

Hans.

Forbi?

Josepha (affides).

Hvad nytter det, jeg vil fortie. . .

(Hvit.)

Hans! hun er alt forlovet.

Hans.

Hun? Marie?

Med hvem?

Josepha.

Med Krieger.

Hans (heftig).

Det er ikke sandt!

Josepha (fortrydelig).

Det maa jeg sige dig, du er galant.

Hans.

Ja, det er ikke muligt! hvad? med Krieger?
Det er forfærdeligt!

Josepha.

Men det er vist.

Hans

(gaaer heftig op og ned).

Med ham? hvorfor med ham? Det overstiger
Alt mit Begreb. (Standser.) Josepha! hør! Tilfaldst
Vil du blot drille mig? Det er vel Digt?

Josepha.

Nei, kjære Hans, jeg spørger ei med Gligt.

Hans.

Hun er forlovet?

Josepha.

Ugjensaldeligt!

Hans

(med Taarer i Dinene).

Det var dog ikke rigtig gjort af hende!

Josepha.

Vær ikke nedslaaet, gode Hans! Du kan,
Det vil jeg haabe, fatte dig som Mand.
Engang faaer ogsaa denne Kummer Ende.

Hans.

Nei! — naar du vidste . . . Men Josepha, du,
Hvad siger du dertil? Har ikke Krieger
Bed alle Leiligheder . . .

Josepha (heftig).

Hvis du siger
Til Nogen blot en Stavelse . . .

Hans.

Endnu

Da han var hjemme sidst . . .

Josepha.

O, vær fornuftig!

Jeg vil . . .

Hans.

Det var for din Skyld at han kom.

Josepha.

Jeg vil ei høre noget Ord derom!

Hans.

Men det er skammeligt! En saadan luftig
Og vindig Udfærd! — Men han skal — pas paa!

Josepha.

Hans! hvad har du isinde?

Hans.

Han skal staae

Til Regnskab.

Josepha.

Hvad?

Hans.

Jeg fordrer Krieger ud.

Josepha.

Men er du ved din Samling? Du min Gud!
Du gjør mig jo ulykkelig.

Hans

(tager sin Hat).

Jeg vil . . .

Josepha (bønlig).

Hans! Hør mig, kjære Bro'er!

Hans.

Jeg vil see til,

Om han tør vove —

Josepha.

Hør mig!

Hans.

Jeg vil tugte

Min gode Mand. Det tænker jeg skal frugte.

(Gaaer hurtigt ud ad Hoved-Indgangen.)

Josepha

(følgende ham).

O, hør mig, Hans! Du sætter Alt paa Spil!

Niende Scene.

Krieger kommer ind fra høire Side.

Hvad skal jeg troe? — Det er mig uforklarligt.
 Maries Væsen er som altid: mildt,
 Opmærksomt, venligt. Var det blot forstilt,
 Bedrog hun mig, da var det uforvarligt.
 — Dog maa hun elste Hans, saavidt jeg troer;
 Det mærkes klart af hvert af hendes Ord.
 Maaſtee hun elster uden Haab? Det strider
 Mod det, jeg veed fra deres Barndoms Tider.

Tilfreds og let jeg kom hertil idag.
 Som Skyer fiernt ved Horizonten hvilte
 Paa min Erindrings Himmel fjern og svag
 En Sky af ældre Sorg. Naturen smilte;
 Endnu var Skoven grøn, lidt brunlig blot;
 Men det saae muntert ud og flædte Skoven godt.
 De høie Kornar, Bøgetræets Blad
 Steg som forynged' op af Regnens Bad;
 End drypped hist og her en enkelt Draabe.
 En varm og frugtbar Dag, der fulgte paa
 De triste Sommermaaneder, vi saae.

Da forekom det mig, jeg kunde haabe
 Min Manddoms triste Sommer afløst ved
 En munter Høstdag. Glad jeg drog herved,

Dg saae Josepha! og paany hun øver
Den Magt, der mine Kræfter mig berøver.

Hvor er det skarpe Blik, der er trængt ind
I unge Fruentimmers tættislørte
Dg altid lige gaadefulde Sind?
Hvad var det for en Følelse, der rørte
Josephas tause Bryst, da hun med Skræk
I hendes udtryksfulde, skjønne Træk
Rev mig til Siden, glemmende Marie,
Dg standsed' Hesten, gribende den kjæk?
Hvad var det? — For mig selv jeg maa fortie
Betydningen af dette stumme Træk.

Jeg føler klarligt, hvad der er min Bligt;
Jeg indseer, jeg maa lyde Bligtens Stemme.
Desmindre bli'er det mig begribeligt,
At jeg et Slags Tilfredshed kan fornemme.
Om kun et Haab, der ingetsteds har hjemme,
Behersker mine Tanker meer end ret;
Om hendes Ankomst her til denne Blet
Formaaer mit Hjerte lønligt at bestikke —
Det veed jeg ei; kun føler jeg mig let,
Dg reent ud sagt — fortvivle kan jeg ikke.

Tiende Scene.

Krieger. Hans (fra Hoved-Indgangen).

Hans.

Prost, Krieger!*)

Krieger.

Tak! Hvad bringer du for godt?

Hans.

Na, Intet!

Krieger.

Skal du hen og leve flot?

Hans.

Jeg? Hm! — Hør, jeg vil spørge dig om Noget,
Men du skal svare mig bestemt.

Krieger.

Min Tro!

Hans.

Hm! sliq mig altsaa — (standser raadvilb.)

Krieger.

Nu da! Ud med Sproget.

Hans.

Er du forlovet med Marie?

*) Prost forkortet af „Prost“ — en tybft Studenter-Hilsen.

Krieger.

Jo.

Hans.

Saa maae vi staaes.

Krieger.

D sy!

Hans.

Dg vil du ikke,

Saa frastig dig Marie.

Krieger.

Er du flog?

Hans.

Du maa!

Krieger.

Du fører mig et snurragt Sprog.

Hans.

Bestem dig snart!

Krieger.

Dg sæt nu, jeg vil ikke?

Hans.

Saa falder jeg dig en Gusion.

Krieger (opfarende.)

Du hover?

— Nei! Jeg kan sagtens høre mig derover.
 Kom Hans! vær aabenhjertig! hvad har bragt
 Din gamle Rolighed af Rigevægten?
 Du tier? — Ikke sandt? Gud Amor, Kuegten,
 Der lurar paa vort Hjerte, holder Vagt
 Ved Menneskernes mindste Svaghed, bringer
 Det tykke Blod til Bruusning, saa det springer
 Fra Hjertet op til Hovedet. Jeg veed,
 Han glæder sig, naar Pigens Die brænder.
 Og naar den ene Kind er feberhed.
 Han er en underfundig Gud; han sender
 Til Mandens Tanker Mistro, Jalouste
 Og indædt Harme, Mod og — Maseri;
 Uoverlagt Beslutning er hans Tjener.
 Han blander Pigens unge Blod med Galde.
 Desværre! han er farlig for os Alle!

Hans (utaalmodig).

Bestem dig snart!

Krieger.

Og dog vi paa ham falde!

— Nu, ikke sandt? Jeg er et langt derfra:
 Du er forelsket i Marie?

Hans.

Ja;

Det kan jeg være godt bekjendt.

Krieger.

Jeg med.

Dg derfor tager du saa slemt affted?
 Dg mener, at en Kaarbspids kan stikke
 Mit Billed ud af Hjertet paa min Brud?

Hans

(der efterhaanden kommer i Hede).

Du tager feil, Cornels! Dit Billed er der ikke,
 Dg det behøver ei at stikkes ud.

Krieger.

Jeg tager feil? Har da Marie kaaret
 Af Evang mig til sin Husbond?

Hans.

Om hun har —?

Det er umuligt andet! Hun er daaret;
 Du holder hende ligefrem for Nar.

Krieger.

Hans! Hans!

Hans.

Det er ei første Gang, min Fa'er.
 Min stakkels Søster har du alt sat Fluer
 I Hovedet —

Krieger.

Din Søster? Hvad?

Hans.

Du har

Men vogt dig! jeg skal vise —

Krieger (opbragt).

Dreng! Du truer?

Hans.

Jeg truer! ja, jeg truer! Dersom du
Har blot en lille Gnist af Mod endnu,
Saa skal du stydes med mig. Een af os
Maa døe!

Krieger.

Velan!

Hans (vil gaae).

Saa kom og lad os slaaes!

Krieger (igjen fattet).

Du kjender mig! Du veed, at jeg vil være
Bestemt, saasnart det gjælder om min Ære.
Men hør mig, Hans!

Hans.

Nei, jeg vil Intet høre!

Jeg veed det, at din Stemme kan forføre.

Krieger.

Hans! hør mig! Jeg besværges dig! Maaskee
Er denne Dag den sidste, jeg skal see.
Saa lad os ikke stilles ad i Brede.
Jeg veed, du bruser i din første Hede,

Dg at du stundom har en Ting fortrubt,
 Der næsten ikke kunde meer fortrydes.
 Hans! giv mig Haanden!

Hans (tevende).

Der.

Krieger.

Dg hør mig et Minut.

Hans.

Saa tael da! tael! — men siden skal vi stydes.

Krieger.

Først vil jeg underkaste mig din Dom.
 — Syv Uger er det siden, Hans, jeg kom
 Til Huset her. Jeg saae Marie, lærte
 At kjende hendes hyperlige Hjerte.
 Jeg friede, fik Ja. Dg siig nu: hvad
 Er der i dette, der fortjener Had?
 Min Dmhed for Josepha? at jeg følte
 En Lidenskab, som hendes — Kulde fjelte?
 Høft paa, hvad du har sagt mig selv engang:
 At jeg kom aldrig nogen Bei med hende.

Hans.

Ja, det var dengang!

Krieger.

Dengang! — Lad os ende!

For melancholisk er denne gamle Sang.

Hans.

Cornels! min Søster har dig kjær.

Krieger.

Det troer

Jeg ikke før af hendes egne Ord.

Selv om saa var, det er for seent! Jeg bryder,
Jeg kan ei bryde, hvad jeg engang svor,
Med mindre mig Marie selv forsthyder.

Hans.

Er det dit Alvor?

Krieger.

Ja!

Hans.

Saa maae vi slaaes.

Krieger

(efter et Ophold).

Ja vel! lad Vaaben stille mellem os.

Hans.

Hvor vil du, vi skal mødes?

Krieger.

Hvor du vil;

Kun kræver jeg en Times Frist dertil.

Hans.

Saa mødes vi ved Nøddeboven.

Krieger.

Godt.

Hans
(idet han gaaer).

Farvel!

(Med Udgangen standses Hans af den indtrædende Josepha.)

Ellevte Scene.

Krieger. Hans. Josepha.

Josepha (ængstlig).

Hvorhen?

Hans.

Jeg vil — spadsere blot.

Josepha.

Spadserer? nu?

Hans.

Ja vist.

Josepha.

O bliv! Dit Die

Er mørkt og vredt! Jeg seer jo, du har Møie
At skjule din Forbittrelse. Bliv her!

Hans.

Josepha, lad mig gaae!

Josepha.

Hy, du er sær!

— O sfig ham, kjære Krieger, han skal føie
Mig blot i denne Bøn!

Krieger.

Vær føielig!

Giv efter for din Søster!

Hans.

Godt; men sig,

Hvorfor jeg skal —

Josepha

(seer paa dem begge).

Hvad har du for? — Hvad vilde

Min Broder Dem?

Krieger.

Oh nu! En Bagatel!

Josepha.

En Bagatel? O nei! jeg seer det vel:

Han fordrebe Dem ud.

Krieger.

Han? hvilken Grille!

Josepha.

Nei, Krieger, nei! Jeg veed det. Han har sagt,

Han vilde gjøre det; og paa hans Kammer

Var hans Pistoler borte. — Hvilken Magt

Forblinder dig? Du bringer Nød og Jammer

I dette fredelige Huus. Skal vi,

Skal Fa'er, Marie, hendes Moder lide,

Fordi du mangler Kræfter til at stride

Imod din egen lille Sorg, — fordi

Et egenfjærligt Sindelag betragter
 Ikkun sig selv, og Andres Sorg foragter.
 — Vær De fornuftig, fjære Krieger! giv,
 Jeg beder Dem, giv efter! Træd tilbage!
 Man bør dog ikke spørge med sit Liv.

Krieger

(der har staaet fordybet i Tanker).

Ja, De har Ret! Jeg ærer Deres Klage,
 Og dog — — Forlad os, Hans, og lad mig tale
 Alene med din Søster.

Hans

(affrædes til Krieger).

Jeg vil gaae.

Men hvad saa din Beslutning er, husk paa,
 At her har ikkun Gæren at befale.

Krieger.

Det veed jeg.

(Hans gaaer.)

Tolvte Scene.

Krieger. Josepha.

Krieger.

Jeg beklager, at et spændt
 Og misligt Forhold truer med at sætte
 Splid mellem Mennesker, der har fortjent
 At leve lykkeligt.

Josepha.

Saa end da denne Tratte!

Krieger.

Hvad jeg kan gjøre, det skal sikkert see.
Men først tillade De mig at berøre
Et Punkt, der angaaer mig og let kan føre
Til Misforstaaelser. — Jeg maa med Rummer see,
At ogsaa De, Josepha, laaner Dre
Til Tvivl, betræffende min Charakter.

Josepha.

O, bryd Dem ei om mig, men søg at ende
En ulykkelig Tvist, der er til denne
Families Fordærbelse.

Krieger.

Jeg be'er!

Den Tvist, De taler om, kan aldrig endes,
Hvis ei min Handlemaade klart erkjendes.
Josepha! jeg har lovet Dem at gjøre
Mit Regnskab op. Jeg beder Dem at høre.

Josepha.

De spørger! Deres Regnskab? Hvad behøver
En Mand som De at tage Hensyn til
En stakkels Piges Mening?

Krieger.

De bedrøver

Mig høiligen ved Deres Kulde. Vil

— Jeg spørger Dem alvorligt — vil De nægte
 En Mand Tillabelse til at forsægte
 Sin Ret, naar Navn og Rygte staaer paa Spil?
 Hvis Deres Broders Haan jeg ei vil døie,
 Da har jeg Vaaben. Men hvad har jeg mod
 De Tvivl, jeg læser klart i Deres Dte,
 De Uttringer, jeg altfor vel forstod?

Josepha.

Jeg har jo ikke nægtet Dem at tale.

Krieger.

Gud veed, jeg slutted' helst i dette Bryst
 Til evig Taushed alle Ord, der male
 Min Kummer og en fort veemodig Lyst.
 Men — at min Udfærd selv af Dem betragtes
 I et tvetydigt Lys . . .

Josepha.

Hvor kan De troe?

Hvem har . . .

Krieger.

At jeg er nærved at foragtes,
 Ved Gud! det er for meget for min No!

Josepha.

Nei, nei! De gjør mig Uret! Hvem har vovet . . .

Krieger.

Tillad mig! — At jeg hemmeligt har søgt
 Min Uffæd, har i Stilhed som af Frygt

Forladt min Post, og at jeg blev forlovet
 I største Hemmelighed og i Hast:
 Det er det, hvad man lægger mig til Last.

Josepha.

Vi har blot undret os derover.

Krieger.

Men

Med Mistro — tilstaae mig — mod Deres Ven.
 — Josepha! jeg har aldrig skjult den ømme,
 Kun altfor ømme Følelse for Dem,
 Der fængslede mig før til Deres Hjem.
 Men af! De spottede med mine Drømme;
 Med Overgivenhed, med grusom Spøg
 Tilbageviste De mit svageste Forsøg. —
 Min Rolighed var efterhaanden svundet.
 Det hed sig, Deres Haand var lovet bort;
 Man nævned' Den og Den — det forekom mig grundet —
 Jeg troede mig tiljædesat, og fort:
 Jeg fandt ei anden Udvei, end at tage
 Min Afsted og at trække mig tilbage.
 Det skeete hemmeligt: jeg saae desværre,
 Jeg var ei længere min Svagheds Herre;
 Jeg mangled' Mod at sige Dem Adieu.

Josepha

(i stærk Bevægelse).

O, Krieger! De har miskjendt mig!

Krieger (vedblivende).

Jeg gjorde

En lille Rejse, kom til denne De;
 Det blev mig efterhaanden klart, jeg burde
 Afhjære mig med Magt et Haab, der end
 Drev mine Tanker hen til Dem igjen.
 Jeg gjorde her Bekjendtskab med Marie;
 Hos hende var en Freds, en Mildheds Aand
 Velbædig for mig. Jeg — holdt an om hendes Haand,
 For at faae dette Hjerte til at tie.

Josepha.

Gud, derfor!

Krieger.

For min No. Men jeg har lært,
 Hvor meget denne Rolighed er værdt
 At stole paa. — — Josepha! jeg er færdig,
 Og haaber, De, af Alt hvad jeg har sagt,
 Vil indsee, jeg var Deres Tillid værdig.
 — Der er en virksom, men usynlig Pagt
 Imellem gode Mennesker: De vide
 Selv under Misforstaaelser at lide
 Paa dette hemmelige Forbunds Magt.
 Jeg føler, vi maae stilles. Men hvorledes
 End denne Tvist vil endes, veed jeg vist,
 Vi kan ei stilles ad ved denne Tvist,
 Og paa sin Ben kan ei Josepha vredes.

(Gaaer.)

Trettende Scene.

Josephha (alene).

Hvad sa'e han? Denne Tvist? — Hvor vil han hen?
 Hvad meente han? Min Gud! ifald de mødes
 Og bringes i Uenighed igjen . . .
 Og hvis han dog af Wrens Fordom nødes . . .
 Min Broder skyder hyperligt . . . hvad saa?
 Nei, det maa aldrig skee! Jeg vil — jeg maa . . .
 (Gaar ud ad Hoved-Indgangen.)

Fjortende Scene.

Marie og Hans (komme ind fra høire Side). Siden Ariege
 (fra Hoved-Indgangen).

Marie.

Du siger, du vil tale med mig?

Hans.

Ja.

Marie! Jeg . . . jeg reiser snart herfra.

Marie.

Du reiser bort? Hvorhen?

Hans.

Jeg reiser — hjem.

Marie.

Med Fader og Josephha?

Hans.

Nei.

Marie.

Saa kunde

Du vente her og reise hjem med dem.

Hans.

Marie, nei! det kan jeg ingenlunde.

Her er utaaleligt.

Marie.

Er her?

Hans.

Jeg giber

Knapp trække Beiret her.

Marie (hebreidende).

Men Hans!

Hans.

Du veed,

At jeg er ligefrem. Bliv ikke vred,

Du er ei heller som i gamle Tider.

Marie

(slaaer Dinene ned).

Hvori har jeg forandret mig?

Hans.

Hvori?

Før holdt du af mig; nu er det forbi.

Marie.

Du gjør mig Uret.

Hans.

Men jeg veed bestemt,
Han har dig ikke kjær.

Marie.

Ja, det var slemt!

Hans.

Var jeg i dit Sted, slog jeg op med Krieger.

Marie.

Han har mit Ord; det er uroffeligt.

Hans.

Jeg tænkte nok! Saasnart man bare siger
Et Ord, saa kommer de med deres Bligt,
Med deres Ged.

Marie.

Hans, du er ikke billig.

Hans.

Ja ja! nu kan det være lige godt.
Nu reiser jeg jo fra dig.

Marie.

Naar du blot

Var rimelig —

Hans.

O, jeg var altid villig
At høre dig, men nu, Marie, nei!
Nu gaaer Enhver af os sin egen Vej;

Lad mig gaae min. Der er vel under Solen
En lille Plet for mig.

Marie.

Jeg be'er dig, bliv!

Hans.

Jeg er desuden kjed af dette Liv.
Jeg vil i Krigen. Jeg vil gaae til Polen,
Til Holland eller Portugal —

Marie.

Tavist,

For at din Fa'er skal døe af Sorg tilsidst.

(Her træder Krieger ind fra Hoved-Indgangen, standser, da
han seer dem, men nærmer sig dem efterhaanden.)

Hans.

Lev vel, Marie!

Marie.

Bliv, jeg be'er dig! vær

fornuftig —

Hans.

Ja, hvad skal jeg blive her?

Du har jo glemt mig.

Marie.

Nei, det har jeg ikke.

Hans.

Men du er tabt for mig. Jeg kan ei stifte,
Det seer jeg nok, med Rolighed mig i,

At jeg har mistet dig. Det er forbi!
 Og jeg vil bort!

Marie.

Besind dig, Hans!

Hans.

Levvel!

Marie.

O, tro mig, Kjære! der er intet Held
 Ved en saa overilet Afsærd. Bliv,
 Min gode Hans, og lyd Fornuftens Stemme.
 Søg Trøst og Lindring i et virksomt Liv.

Hans.

Der hjælper Intet. Jeg kan ikke glemme,
 At jeg paa denne lumpne Dag berøves
 Min hele Lykke. Men jeg kan bedøves,
 Og derfor reiser jeg.

Marie

(efter et Ophold).

Saa — reis med Gud!

Hans.

Levvel!

Marie.

Levvel!

Hans

(standser, som ved en Erindring).

Erindrer du, Marie!

Vi legede som Børn, at du var Brud

Og jeg din Brudgom. Vi blev pyntet ud.
 Josepha var vor Præst og skulde vie
 I Kirken os; det var et gammelt Skuur.
 Da faldt en Teglstéen fra den fjære Muur.
 Vi blev forstrækked' og holdt op med Legen.

Marie.

Jeg husker det.

Hans.

Giv mig en Trøst paa Veien.
 Og sig mig, har du mig endnu lidt kjær?

Marie.

Du er mig kjær.

Hans.

Og vil du stundom mindes
 Din Ven, naar ikke længer han er her?

Marie.

Det vil jeg, Hans! — Den Bligt, hvoraf jeg bindes,
 Tillader vel, jeg husker paa min Ven.
 Tænk blot imellem lidt paa mig igjen.

Hans

(forsikkrende).

Det skal jeg! — Lev da vel!

(I det Hans vil gaae, træder Krieger mellem ham og
 Marie.)

Krieger.

Min vakkre Broder
 Stands lidt og lad os ende først vor Strid.

Du husker, vi skal slaaes; og jeg formoder,
Jeg kommer netop her til rette Tid.

Marie.

Hvad mener De?

Krieger.

Lilgiv mig! jeg har lyttet.

Marie (forvirret).

Hvorledes?

Krieger.

Men det var et Held for os;
Thi nær var Freden her med Ufred byttet,
Og Hans og jeg var kommet op at slaaes.
Jeg er lidt vred, Marie! De var ei
Opriktig mod mig.

Marie.

Lilad . . .

Krieger.

En Forening,
Der gjorde Vold paa Deres Hjerter — nei!
Det er og var isandhed ei min Mening.
De elsker Hans; han elsker Dem igjen.
Er det da Spøg, naar det vor Velsærd gjælder!
Og jeg skal staae iveien? — Lad mig heller
Forene Dem med Deres Ungdoms Ven.

(Lager hendes Haand for at lægge den i Hans's.)

Marie.

Hvad vil De, kjære Krieger!

Krieger.

Lad mig blot!

Kom, Hans! jeg veed, at det, jeg gjør, er godt.

(Forener dem.)

Hans.

Du vil . . . er det dit Alvor?

Krieger.

Som jeg siger.

Hans

(falder ham om Halsen).

O, nu er du igjen min gamle Krieger!

— Marie! kjæreste! fortæl mig . . . svar! —

Nei, jeg maa ind og sige det til Fa'er!

(Ibet han gaaer mod Døren tilhøire, kommer Lüders ud af den.)

Femtende Scene.

Krieger. Marie. Hans. Lüders. Siden Fru Michelis
og Josepha.

Lüders

(tager ham i Brystet).

Sieh da! der har vi ham! Kom her! din Knekt!

I min Presence vil du duellieren?

Hans.

Nei, Fa'er!

Lüders.

Men bliv! jeg skal dig attrapieren,
Du skal tilfids! Saa sid man der og sægt!

Krieger.

Tillader De —

Fru Michelis

(man hører hendes Stemme udenfor).

Hvad er det jeg maa høre!

(Sun og Josepha træde ind.)

Hvor er' de? — Kjære Krieger! kan jeg troe?
Vil De da ogsaa lade Dem forføre?

Krieger.

Jeg be'er Dem, Frue! slaae De Dem til Ro!

Hans.

Maa heller jeg fortælle —

Fruen.

Men min Gud!

Josepha siger, De er fordret ud.

Hans.

Na, bryd Dem aldrig om —

Fruen.

Vil du blot tie!

Det er jo dig, der just er Skyld deri.

Hans.

Ja det er sandt; men nu er det forbi;
For nu er jeg forlovet med Marie.

Fruen.

Hvad siger Mennesket?

Marie.

O, kjære Moder!

Han siger sandt.

Josepha (affedes).

Marie med min Broder!

Fruen.

Herr Krieger! er det muligt?

Krieger.

Det er vist!

Fruen.

Men hvad ... jeg bliver reent confüs tilsidst.

(Til Lübers.)

Hvad mener De dertil?

Hans.

Sig Ja, Papa!

Lübers.

Patron! hold han sig bare reent derfra!

— Nun, Fru Michelis! wenn det skulde knibe,

Saa gi'er man dem en Eiendom —

Fruen.

Na ja!

Men troer De da ...

Lübers.

For han maa væk fra Byen.

Fruen.

For den Sags Skyld er der mit Guds i Thyen.
Men troer De . . . Naar jeg kunde blot begribe,
Hvorledes Hans . . .

Hans.

Ih, det er ligefrem!

Da Krieger giver mig Marie, giver
Jeg ham til Bederlag min Søster.

Fruen.

Hvem?

Hvad siger du?

Josepha.

Na, det er Hans, der bliver
Paa sine gamle Dage vittig.

Krieger

(narmende sig Josepha).

Lør,

Jeg beder Dem, hans Drillerier pege
Paa dette Hjertes tause Bøn?

Marie

(til Josepha).

Du bør,

Du vil . . . ei sandt? Du lader dig bevæge.
Josepha, kom! han er dig værd tilfulde.

Hans.

Stig du kun Ja!

Josepha.

Hvad siger du, Papa?

Lüders.

Ja jeg, mit Barn! jeg synes, at du skulde;
Jeg respecterer Krieger.

Josepha

(til Krieger).

Nu, ja ja!

Vi stakkels Fruentimmer skal jo miste
Engang vor gylbue Frihed. Jeg er her
Saalidt den Første, som jeg bli'er den Sidste.
Men — De maa nøies med mig som jeg er.

Krieger.

De gjør mig lykkelig.

Fruen.

Det maa jeg sige,

At den Dag hører til de mærkelige.

Først vil De duellere sammen; saa ...

Ja, hvem kan vide, hvad der følger paa!

Krieger.

Jeg tænker, Frue, det har ingen Fare.

Den samme Gud, der vakte Splid og Had

Imellem gamle Venner, vil bevare

Bort Venskab, at det ikke skilles ad.

(Til Josepha.)

Derfor jeg lægger tillidsfuld og glad

Min Haand i Deres og forbinder
Min Ven med vor Marie; thi jeg troer
Paa den Forvisning, der i Hjertet boer
Og bygger Fremtids Held paa ældre, fjære Minder.

Et Eventyr i Dyrehaven,

eller

Cassanders opdagede Trædskhed.

Maske-Comedie i een Act.

(Skrevet i Begyndelsen af 1839.)

Personerne.

Cassander.

Colombine.

Gyacinthe.

Harlekin.

Pierrot.

Melolontha, Trolbmand.

Grønberg, Student.

Bjørn, hans Ven.

Peter, en opløben Dreng.

Kirsten Piil.

En lille Dreng, en Karl, Dvartere, Kildepiger o. s. v.

Forste Scene.

Bakken i Dyrehaven, hvor Kunstene forevises. Træhuse, Telte, Gynger o. s. v. I Baggrunden sees et stort Træhuus af raae Bræder med Paaskrift: Mor skabs-Theatret i Dyrehaven. Tilvenstre et Telt med Bord og Bænke. Efter en Presentation af Dyrehaven ad libitum taber sig Sværmen, og kun Enkelte blive tilbage. Det er nu ud paa Eftermiddagen henimod Aften.

Grønberg og Bjørn komme ind.

Grønberg
(raaber ind i Teltet).

Dpvarter! en Flaske Viin og to Glas!

Bjørn.

Men hvor Pokkeren stikker du i denne Tid! Jeg har været hos dig i dit Logis paa Bellevü; jeg har søgt dig paa Klampenborg, i Fortunen og herude; og altid forgjæves. Er du paa Afveie?

Grønberg.

Det skal jeg Altsammen fortælle dig. Men først maae vi drikke et Glas sammen. — Heida! hvor bliver Vinen af? (En Dpvarter kommer ud med Viin og

Glas.) Kom nu — (skænker i.) Deels drikker jeg med Fornøielse et Glas med dig, da vi ere gamle Skolekammerater; deels trænger din profaiske Natur til en Forberedelse, inden jeg kan betro dig mine Affairer. Altsaa, din Sundhed!

Bjørn

(efter at have drukket).

Nu da?

Grønberg.

Undskyld! du maa drikke et Glas til. Jeg glemte, at du sidder oppe i Rentekammeret. For at befrie dig for Støvet af Acterne og luttre dit Bæsen, maa du i det mindste tømme eet Glas endnu. Din Skaal!

Bjørn

(drikker og tager til Flasken).

Skal jeg maaskee —?

Grønberg.

Hvad mener du?

Bjørn.

Ja, for jeg har nylig paataget mig noget smaat Arbeid for Brandforsikringen. Hvis du troer, det kan være mig til Hinder, skal jeg gjerne skylle det bort med.

Grønberg.

Som du vil; men siden det er saa nyt —

Bjørn.

Nu, saa fortæl da.

Grønberg.

Velan da, min Ven, jeg trænger til din Hjælp, og derfor vil jeg betro mig til dig. Ellers var det ikke steet.

Bjørn.

Det kan jeg begribe.

Grønberg.

Er det paa din Vandring i Rentekammeret eller gennem Brandforsikringens Locale bleven dig bekjendt, at der eksisterer en Magt, en hemmelig, en uimodstaaelig, en Magt som Alle maae bøje sig for —?

Bjørn.

En Magt? en hemmelig? en uimodstaaelig, som Alle maae bøje sig for? — Hm! mener du den offentlige Mening?

Grønberg.

Fanden ivold med din offentlige Mening! Hvad jeg mener trives ikke godt ved Offentlighed. Nei, naar det endelig skal være noget saadant, saa er det den allermest private Mening. Nu fort og godt, den Magt, jeg sigter til, er Kjærligheds uimodstaaelige Magt.

Bjørn.

Naa

Grønberg.

Bjørn! har du nogensinde været et Bytte for denne Lidenskab?

Bjørn.

Nei. Men saadanne Noget kjender man jo nok. Misfaa, du er forelsket?

Grønberg.

Der traf du det, paa en Brik. Jeg er forelsket, af min Sjæls Inderste forelsket, ubegrændset, ubestrikelig forelsket.

Bjørn.

Ja, naar du gør Noget, er det grundigt. Nu, i hvem er du da forelsket?

Grønberg.

I den unge Pige herude, alle vore Cavallerer beundre, Alle sværme for, men lykkeligviis Ingen er bønørt af undtagen jeg, i Colombine, en Pleie-Datter af Casfander derovre.

Bjørn.

I Colombine! Naa, saa det er derfor du med Get blev saa indtaget af de Pantomimer, der gives derovre, at du i Søndags Eftermiddag saae begge Forestillinger?

Grønberg.

Meget rigtigt, det var Hovedgrunden.

Bjorn.

Dg det var derfor, jeg maatte bøje den lange Afhandling om Commedia dell' arte, om den gamle Casorti, om Prices Theater.

Gronberg.

Fuldkommen rigtigt. Thi jeg vil nu ikke længer gøre en Røverkule af mit Hjerte.

Bjorn.

Nu da — thi at tale imod denne Inclination kan vel ikke nytte — hvad har du da nu isinde?

Gronberg.

Jeg vil gifte mig med hende.

Bjorn.

Eaa? Hm! Hvad jeg vilde sagt, er hun af god Familie?

Gronberg.

Ja, vor Herre maa vide af hvad Familie hun er. Af Cassanders er hun ikke — altsaa er hun ikke af slet Familie. Dg naar hun ikke er af slet Familie, saa —

Bjorn.

Ja, det er jo ligefrem.

Gronberg.

Hun kjender ikke sine Forældre. Cassander siger, han har fundet hende i Ungarn. Kanstee hun er et

Gredebarn eller en Hertugdatter. Kanstee hun er falden ned fra Himlen.

Bjørn.

Umuligt er det jo ikke.

Grønberg.

Ja, jeg veed, Fanden skal ta'e mig, ikke hvor et saa fint, yndigt og lustigt Bæsen er kommen fra. Har du seet hende?

Bjørn.

Det har jeg formodentlig. Jeg saae i denne Uge en Pantomime derinde. Men der var to Fruentimmer i den. Er det hende med det mørke Haar og med brune Dine?

Grønberg.

O, spørg mig ikke! Veed jeg hvad Dine hun har, om de ere blaa eller brune? Jeg veed kun, at deres Ild fortærer mig. Veed jeg, om hendes Mund er stor eller lille? Jeg har glemt hendes Mund over hendes Smil. Veed jeg, om hendes Tale er fornuftig eller ikke? Hvo kan agte hendes Ord, naar man hører hendes Stemme? Man har sagt mig, hun har en smuk Gang. Ak Gud! jeg har slet ikke bemærket, at hun gaaer. Jeg veed ikke, om hun har Vinger som Sylphiderne eller gaaer som vi Andre. Tael ikke til mig om dem, der ere henrykte over deres Elstedes Bænde, Dine, Mund, hendes lille Fod.

De vide ikke hvad Kjærlighed er, fjende ikke dens Magt.

Bjørn.

Vil du ikke drikke et Glas Viin?

Grønberg.

Nei, nei! jeg trænger ikke dertil.

Bjørn.

Ja, enten har du drukket for meget eller for lidt.

Grønberg (distrakt).

Hvad mener du?

Bjørn.

Jeg mener, du stulde, som du sagde før til mig, luttre dit Væsen med et Glas Viin, for at du kan tale saaledes, at man kan forstaae dig. Jeg har ikke Slyphide-Ringer, hvormed jeg kan følge dig paa din Flugt.

Grønberg.

Nu, saa skal jeg da meddele dig Sagernes Stilling med saa, profaiske Ord.

Bjørn.

Ja, gjør det. Det er jo det allerfornuftigste.

Grønberg.

Colombine og jeg ere allerede enige, uagtet det holdt haardt nok inden jeg kunde gjøre hendes Beskjendtskab. Den gamle Cassander har en mærkværdig Uro og Angst paa sig hver Gang hun er ude.

Bjørn.

Han frygter sagtens for Snuuskæner.

Grønberg.

Kan være. Dog synes der ogsaa at være en anden Grund. Kun hos en eneste Familie herude paa Strandveien, nogle Folk fra Marseille, har han tilladt hende at komme. Men netop der har jeg været saa lykkelig at lære hende at kjende. Jeg traf hende der forrige Uge. Diebliffet var gunstigt og kostbart. Jeg erklærede hende min Kjærlighed, og hun bønlyste mig.

Bjørn.

Det var som Fanden! Estrax?

Grønberg.

Nu ja, hvorfor ikke?

Bjørn.

Jeg synes kun, der kræves Tid til Alt.

Grønberg.

Ja, du og andre saadanne Rentekammer-Naturer, I behøve Tid til Alt. Men —

Bjørn.

Hvad er nu det for Noget, Menneffe! Er den behørige Tid ikke nødvendig til alle mulige Ting?

Grønberg.

Nei, ikke til det Evige og Uendelige, ikke til Kjærlighed, der er af et evigt Udspring og en uendelig Natur. Bjørn! gør mig ikke gal i Hovedet!

Drik et Glas Viin, drik Glas paa Glas, og naar du
henrykt feiler paa Champagnens stummende Bølger
eller paa Rhinſtvinens stille Hav, da ſkal du mærke,
at Tiden ligger bag dig og at du løber ind i Ewig-
hedens Havn.

Bjørn.

Ja, naar jeg har druffet for meget.

Grønberg.

Hvad kan jeg for, at du kun glemmer Tiden,
naar du er fuld. Jeg glemmer den ogsaa, naar jeg
er forelſtet.

Mel. Skal jeg være glad, ſaa maa jeg drikke.

Skal du være glad, ſaa maa du drikke,

Vinen er din Begeiſtrings Vælb.

Uden et Glas Viin du ſværmer ikke,

∴ Ja, uden Viin er tør din Sjæl. ∴

Bacchus ei jeg vil fornærme.

Dyrk' I kun ham med Ungdoms Ild!

Men, o Fader Bacchus! jeg kan ſværme,

∴ Naar mig beruser blot et Smit! ∴

Bjørn.

Ja, glem nu ikke hvad du vilde ſige, og fortæl
mig Reſten af din Historie.

Grønberg.

Alſaa enig med Colombine er jeg, og i For-

bindelse med hende har jeg siden den Tid staaet ved Hjælp af Hyacinthe, det andet unge Fruentimmer i Cassanders Troupe. Colombine er for god til og desuden kjed af det omflakkende Liv —

Bjørn (ironisk).

Dg vil kanske nu føre et stadigt Liv i dit Selskab?

Grønberg.

Ei, da veed jeg dog, at jeg ikke trækker omkring i Europa og spiller Comedie.

Bjørn.

Ja, man kan flakke uden det.

Grønberg.

Hun har nu indvilliget i, at jeg fører hende bort.

Bjørn.

Hvorfor føre bort? Du kan jo ordentligt anholde om hendes Haand hos Cassander. En Mand som du, der har Formue —

Grønberg.

Men Cassander vil for ingen Priis give Slip paa hende. Hun er Magneten, der trækker til hans Forestillinger. Uden hende er det hele Kram ingen Bibe Tobak værd. Nei, føres bort maa og skal hun. Jeg har isinde at bringe hende til min Tante i Kjøbenhavn.

Bjørn.

Ja ja da.

Grønberg.

Der var kun een Bannfelighed derved, men som jeg nu haaber er ryddet af Veien. I Casanders Selskab er der en Mand ved Navn Melolontha, der er Trolldmand —

Bjørn.

Der agerer Trolldmand, mener du nok.

Grønberg.

Er eller agerer, vor Herre maa vide hvorledes han har det. Colombine paastaer, han har overnaturlige Gaver, og at han siebliffelig kan røbe vor Flugt for Casander, naar han har Lyst. Saameget er vist, at han hidtil har været underrettet om hvert Skridt, vi have gjort.

Bjørn.

Ja, det kunde han da gjerne uden Hereri hos saa forsigtige Folk som I formodentlig ere.

Grønberg.

Vel muligt. Jeg har imidlertid været nødt til at forstikke mig hans Vistand. Han er lykkeligvis at bestikke. Noget har han allerede faaet af mig, og et lille Begplaster har jeg her i dette Brev, der skal sendes ham naar vi tage bort.

Bjørn.

Naar vil I da tage bort?

Grønberg.

Nu, i dette Dieblif, eller saa snart jeg faaer et Binf gennem Hyacinthe. For en halv Time siden fik jeg Brev fra Colombine, at hun omstder vil give efter for mine Bønner og flygte med mig. Du maa nemlig vide, at Cassander imorges er reist til Helsingør og kommer først igjen silde iaften, en Lykke, vi ikke kan vente saa snart igjen. Igaarastes var jeg i Selskab med Colombine, men dengang vilde hun af Frygtsomhed ikke give efter. Nu, jo mere Cassanders Tilbagekomst nærmer sig, har den modsatte Angst givet hende Mod. — Og nu maa du være lidt behjælpelig ved vor Flugt.

Bjørn.

Gjerne; men hvormed?

Grønberg.

For det Første maa jeg have dette Pengebrev besørget til Trolldmanden.

Bjørn.

Kom med det. Jeg skal selv bringe ham det.

Grønberg.

Nei, for en Ulykke! det gaaer ikke an. Det vilde vække Opmærksomhed. Du maa staffe et Bud, et paa- lideligt Bud.

Bjørn.

Jeg saae før en Dreng tridse omkring herude, som jeg kjender fra Byen. Han er sandt nok ikke meget flog, men tro og paalidelig, naar han bliver betalt godt.

Grønberg.

Dernæst maa du skaffe mig en Vogn, som jeg kan beholde til imorgen uden Rudst. Her holde Vogne nok fra Byen herude, og du kunde bestille den i dit Navn. Men strax, kjære Bjørn.

Bjørn.

Nu gaaer jeg; og der seer jeg Drengen, jeg talte om. Han kommer som Jeronimus meget beleiligt.

Grønberg.

Det var fortræffeligt. Og hør nu, Drengen beholder jeg hos mig og henviser ham til dig, at du kan underrette ham om, hvor Vognen venter os.

Bjørn.

Godt. Farvel da og god Lykke.

(Gaaer i det Samme de Følgende træde ind og ad den samme Side.)

Anden Scene.

Grønberg. Peter, med en lille Dreng ved Haanden.

Peter

(træder hen til Grønberg, bukker og lader Drengen bukke sig).

Lillader De ikke, at jeg foreviser Dem min lille

Bro'er, jeg har her. Det er et stakkels ulykkeligt
Menneske. Han er støvstum.

Grønberg.

Er han døvstum? det var jo slemt. (Til Drengen.)
Kan du ikke tale?

Drengen.

Nei.

Grønberg.

Han taler jo.

Peter.

Ja, det er kun engang imellem, naar han kom-
mer i saa fint Selskab. Nei, i det Hele taget kan han
ikke tale. For jeg skal sige Dem, han er født støv-
dum. (Til Drengen.) Kan du vel tale? (Sagte til ham.)
Du skal ryste paa Hovedet.

Drengen
(ryster paa Hovedet).

Peter.

Der kan De see. Han kan virkelig ikke tale.

Grønberg.

Men han hører jo godt.

Peter.

Ja, Gud bevares! høre kan han. Men ellers
er han tilforladelig ogsaa ganske støvstum. — Vil De
see ham i Munden? (Til Drengen.) Luk Munden op,
at den fremmede Herre kan see, du ikke kan tale.

Grønberg
(affides, leende).

Det er en underlig Kumpan.

Peter (sukker).

Ja, De kan troe, det er et Kors for hans Forældre. Men hvad kan han derfor? — Vil De ikke unde ham et Par Stilling?

Grønberg
(giver Drengen Noget).

See der.

Peter.

Buk dig nu, stakkels Menneſte! og ſtig Tak.

Drengen.

Mangetak!

Grønberg
(idet Peter vil gaae).

Vent lidt. Du kan maaſtee gjøre mig nogle Tjenester, ſom jeg ſkal betale dig godt for. Lagde du Mærke til den Herre, der gik før, med den bredſkyggede Hat og Guldfigneterne i Uhr?

Peter.

Jo. Skal jeg ta'e hans Uhr fra ham?

Grønberg.

Er du gal? Hvad ſkulde jeg med det?

Peter.

Hvorfor ikke det? Saadant et Uhr har man altid Brug for.

Grønberg.

Giver du dig da af med at stjæle?

Peter.

Ikke for mig selv. Det har jeg jo heller ikke
nødig. Jeg har jo mit ordentlige Levebrød.

Grønberg.

Har du? Hvad er det for et?

Peter.

De veed nok: jeg viser velgjørende Mennesker
herude min stakkels støvdumme Bro'er.

Grønberg.

Maa! — ja, seer du, jeg trænger heller ikke til
at stjæle, saa det er ikke værdt, vi speculere paa andre
Folks Ubre. Jeg vil blot bede dig at gaae efter
denne Herre og — (afbrydende sig, affbes.) Nei, jeg
har ingen Ro paa mig. Jeg maa gaae selv efter Vog-
nen. Bjørn er saa langsom. (Til Peter.) Vent kun
her til jeg kommer tilbage, men gaae ikke bort.

(Gaar.)

Tredie Scene.

Peter. Drengen.

Peter (til Drengen).

Giv mig de Penge, du har faaet.

Drengen.

Han gav dem jo til mig.

Peter.

Det forstaaer du dig ikke paa. Sid med dem. (Tager dem fra ham.) Og nu vil jeg kun sige dig, at du en anden Gang ikke skal svare saa dumt. Du fordærver Alting for mig. Naar man vil være støv-dum, saa maa man ikke staae og vaase.

Drengen.

Men hvad skal jeg da gjøre?

Peter.

Du skal holde din Mund. Lad kun mig tale. Naar En spørger dig om Noget, skal du svare: Jeg veed ikke. — Tag mig det Papir op, der ligger der.

Drengen.

Hvad vil du med det?

Peter.

Jeg vil læse hvad der staaer derpaa. Den Student, jeg børstede Støvler for paa Regentsen, han sa'e, der stod undertiden paa saadant et lille Stykke Papir hvad der ikke stod i de tykkeste Bøger. (Læser i Papiret, Drengen har givet ham.) „Grassat — Grassere — Gratulation — Gratulere.“ — Det Stykke Papir er af et Lexicon; det kan jeg see.

Drengen.

Hvad er det?

Peter.

Det kan du ikke forstaae, om jeg ogsaa vil sige

dig det. Jeg kan mange saadanne Ting, som jeg har lært paa Regentsen.

Fjerde Scene.

De forrige. Grønberg. Bjørn.

Grønberg

(ibet de træde ind).

Det var jo fortræffeligt, du fik en Bogn.

Bjørn.

Det kostede Møie nok. Der var Ingen, der vilde leie Bognen ud foruden Kudst. Men denne Kudst havde til Lykke drukket sig fuld og laae og suorkede i Græsset, og saa overlod hans Husbond mig Bognen. Jeg fjender noget til ham.

Grønberg (til Peter).

Hør nu du! Forstaaer du at kjøre?

Peter.

Jo, det forstaaer jeg meget godt.

Grønberg.

Saa ta'er jeg dig i min Tjeneste for idag. Du faaer een Rigsdaler, men saa skal du lyfste mig.

Peter.

Det skal jeg.

Grønberg.

Men hvad skal den Smaa der gjøre herude i Skoven, naar du tager med mig?

Peter.

Han kan gaae sin Vej.

Grønberg.

Hvorhen da?

Peter.

Hvorhen han vil. Han kommer mig ikke ved.

Grønberg.

Men du sagde jo, det var din Bro'er, og at du
skulde passe paa ham.

Peter.

Sa'e jeg? (Til Drengen.) Har jeg sagt, du var
min Bro'er?

Drengen.

Jeg veed ikke.

Grønberg.

Er du da ikke hans Bro'er?

Drengen.

Jeg veed ikke.

Grønberg.

Hvor hører du da hjemme?

Drengen.

Jeg veed ikke.

Grønberg (med Latter).

Du er jo en dum Dreng.

Peter.

Ja, der kan De see. Er det ikke det jeg siger?

(Til Drengen.) Vil du nu see til, du kan lette dig.
 (Drengen render ud.) De skal ikke bryde Dem om ham.
 Hold Dem kun til mig. Jeg er meget paalidelig.

Grønberg.

Ja, det kan jeg mærke.

Bjørn

(affides til Grønberg).

Antag ham kun. Du kan paa mit Ord stole
 paa ham, naar han har Løfte om en Rigsdaler.

Peter.

Den Herre der kjenner mig. Han veed, jeg er
 paalidelig.

Grønberg (til Bjørn).

Jeg kan ikke begribe, at der intet Bud kommer.
 Lad os gaae hen og spionere. Colombines Vinduer
 vende ud til den anden Side. (Til Peter.) Bliv nu
 her og gaae ikke fra Stedet. Og naar du seer en
 ung Pige komme ud derovre fra Theatret, og kan
 mærke, hun leder efter Nogen, saa spørg, om hun
 søger en Herre, der seer ud som jeg. Og lad hende
 i saa Fald blive til jeg kommer.

(Gaaer.)

Peter.

Det skal jeg.

Bjørn

(betragter sig selv).

Jeg seer ud som jeg havde fjørt i en Raffemølle,

hvad jeg endelig ogsaa har gjort; og nu kommer her
Damer. — (Til Peter.) Hør! har du ikke en Børste?

Peter.

Nei, men skal jeg hente et af Bindsvinene?

Bjørn.

Hvad er det for Noget?

Peter.

Det er de smaa Drengene herude med Børster.

Bjørn.

Nei, saa kan jeg gaae selv. Du maa ikke
gaae herfra.

(Gaaer.)

Peter (alene).

Nu er det dumt at jeg har jaget Jens bort.
Jeg skal vente, og har Ingen at snakke med. —
(Driver lidt om og synger:)

„Og kjender du den Vise, der blev lavet ifjor?

„Den begyndte med de Ord:

„Amagermoer —

„Og kjender du den Vise o. s. v.“

Den Herre, der har leiet mig, er vist fornem. Jeg
kan strax see paa Folk, om de er' fornemme. Naar
jeg hilser dem, og de ikke gjør Andet end seer paa
mig, saa er' de fornemme. Naar de nikke, saa kan
de gaae med. Men naar de lette paa Hatten, saa er
der ikke Noget ved dem.

Femte Scene.

Peter. Hyacinthe kommer ud fra Morfskabs-Theatret og seer sig om til alle Sider.

Peter.

Det er nok den lille Jomfru, der blev talt om.

Hyacinthe

(gaaer hen til Peter).

Har du ikke seet her udenfor en ung, smuk Herre med et grønt Halsbind?

Peter.

Jo jeg har. Jeg staaer just her og gaaer Grinder for ham. — Er det Dem, der er inde fra Comediehuset?

Hyacinthe.

Jo.

Peter.

Ja, saa skulde jeg bede Dem vente og sætte Dem ned saa længe.

Hyacinthe.

Tak, jeg staaer heller.

Peter.

Ja, her er heller ikke Noget at sidde paa. Men han kommer strax. — Er De ovre ved Theatret?

Hyacinthe.

Jo.

Peter.

Og spiller Comedie med de Andre?

Syacinthe.

Jo.

Peter.

Holder De meget af at spille Comedie?

Syacinthe.

Ja, ikke altid. Naar det, jeg skal spille, behager mig, gider jeg nok; især naar det er smukt og rørende. — Jeg er saa stræffelig sølsom.

Peter

(efter en Pause, hvori hans Dine falde paa det Stykke Papir, han før tog op).

Beed De, hvad et Lexicon er?

Syacinthe.

Nei.

Peter.

Det er en Bog, man kan læse i.

Syacinthe.

Er den morsom?

Peter.

Jo. Der staaer accurat det Samme i, som i andre Bøger; og saa har man ikke nødig at passe paa Sammenhængen.

Syacinthe.

Saa kunde jeg nok have lyst at læse den. — Er den anstændig?

Peter.

Ja, for det Mæeste. Men det seer man nu ikke mere saa meget paa.

Syacinthe.

Men jeg seer paa det. Jeg kan ikke blive rigtig rørt over en Bog, naar den ikke er moralsk.

Peter.

Ja, da sa'e den Student, jeg hørstede Støvler for paa Regentsen, at det var gaaet af Brug. Han viiste mig en Mængde Subscriptions-Planer — det er Noget, de Lærde har hittet paa; jeg har selv gaaet omkring med nogle af dem — og i dem stod der aldrig Andet, end at de lovede en Bog med et anstændigt Udvoortes. Men det kan man ikke regne. Et anstændigt Udvoortes har undertiden de Allerværste. — Hvorfor bliver De rød?

Syacinthe.

Jeg synes, du taler saa upassende.

Peter.

Jeg forstaaer mig ikke paa, hvorfor Folk undertiden blive røde. Jeg bliver det aldrig.

Syacinthe.

Saa har du nok ingen Følelse.

Peter.

Hvad er det?

Syacinthe.

Det er Noget, der er herinde, og som man ikke kan beskrive. Du er meget ulykkelig, naar du ikke kjender det.

Peter.

Jeg feiler Ingenting.

Syacinthe.

Jeg, i min Stilling, var meget at beklage, hvis jeg ingen Følelse havde.

Peter.

Kanste, naar De skal spille Comedie?

Syacinthe.

Netop.

Peter.

Kan man ikke det uden Følelse?

Syacinthe.

Jo, det kan man nok. Men jeg kan det ikke godt. Har du seet Herr Harlekin derovre spille?

Peter.

Nei.

Syacinthe.

Han spiller med Følelse! En Steen kan bevæges deraf.

Peter.

Der kommer den Herre, De spurgte om.

Sjette Scene.

De forrige. Grønberg.

Grønberg.

Er De der, Hyacinthe! Hvor har jeg længtes
efter Dem!

Hyacinthe.

Jeg har et Brev til Dem.

Grønberg.

Et Brev? fra Colombine?

Hyacinthe.

Jo. Værsgod.

Grønberg (læser).

„Kjæreste Ven. Intet er nu iveien for vor
Flugt. Hyacinthe følger med os, hvis du ikke har
derimod.“ Nei det har jeg ingenlunde. Vil De vir-
kelig følge med?

Hyacinthe.

Jeg kan ikke stilles fra Colombine. Jeg elsker
hende saa høit. Hvor hun er, maa jeg ogsaa være.

Grønberg.

Saa er det Synd at adskille Jer. (Læser videre.)
„Til min Pleiefader har jeg efterladt et Brev, hvori
jeg underretter ham om, at jeg forlader ham. Skynd
dig nu, min Ven! Hvert Dieblif er en Ewigbed for

din Colombine." — Hun venter mig. Saa lad os
 ile, Hyacinthe!

Hyacinthe.

De kan ikke gaae ind. Bierrot og nogle Andre
 er' i Nærheden. Men efter vor Aftale skal jeg hente
 hende ud. Vent blot her.

(Gaaer ind, bag om Morstabs-Theatret.)

Grønberg.

Jeg Lyffelige! Omfider slaaer den længe ventede
 Time. (Bliver Peter vaer.) Naa, er du der, Krabat. Hør
 nu hvad jeg siger dig og pas vel paa. For det Første
 er her et meget vigtigt Brev, som du maa besørge.
 Saasnart vi ere tagne bort, gaaer du ind paa Thea-
 tret derovre og spørger efter Herr Melolontha eller
 stethen Troldmanden. Du kan kjende ham paa et
 langt, graat Skjæg og en mørkebruun, siid Kappe, han
 gaaer i. Giv ham dette Brev, men egenhændig, og
 tael ikke om fra hvem det er. Han veed nok Bessed.
 — Naar det er besørget, saa skynder du dig alt hvad
 du kan hen til Holdstedet for Bognene. Der træffer
 du den anden Herre, du saae før, og han vil sige
 dig, hvor du kan finde os.

Peter.

Det er godt.

Syvende Scene.

De forrige. Colombine og Hyacinthe, der komme forsigtigt ind.

Grønberg
(iler hende imøde).

Min Colombine!

Colombine (ængstelig).

Kommer der Ingen efter os? Jeg synes, jeg hørte Stemmer, der kaldte.

Grønberg.

Berolige dig! Du er i Sikkerhed. Om kort Tid er du langt herfra. Lad os nu skynde os.

Colombine.

Ja, lad os komme herfra. Men har du husket paa Trolldmanden?

Grønberg.

Brevet er allerede besørget.

Colombine.

Det var vel. Han er hevngjerrig. Hvis vi narre ham, komme vi til at undgælde dyrt derfor.

Grønberg.

O, du spørger! — Men nu afsted. Kom, Hyacinthe!

(Han, Colombine og Hyacinthe gaae.)

Peter (ene).

Det er underligt med saadant et Brev. Naar

de har skrevet det og lagt det sammen og sender det bort, saa er det lige saa godt som de gif selv. Nu kunde han ellers have spart det, for jeg kunde sagt det samme som der staaer i Brevet. Men de skal altid skrive. Det har de saa stor Lyft til. Der kom en Mand til den Student, jeg børstede Støvler for paa Regentsen. Han var oppe i et fint Comptoir. Der gjorde de ikke Andet end skrev. Naar En vilde laane en Pennekniv af en Anden, der sad ved Siden af ham, saa tog han et heelt Ark Papir og skrev derpaa: „De anmodes behageligt om at laane mig Deres Pennekniv“ — og saa satte han et stort Segl under, og gav det til Budet, at han kunde flye det til den Anden. Det er de Mennesker forbudt at tale. Men de skal skrive om Alting.

(Gaaer ind i Theater-Bygningen.)

Ottende Scene.

Pierrot kommer bag fra Morstabs-Theatret, med et Brev i Haanden.

Pierrot.

Her har jeg et Brev, som jeg har fundet paa Colombines Kammer. „Til S. T. Herr Casfander.“ Ja, han er jo kommen i dette Dieblif, hører jeg; saa kan han jo faae det. (Betragter Brevet paa alle Sider.) Staaer Colombine i Brev-Verling med den

gamle Cassander? Det var noget net. — Hm! hvad kan der staae i dette Brev? (Brækker det.) Men er det ogsaa rigtigt, at jeg lukker det op? Nei, det er det bestemt ikke. Det er umoralisk! Det er skammeligt! Na, fy for Fanden, det kan jeg aldrig forsvare... Ja, min kjære Pierrot, det er fuldkommen sandt. Men nu er det engang skeet, Brevet er aabent — og et aabent Brev har man jo Lov at læse. (Læser.) „Kjære Herr Cassander! Jeg er vist ikke utaknemmelig for alt det Gode, De har bevist mig. Men i den senere Tid har De lagt altfor mange Baand paa min Frihed. De har ingen Ret til at være min Fangevogter og forbitte mig mit Liv. Jeg underretter Dem derfor om, at jeg har begivet mig under en reisstaffen Mand's Beskyttelse, der har tilbudt mig sin Haand og sit Hjerte.“ — Hvad hører jeg! (Raabende.) Herr Cassander! (Læser igjen.) „Jeg tilføier endnu engang, at jeg med største Taknemmelighed . . .“ — (Raabende og lobende hen mod Morstabs-Theatret.) Hou! Hua! Herr Cassander! (Seer, at han kommer ud.) Naa, der er han jo! Saa har jeg jo ingen Hast. (Putter Brevet i Lommen.)

Tiende Scene.

Pierrot. Casfander, der kommer ud fra Morfabs-Theatret.

Casfander
(buffet og trist).

Her har du igjen mig tilbage, Pierrot! I har mig nok ikke ventet saa snart. Men din Padrone, min kjære Pierrot, har ikke No paa sig, naar han er borte herfra — son' sempre inquieto. — Nu, che c'è di nuovo? Hvad er der passeret i min Fraværelse? Che fa Colombina?

Pierrot
(lader som han staaer i Tanker).

Casfander.

Pierrot! Kan du mig svare? (Arrig.) Scellerato! stai muto? Har du Mælet tabt? (Giver ham et Rap med Stoffen.)

Pierrot (farer iveiret).

Na, er det Dem, Herr Casfander! Jeg troede, det var Gaardskarlen.

Casfander (ærgelig).
Seer jeg som Gaardskarlen ud?

Pierrot.

Lad mig see! — Nei, De har Ret, De seer ikke ud som han.

Cassander.

Hum! — Hvordan er det gaaet idag med vor gran rappresentazione?

Pierrot.

Jo, godt.

Cassander.

Har den Tiger og den Løve sin Skyldighed gjort?

Pierrot.

Jo, han, der forestillede Tigreren, havde nær fradset mig et Die ud. Det er Alt hvad man kan forlange af en Tiger. Og Løven brølede saa jeg fik ondt i Maven — accurat som en Kat, der er forliebt. Han har nok læst etsteds, at Løven er af Rattesfamilie.

Cassander.

Var der mange Menn'ster?

Pierrot.

Jo, paa Galleriet.

Cassander.

Et miserabelt Land! Her er kun Menn'ster for Galleriet, ingen nobili, ingen grands seigneurs. — Siig mig nu, hvorledes har Colombine det?

Pierrot.

Na, jo!

Cassander.

Hvad vil aa jo siige?

Pierrot.

Oh nu, det vil sige det Samme som: jo saamænd!

Cassander (utaalmodig).

Hvad vil da jo saamænd sige?

Pierrot.

Herregud, Herr Cassander! har De nu været to Gange her i Landet og veed ikke hvad jo saamænd vil sige? Det vil sige det Samme som: saa la la!

Cassander.

Jeg kan ikke Gaader gjætte. Svar mig precisamente, appunto! Har I passet paa hende? Har hun holdt sig hjemme idag, nella casa? Eller har hun været ude? Har hun været alene ude? eller med hvem?

Pierrot.

Taalmodighed, saa skal jeg besvare alle Deres Spørgsmaal. Altsaa, for det Første, om vi har passet paa hende? Jo. Harlekin har næsten hele Dagen gaaet og smægtet uden for hendes Vinduer og beleiret dem med sine forelskede Suf. Jeg er vis paa, at dersom Colombine kunde faae Lyst til at spadserere ud ad Vinduet, saa lod hun det være, blot for ikke at quarrambolere med ham og hans Forelskelse. Hvis De vil holde Colombine inde, saa befal hende kun, at hun ikke maa gaae ud med Andre end med Harlekin. Saa skal De see, hun bliver hjemme bestandig.

Cassander.

Videre, og uden alle disse Firløfanzerier.

Pierrot.

Dernæst har jeg i Formiddag passet paa ved hendes Kammerdør. Jeg spiste min Frokost paa Gangen udenfor; og De veed, dertil bruger jeg lang Tid.

Cassander.

Videre, videre!

Pierrot.

For det Andet, om hun har været hjemme idag. Ja, min kjære Herr Cassander! hun har været hjemme idag. Men igaaftes, efterat De var gaaet tilfængs, var hun rigtignok ude.

Cassander (urolig).

Var hun ude? Hvor da?

Pierrot.

Hun var paa Bal hos disse hersens Folk paa Strandveien.

Cassander.

Paa Bal?

Pierrot.

Ja, og dansede Française med en ung Herre fra Kjøbenhavn.

Cassander

(flaer Hænderne sammen).

Hun dansede Française med en Herre fra Kjø-

benhavn! Og det har din Hund mig ikke sagt imorges, inden jeg tog bort?

Pierrot.

De spurgte mig jo ikke. Jeg saae længe nok paa Dem.

Cassander.

Dummerhoved! Hvor kunde jeg det Indfald faae at spørge —

Pierrot.

Ja, Herr Cassander, det er ikke min Skyld. Jeg siger jo altid, at de ingen Indfald har.

Cassander (truende).

Pierrot! har du glemt hvad din Pabrone har dig sagt saa tidt: Il pazzo è riputato savio, quando tace. Den Nar skal ansees for en viis Mand, naar han tier. Der kan du dog see, jeg har undertiden Indfald. Gaae nu! jeg maa strax tale med Colombine — subito. Gent hende ud.

Pierrot (seer paa ham).

Gente hende ud?

Cassander.

Javist. Skal jeg det to Gange sige?

Pierrot.

Hvorfra skal jeg hente hende ud?

Cassander.

Er hun ikke paa sit Kammer?

Pierrot.

Nei.

Cassander.

Hvor er hun da, scellerato?

Pierrot.

Ja, det er netop det jeg ikke veed. Hun er jo rendt sin Vej.

Cassander (med et Skrig).

Rendt sin Vej?

Pierrot.

Og det veed De ikke? (Med høi Latter.) Hvor i Verden lever De, Herr Cassander?

Cassander

(stamper i Gulvet).

Smania di morte! — Pierrot! perfido! traditore! jeg slaaer paa dig Arme og Been itu, naar du mig ikke svarer. Hvoraf veed du, at hun er rendt sin Vej?

Pierrot

(ligeledes skrigende).

Det staaer jo i Brevet.

Cassander.

I hvilket Brev?

Pierrot.

Ah, det er sandt — det glemte jeg. Dype paa Colombines Kammer laae der et Brev til Dem. Her er det.

Cassander.

Det er jo aabent.

Pierrot.

Ja, der kan De see, hvad der kommer ud af, at De ikke vil agte paa mine Raad. Jeg har nu to Gange sagt Dem, at De skulde lade den Rude sætte i, der er gaaet itu paa hendes Kammer. Nu er Blæsten trængt ind og har formodentlig revet Brevet op. Hertisklands er jo et stræffeligt Clima.

Cassander

(der imidlertid har læst Brevet).

Hun er flygtet bort — che spavento! Jeg uheldige Mennesk! (Slaer Hænderne for Panden og bliver staaende.) Har jeg det ikke frygtet —! O, det bliver min Undergang! Cielo m'assisti! — (Farer op.) Vi maae søge efter hende. Der maa gaae Bud ud til alle Kanter. Pierrot! min rettskafne Pierrot! Du maa mig hjælpe. Skynd dig, hjælp mig at søge.

Pierrot (travl).

Ja, søge maae vi, Herr Cassander. Det har De Ret i — stol kun paa mig — jeg skal søge herude . . .

Cassander.

Ja, gør det. Jeg vil nu sende Folk ud paa Landeveien. Pierrot! du veed ikke — du sender ikke min Ulykke — Ah, costellazione maladetta!

(Gaaer.)

Pierrot (alene).

Naar man vilde gjøre Alt hvad Herr Cassander mellem Aar og Dag commanderer, saa kom man til at føre et meget uroligt Liv. Jeg har eengang for alle vænt mig af dermed. Det er desuden ligegodt hvad man gjør. Naar jeg engang imellem vil udføre en af hans Befalinger, saa gjør jeg det forkeert, og saa bliver han vred. Lader jeg være at udføre den, saa bliver han ogsaa vred. Altsaa kan jeg lige saa gjerne lade være som gjøre det. Og saa er det beqvemtest at lade være. — Hvad ellers Colombines Flugt angaaer, da falder det mig nu ind, at hun rimeligviis er rendt sin Vej med den unge Herre, hun dansede med igaaraftes. Saavidt jeg blev vaer ved at kikke igjennem Ruderne, saa havde de To ikke Dinene fra hinanden. (Fløiter.) Aha! — Men hvad kommer det mig ved! Lad dem om det!

Tiende Scene.

Pierrot. Harlekin.

Harlekin

(Kommer ind fra Skoven, syngende affecteert og klimprende paa en Guitar. Han har en kort, lys Frakke over sin Harlekinsdragt, og bruun Hat).

Mel. Hjertet mig klammer. Frem. Epistler Nr. 58.

1.

Hellige Steder!

Her, hvor hun træder,

Al, med sin lille Fod — pling plang.

Fuglene flukke,

Træerne bukke,

Som om de mig forstod — pling plang.

Duggen smiler, medens den mig fugter.

Selv den lille Hund, der til mig lugter,

Slææer sin Hale ud i mange Bugter.

Klingeli, plingeli, klingeli plang.

2.

Al, Colombine!

Min Grycine!

Her har du mig igjen — pling plang.

Hør Canzonetter,

Dumme Sonetter

Sender jeg til dig hen — pling plang.

Aldrig trættes jeg og mine Sange!

Brygt kun ikke! o, jeg har saa mange,

Naar min Engel bare vil forlange —

Klingeli, plingeli, klingeli plang.

Pierrot (affbes).

Han derhenne har saa længe leget Kjæreste med

Colombine paa Bræderne, at han troer, det gaaer ogsaa an udenfor.

Harlekin

(bliver ham vaer).

Er du der, min Ven Pierrot?

Pierrot.

Jo, min Ven Harlekin, jeg er her. Men du er nok nu oppe i den syvende Region.

Harlekin (sværmerisk).

Du har Ret. Jeg eksisterer igrunden slet ikke paa Jorden. Mit Bæsen er ofte saa let, saa ætherisk, som om jeg havde Vinger og kunde hæve mig over Skyerne. Det er Kjærlighed, der giver mit Bæsen denne Lethed. Troer du ikke, Pierrot?

Pierrot.

Ja, naar det ikke er en tom Mave, saa maa det være Kjærlighed.

Harlekin.

Vil du høre den sidste Romance, jeg har digtet til Colombine?

Pierrot.

Jo — men ikke nu. Det er saa behageligt at have noget Godt ivente.

Harlekin.

Troer du, at Colombine bevæges af de simple Sange, jeg digter for hende?

Pierrot.

Det troer jeg vist. Bliv du kun ved at digte.
Naar man er forlebt i en Pige, skal man høre sig
ad som naar man søger et Embed hos en Minister,
man skal blive ved at bombardere dem.

Mel. Tilgiv, ærværdige Hr. Eremit.

Man gaaer saa trist i den sildige Nat
Og bander den lukkede Dør.
Man synger saa fjælent: min Snut! min Skat!
Man sukker: o, skænk mig Gehør!
Men Døren er lukket
Som Ingen var hjemme;
Og Ingen vil komme med Svar.
Og Fanden ta'er Sukket
Og Sangerens Stemme
Og lader ham staae som en Nat.
Men naar han nu striger: Luf op! Luf op!
Og hamrer paa Døren: Luf op! Luf op!
Luf op! ;:
Pas paa, at man saa lukker op.

Harlekin.

Pierrot! jeg har den Frygt, at du ikke veed
hvad en dydig Kjærlighed er.

Pierrot.

Jeg? Beed jeg ikke —? Da er jeg i denne Tid
ganste nær ved at gifte mig.

Harlekin.

Er du? Med hvem?

Pierrot.

Jeg kan faae en Enke paa 30,000 Rigsbaler.

Harlekin.

Er det muligt?

Pierrot.

Det er allerede halv afgjort.

Harlekin (omfavner ham).

Min Ven! Min Belgjører! Hvad fortæller du
mig? — Af nei! Er det allerede halv afgjort?

Pierrot.

Som jeg siger. Naar en Mand har Lyst til
at gifte sig med et Fruentimmer, og hun ogsaa har
Lyst til at gifte sig med ham, saa er Sagen heel af-
gjort. Ikke sandt?

Harlekin.

Jo, det troer jeg ikke, man kan nægte.

Pierrot.

Godt. Nu har jeg Lyst til at gifte mig med
Enken; altsaa er det Halve afgjort.

Harlekin.

Men, min Ven! vil da Enken tage dig?

Pierrot.

Nei, det er Ulykken. Men naar hun vilde det, saa var jo Alting flappet og flart. Smidstertid, det kan komme.

Harlekin

(tagende nogle Greb paa Guitaren).

Naar jeg selv skal sige det, saa er min sidste Romance lykkedes mig ualmindelig. — Pierrot! hvor er min himmelske Colombine for Diebliffet?

Pierrot.

Din himmelske Colombine? Hun — hun er ude.

Harlekin.

Er hun ude?

Pierrot.

Hun er bed't ud i aften og kommer først seldig hjem.

Harlekin.

Hvorhen da?

Pierrot.

Hun — hun er bed't ud til en Aften-Underholdning.

Harlekin.

En Aften-Underholdning! Af nei! Fortæl mig — hvad skal der gives?

Pierrot.

Sm! Der skal gives Duvertüren til de Uadstillelige — nogle Scener af Amors Geniestreger —

Harlekin.

I Costüme?

Pierrot.

Ja, det bliver nok i Costüme.

Harlekin.

Hvad mere?

Pierrot.

Saa skal der declameres Ja og Nei eller den hurtige Frier, samt et Digt: Phantastie til Maanen; og saa skal der synges en Duet af de forliebte Haandværksfolk.

Harlekin.

Nei! Den Aften-Underholdning er jo meget sjønt arrangeret.

Pierrot

(med hemmelig Latter).

Ja, imod Arrangementet kan der Intet indvendes.

Harlekin.

Gid nu blot den søde Engel maa amüsere sig godt paa denne Aften-Underholdning.

Pierrot

(brister ud i Latter).

Jo, derfor kan du være ganske ubekymret.

Harlekin.

Hvorfor leer du, min Ven!

Pierrot.

Bryd dig ikke derom. Jeg tænkte paa vore sæd-

vanlige Aften-Underholdninger, som langt fra ere saa godt indrettede.

Harlekin.

Hør, min Ven Pierrot! Siden vi staae her saa fortroligt og tale med hinanden, saa vil jeg meddele dig en sød Hemmelighed. Men du maa love mig Tausshed.

Pierrot.

Gud bevares!

Harlekin.

Jeg har i Eftermiddag tilstillet min Elskede et ømt Brev, hvori jeg anholder om hendes Haand og hendes Hjerte.

Pierrot.

Har du det? (Affides.) Kansee det er af Skræk derover, at hun har taget Flugten. (Søit.) Naar fik hun det?

Harlekin.

Det veed jeg endnu ikke. Seer du, min Ven! jeg har baaret mig meget flint og sindrigt ad, og poetisk, ja jeg tør sige poetisk. Du veed, den elst-værdige Colombine har en Mops ved Navn Fidelle, som hele Dagen ligger i en Kurv paa hendes Bærelse. Nu har jeg i Eftermiddag, mens hun var nede paa Theatret, lagt Brevet i Kurven hos Fidelle, denne hendes erklærede Dndling.

Pierrot.

Hos Fidelle! men naar den nu gjør sig ureen?

Harlekin.

Lael ikke saaledes om en Hund, der tilhører Colombine. Det er ingen Slagterhund.

Pierrot.

Ja, i det Punkt ere vi Alle Slagterhund. — Nu, hvad saa mere?

Harlekin.

I Brevet har jeg skrevet til min Elstede, at naar hun hørerer mig, skal hun som Tegn lade Fidelle blive i Kurven. Hvis ikke, skal hun tage den ud. Jeg har nemlig gjort Regning paa, at denne Mops er saa skrækkelig doven, og at Colombine ikke vil nænne at tage den ud. Er det ikke sundt, min Ven!

Pierrot.

Jo — kun er det slemt med disse Kurve. Du veed, at de unge Piger lægge en egen Betydning i en Kurb.

Harlekin (forstræffet).

Ik, du siger Noget! — Det har jeg slet ikke tænkt paa. Jeg Ulykkelige! Hvis hun kunde — hvis hun var saa barbarisk.

Pierrot.

Kjære Ven! endnu er det jo ikke værdt at forsvile.

Harlekin.

Af, jeg svæber mellem Tvivl og Haab.

Me I. Ach wenn ich nur ein Liebchen hätte. (C. M. Weber.)

1.

Ja, naar jeg kjendte hendes Tanker,
 Da havde jeg lidt mere No.
 Nu er der Noget her, der banker —
 Jeg veed ei selv hvad jeg skal troe.
 Mit stakkels Hjerte!
 — Ja, naar jeg kjendte hendes Tanker!

2.

Selv denne Kurv formerer Vaanden.
 Jeg frygter, Godt den varsler ei.

Pierrot.

Ja, naar man har en Kurv ved Haanden,
 Man giver ugeneert et Nei.

Harlekin.

O, vee mig Arme!
 — Ja, denne Kurv formerer Vaanden.

3.

Harlekin.

Vilbe Fidelle bare knurre,
 Naar hun vil løfte den — hvo veed?

Er der paa Traaden da en Kurre,
 Hun kan betænke sig derved.

Pierrot (affides).

O, itum larum!

Harlekin.

Vilde Fidelle bare knurre!

Harlekin.

Jeg gif i dette Dieblif forbi Colombines Vin-
 buer og stjål mig til at see ind. Til min ubestribelige
 Glæde laae Fidelle endnu paa sin Plads i Kammeret.

Pierrot (med Latter).

Ja, Fidelle var i Kammeret, det troer jeg gjerne.
 Men — hahaha!

Harlekin.

Hvorfor leer du?

Pierrot.

Na, jeg leer — hahaha — fordi — hahaha!

Harlekin.

Du er saa besynderlig idag.

Ellevte Scene.

De Iorrige. Cassander.

Cassander.

Jeg miserable Menneff! Nei, hun er ingensteds
 at finde.

Harlekin.

Hvem er ikke at finde?

Cassander.

Veed du ikke hvad der er passeret? at Colombine er rendt sin vei, og med en amoroso?

Harlekin.

Hvad hører jeg! Er det tænkeligt? Er det muligt?

Cassander.

Det er kun altfor tænkeligt, spørg Pierrot! Son' suor' di me! son' disperato! Og den Hyacinthe — chi lo crederebbe? — hun er ogsaa rendt sin vei.

Pierrot.

Na, lad den Laptaste rende! Der er ikke meget tabt ved hende.

Harlekin.

Og du, Pierrot, der ikke siger mig et Ord —

Pierrot.

Undskyld — jeg kunde ikke bringe det over mit Hjerte at volde dig den Sorg.

Harlekin.

Colombine flygtet! — Hold mig, Pierrot! Jeg er ikke vis paa, at jeg kan staae paa Benene.

Cassander.

Ma che faremo? Hvad skal vi nu gribe til? Hvor skal vi hende søge op?

Harlekin

(aldeles hensjunken).

Colombine flygtet!

Pierrot (til Cassander).

Det kan ikke nytte, De taler til ham. Af ham
faaer man sjelden et fornuftigt Svar, og nu mindst.

Harlekin (som før).

Colombine har forladt os! — (Farer pludselig op.)
Men det er Dem, vi kan takke derfor, Herr Cassander.
De har ikke behandlet hende som en honnet Mand.

Pierrot.

Nei, deri har han Ret.

Cassander.

Eh, lasciatemi!

Harlekin.

De har behandlet hende som en Tyran —

Pierrot

(paa Cassanders anden Side).

Som en Bøddel.

Cassander.

Lad mig i No — Lasciatemi in pace, vi dico.

Harlekin.

Som en Barbar —

Pierrot.

Som en Hestepranger.

Cassander.

Per tutte le stanze di paradiso! Naar I ikke

holder Munden, jeg flaaer Jer død. Er det min Skyld, at hun har en amoroso, og at det ikke er Signor' Arlechino?

Harlekin.

En amoroso! O, jeg Beflagelsesværdige! (Han græder.)

Cassander.

Ja, Beflagelsesværdige! Lagrimare, piangere, græde og lamentere — det kan de Herrer. Men skaffe Hjælp og Raad —

Pierrot.

Det kan Harlekin aldrig, saa det er Synd at forlange det nu af ham. — Men, Herr Cassander, naar De ikke vil tage mig det ilde op, saa synes jeg, De er selv heller ikke velsignet med altfor gode Raad.

Cassander.

Hè?

Pierrot.

Hvorfor falder De ikke paa det Allernærmeste? Vi har jo en Mand iblandt os, der er saa klog, at han kan høre Græsset groe ved Pindse-Lider, og saa hellig, at han næsten hverken spiser eller drikker, naar man undtager de tre smaa Maaltider til Frokost, Middag og Aften, men da han rigtignok ogsaa spiser for To. Hvorfor lader De ikke Melolontha hente, den store Magus og Troldmand? Han har jo før ved

sin sorte Kunst hjulpet os ud af meget værre Forlegenheder. Tænk bare paa den magiske Guldnøgle, han engang stoffede os!

Cassander.

Melolontha? Hai ragione. Ham havde jeg ganske glemt. Du skal ham strax hente ned.

Pierrot (til Harlekin).

Du skal ham strax hente ned.

Harlekin

(forbybet og grundende svarer ikke).

Cassander (til Pierrot).

Hai capito? Har du mig forstaaet?

Pierrot.

Nu gaaer jeg. (Raaber ind ved Theater-Bygningen.) Lars! (En Karl kommer ud.) Na, Lars, sig til Gaardskarlen, han skal komme ud.

Cassander.

Hvad skal den Gaardskarl?

Pierrot.

Han skal hente Trolbmanden ned.

Cassander.

Na —! dit Murreldyr! du skal selv gaae.

Pierrot

(idet han vil gaae).

Na, der kommer han. Han har nok været ude og studeret i Skoven.

Tolste Scene.

De Forrige. Melolontha (fra Stoven).

Melolontha

(kommer ind i dybe Tanker og lader som han ikke seer de Andre. Han er klædt som man er vant at see ham hos Price's, med det magiske Bælte og Staven).

Pierrot.

Stand, o vise Mand! og nedlad dine himmelske Tanker til vore jordiske Affairer.

Melolontha

(afmaalt og høitideligt).

Gaae og forstyr mig ikke i mine dybe Meditationer.

Cassander.

Amico mio! sapete? . . . la mia figlia . . .
(græder.) Min Da . . . Datter —

Melolontha.

Jeg veed Alt, Intet er skjult for mig. I kan spare Jeres Ord.

Cassander.

Sapete? Og du vil mig hjælpe?

Melolontha

(tier og trækker paa Skulderen).

Pierrot

(til den forbybede Harlekin, med en Gestus som naar man vil bringe Heste til at flytte Benene).

Harlekin! humme dig! der er Troldmanden. Han

kan maaskee hjælpe Jer. Piin ham, plag ham, overhæng ham!

Parlekin.

Ak nei! Er der endnu en Straale af Haab? Min Sjæl var allerede fuld af Elegier. Jeg gjorde allerede Udkaft til en digterisk Klage over min Elskedes Flugt. Melolontha! Bise Magus! Hvor er Colombine! Hvor skal vi søge hende?

Cassander.

Ov' è? ov' è nascosta? Hvor har de hende skjult? Ah, mio benefattore! mio nume! Parlate! Voi avete promesso di soccorrermi.

Melolontha.

Det er sandt, jeg har lovet at staae dig bi. Men erindre dig, Cassander, hiin Nat, da jeg paa din Bøn stillede Colombines Nativitet, og aabenbarede dig, at der kort efter hendes 16de Aar forestod en vigtig Omstiftelse i hendes Stjebne. Erindre, jeg erklærede, at jeg ikke kunde afværge fra dit Hoved den mulige Ulykke, der truede dig, med mindre du betroede mig alle Omstændigheder ved Colombines Fødsel, og aflørede den Hemmelighedsfuldhed, der hviler over hendes Herkomst.

Cassander.

Ah, che cosa stravagante! voi scherzate.

Melolontha.

Jeg spørger aldrig.

Cassander.

Vi dirò tutto — jeg skal dig med Liden sige Alting; ma non adesso. Nu kan jeg ikke. Date tempo!

Melolontha.

Nu har jeg sagt dig min Mening. (Trækker sig noget tilbage.)

Pierrot.

Herr Cassander! Min kjære Harlekin! Jeg har rigtignok altid antaget dem begge for meget eenfoldige, men saa eenfoldige — det gaaer over mit Begreb.

Cassander.

Hè?

Pierrot.

Kan De ikke forstaae, at han vil betales for sin Møje? Han er en lærd Mand; han kan læse i Stjernerne. Men han holder af Penge. Saadanne er vi Alle.

Cassander.

Det er muligt, du kan have Ret. — Harlekin, har du ikke nogle Penge hos dig?

Harlekin.

Jeg skal see ad. (Søger.) Alt hvad jeg har hos mig er en Rigsort.

Cassander

(søger i sine Lommer, Pierrot vil hjælpe ham, men jages bort).

Her er 3 Mark.

Pierrot.

Det var altsaa i det Hele 4 Mark 8 Skilling.
Det er for lumpent.

Cassander.

Nu da, her er 8 Skilling til.

Pierrot.

Mindre end en Rigsdaler kan det ikke være.
Saa meget er Deres Pleie-Datter altid værd. Giv
en Mark til.

Cassander.

Vattene al diavolo! Her har du da en Mark.

Pierrot

(gaaer hen til Melolontha).

See her, vise Magus! Padronen sender dig en
Rigsdaler i Kobbermønt. Han veed, du har en svag
Mave, som dine dybsindige Studeringer have paa-
draget dig. Styrk dig nu med et Par Flasker Wiin
og gør dig ikke længer kostbar, men staf os at vide
hvor Colombine er rendt hen.

Melolontha

(tager mod Pengene. Afvises til Pierrot).

Hør, sliig mig, har der ikke været et Bud med

et Brev til mig, eller en . . . en fremmed Mand, der vilde tale med mig.

Pierrot (affides).

Aha! (Høit.) En som vilde . . .? (Gjør en Pantomime som En, der tæller Penge.)

Melolontha.

Na Waas! (Affides.) Naar det unge Menneske ikke holder sit Løfte, saa er jeg ikke længer forbundet til at staae ham bi. Men — hm! ja endnu kan jeg jo betænke mig lidt og see til at vinde Tid. (Høit.) Velan da! Jeg skal studere de hemmelige Tiffre og om en lille Stund meddele Eder Resultatet. (Gaaer.)

Cassander.

Ebbene! Entriamo!

(Han og Harlekin gaae.

Pierrot (alene).

Det er nogle forunderlige Mennesker. Som be-
kjendt kan man i dette Liv ikke sætte den allersimpleste
Sag igjennem uden ved Hjælp af Penge, og nu for-
lange de, at den stakkels Melolontha for Ingenting
ovenikjøbet skal here.

Mei. Man kan i Slutteriet leve. (E. Schall.)

1.

Naar man foruden Navn og Penge
Vil søge Dit og Dat,

Saa kan man rigtig søge længe,
 Ja søge Dag og Nat.
 Folk, naar man kommer, staae perplere:
 „Jeg kan ei here!
 „Min Tid er knap; og her, min kjære Mand,
 „Jeg ikke hjælpe kan.
 „Det er saa grumme svært; den Dør er luffet i,
 „Og aabnes ei foruden Hereri.“

2.

Men naar man nu med fyldte Kommer,
 Som En, der er solid,
 Til disse samme Herrer kommer,
 Saa har de herlig Tid.
 Saa er der Ingen meer perplere,
 Saa kan de here.
 „Fat De kun Mod, min kjære, brave Mand!
 „Jeg tænker, det gaaer an.“
 — Den samme slemme Dør, der før var luffet i,
 Gaaer op galant foruden Hereri.

Nu faae vi da at see, om vor store Magus kan
 hjælpe os. Jeg troer det næsten. Ja, jeg vil parere,
 at han kan. Tager jeg ikke feil, saa har han selv
 en Finger med i Spillet.

Trettende Scene.

Pierrot. Peter.

Peter.

Denne Trolldmand er meget vanskelig at træffe. Hjemme var han ikke, og saa meget jeg nu har søgt, har jeg ikke seet en Gæste, der saae ud som han skal see ud. (Bliver Pierrot vaer.) Med Forlov, er De bekjendt derinde? (Peger paa Korsfabs-Theatret.)

Pierrot.

Jo, for de Fleste derinde er jeg bekjendt nok.

Peter.

Nei, jeg mener, om De kjender Folkene derinde.

Pierrot.

Ja, alle Tilskuerne kjender jeg min Sjæl ikke.

Peter.

Nei, jeg mener —

Pierrot.

Nu, jeg forstaaer dig. Hvad vil du?

Peter.

Jeg har her et Brev. (Lager det frem.)

Pierrot

(seer paa Brevet; affibes).

Det er til vor Magus — det er jo et tykt Brev — (Hoit.) Kom hid, min Dreng! det Brev er til mig.

Peter.

Til Dem? Det skal være til En, de kalder Troldmanden. Er det Dem?

Pierrot.

Ja, jeg er Troldmanden.

Peter.

Men han skal have et langt, graat Skjæg.

Pierrot.

Naar du var kommet for en halv Lime siden, kunde du have seet mig med mit lange Skjæg. Men nu var jeg netop henne hos en Barbeer og lod det tage af. Jeg skal ud at spise imorgen Middag, og saa passer det sig ikke at komme med langt Skjæg.

Peter.

Nei, det er sandt. Men Troldmanden skal gaae i en lang, bruun Kappe.

Pierrot.

Det gaaer jeg ogsaa altid med. Men nu er det mod Aften, saa har jeg klædt mig om, for at gjøre mig det mageligt. (Lægger paa sin hvide Habit.) Det er mit Nattrøi jeg gaaer i.

Peter.

Naa! ja det var en anden Sag.

Pierrot.

Kom kun med Brevet. Du er nok sendt fra en ung Herre — eller fra...

Peter.

Jo, jeg er ganske rigtig sendt fra en ung Herre.

Pierrot.

Som var sammen med et ungt Fruentimmer —
eller med . . .

Peter.

Jo, ganske rigtigt.

Pierrot.

Der kan du see, jeg veed allerede Bested. (Tager
mod Brevet.)

Peter.

Det var rigtig rart, at jeg traf Dem.

Pierrot.

Ja, for du kunde let have truffet paa en Anden.

Peter.

Eller paa slet Ingen.

Pierrot.

Det er ogsaa sandt. Du har et godt Hoved,
min Dreng!

Peter.

Det sa'e ogsaa den Student, jeg børstede Støv-
ler for paa Regentsen. Han roste mig altid, fordi
jeg —

Pierrot.

Gjorde han det? Ja, du er en prægtig Dreng.
Gaae du nu hjem til din Herre og sliq, Brevet er

kommet i gode Hænder. Adios, min rare Dreng! Fald ikke. (Bringer ham ved nogle Lazzi til at gaae og kommer saa tilbage.) Aha! hvad sa'e jeg! Lad os nu see hvad der staaer i dette Brev. (Lutter det op.) Oh! En Femrigsdaler-Seddel! og ikke et Ord ellers. — Det Brev er godt skrevet. Jeg er vis paa, at hver Mand her i Landet kan forstaae det. — Altsaa, vor vise Magus spiller virkelig under Dække med det unge Menneſte? Ja, det var jo min Mening fra første Færd. Men hvad skal jeg nu gjøre med disse Penge? Give dem til ham? Det kunde jeg ikke forsvare; det var jo at belønne hans Forræderi. Skal jeg da give dem til Cassander og fortælle ham Alt? Fy, man skal aldrig være Angiver, det er saa slygt. Altsaa er jeg nødt til at beholde dem enten jeg vil eller ikke. Desuden, hvad pleier vor Padrone at sige:

Con arte e con inganno

Si vive mezzo l'anno.

Con inganno e con arte

Si vive l'altra parte.

Med andre Ord: Alle Kneb gjælder. Saadanne gamle, ærlige Ordsprog, de er' ubetalelige. De hjælper En saa hurtig ud af en Forlegenhed. (Putter Sedlen i Lommen.) — Naar jeg nu havde holdt fast paa denne kloge Dreng, saa havde jeg sagtens let kunnet erfare, hvor vor unge Dame har forstuffed sig. Men jeg seer ikke,

hvorfor jeg skulde gøre det. Colombine har aldrig lagt et Halmstraa iveien for mig. At hun ikke har Lyft til at blive hos vor gamle Badrone, kan jeg ikke fortænke hende i. Nu er jeg udenfor det Hele og kan slaae mig til Ro og see til. — Ah, der har vi vor Magus!

(Stiller sig op til et Træ og lader som han sover.)

Fjortende Scene.

Pierrot. Melolontha (fra Morstabs-Theatret).

Melolontha.

Jeg kan ikke komme mig af min Forundring. Det synes virkelig som dette unge Menneſte har isinde at snyde mig. Den Utaknemmelige! Efter Alt hvad jeg har gjort for ham! Efter alle hans høitidelige Løfter! — Imidlertid, han kan være undskyldt; hans Kjærlighed og den Forvirring, Flugten har sat ham i, kunne have bragt ham til at glemme — skjøndt det er høist urigtigt. Man bør aldrig være glemsom i Venge-Affairer. — For det Første vil jeg nu sætte efter ham med Casfander, og give ham en lille Mindelse. Komme bort kan han ikke. Jeg har saaledes indviklet ham og hans Ledfagere i mit magiske Net, at de bestandig maae holde dem her i Nærheden. Men betaler han hvad han høitidelig har lovet mig, saa er det en an-

den Sag. Det staaer da altid i min Magt, ved Hjælp af mine dybe Kundskaber, at forblinde Cassander og Harlekin. (Bemærker Pierrot.) Pierrot! kom hid! Hm! det Dyr sover. — Pierrot! vaagn op!

Pierrot (farer op).

Oh! Er det dig, min vise Mester!

Melolontha.

Du er dorst, Pierrot! Mens min Siæl tragter efter det Uopnaaeligste, staaer du og sover.

Pierrot (affbes).

Jeg gab vidst, om han med det Uopnaaelige mener de 5 Rigsdaler, jeg har i min Lomme.

Melolontha.

Har der endnu ikke været Nogen, der vilde tale med mig?

Pierrot.

Oh, hvad huffer du mig paa! Mens jeg stod her saa dorst og sov, havde jeg en mærkværdig Drøm. Jeg syntes, at Jorden aabnede sig og at Luften fuste og bruste. Den store Mand, du siger du har Omgang med, viste sig pludselig for mig. Det var en smuk, gammel Mand, med et langt, langt Stjæg. Han bad mig sige dig, at Stjernerne vare dig gunstige. Du skulde stille din Næse mod Østen, og saa gaae efter Næsen. Saa vilde du finde Colombine.

Melolontha.

Om! Følg nu med os! Jeg er allerede paa Sporet.

(Gaaer.)

Pierrot (seer efter ham).

Ja, jeg er ogsaa paa Sporet. — Det er mærkværdigt med disse Menneſter, der er' ſaa overordentlig vel underrettede om alle Ting. Han der kan læſe i Stjernerne ſom jeg i Commiſſions-Tidenden. Han ſtaaer i Correspondance med Erke-Engelen Gabriel og nogle andre af vor Tids berømtede Mænd. Men at der her i min Lomme ligger et Brev til ham med 5 Rigsdaler i — det veed han ikke. (Gaaer.)

Femtende Scene.

En Plads, omgivet af Træer; tilvenſtre Bagſiden af et Telt. Scenen er dunkel, ſom i Skoven en Sommernat. Kun imellem enkelte Træſtammer falder et ſparſomt Maaneyd.

Grønberg og Colombine komme ind.

Grønberg

(der først træder ind).

Kom kun! Her er ikke et Menneſte.

Colombine.

Men er det ogsaa forſigtigt af os at gaae herind?

Grønberg.

Kjæreste Colombine! berolige dig. Vi har jo intet Valg. Teltet her ligger affides. Jeg troer ikke, man falder paa at søge os paa dette Sted. Du trænger til en Forfriskning. Du har jo selv sagt, at du Intet har nydt.

Colombine.

O, med mig kunde det være det samme.

Grønberg.

Lad os nu slaae os til Ro her. Vi har jo ikke gjort Andet end løbet frem og tilbage, og, for at Ingen skulde see os, ovenikjøbet midt igjennem Skoven, hvor man hvert Dieblif snubler imellem Trærødder eller faaer en Green i Ansigtet. Jeg troer, Pokkeren har sit Spil inat. Bjørn, der skulde give mig Underretning om hvor Vognen holder, bliver borte. Den dumme Dreng, jeg har antaget herude, lader sig ikke see, og Hyacinthe, der ikke gif tre Skridt bag ved os, faaer med Gæt det Indfald at gjøre sig usynlig. Og alt hvad vi søge og søge efter hende, saa er og bliver hun borte.

Colombine.

For hende er jeg næsten meest urolig. Naar der blot ikke er tilstødt hende Noget.

Grønberg.

Det kan jeg ikke troe. Vi var' ganske nær ved

Bakken, da hun blev borte. Men i al Fald har vi gjort hvad vi kunde. (Et dækket Bord med Lys, Stole etc. bringes ind.) Kom, Colombine! Lad os for et Dieblif glemme, at vi ere under Flugt og Forfølgelse. (De sætte sig tilbords.) Her er Champagne, det er en Vin, Damerne have Privilegium paa at drikke. Lad os klinkes sammen — paa vor Fremtid og paa den Lykke, at vi her ere samlede. Ja, det er en stor Lykke, at vi kunne sidde sammen her i den lune Sommernat og under det heilige Løvtag. En Skaal for os og for Skoven her, der saa ofte har været Kjærlighedens tause Fortrolige. Himlen holde sin Haand over disse ærværdige Bøgetræer og lade dem ikke paa deres gamle Dage sættes paa Benston som Bøgebrænde. (Drikker.) — Har jeg ikke Ret, min Colombine! Kan vor Kjærlighed ønske sig et skønnere Tilflugtssted end dette? Har du nogensinde seet en saa smuk Skov?

Colombine.

Nei, aldrig. Da jeg kom hertil i Sommer, kunde jeg ikke blive træt af at gaae omkring herude. Hvert Dieblif stødte jeg paa en ny, overraskende Udflugt, en ny, smuk Gruppe af Træer. Og dog er denne Skov mig ikke fremmed. Det forekommer mig tidt, at jeg har været her før, men for mange Aar tilbage.

Grønberg.

Du har maastee seet Bøge- og Eggestove paa andre Steder her i Landet, hvor I har været.

Colombine.

Nei, deri ligger det ikke. Mange enkelte Steder af Skoven synes mig bekjendte, og al den Lummel, al den Menneſte-Brimmel, der er herude i Dyrehavss-Tiden, forekommer mig som Noget, jeg i lang Tid har længtes efter, Noget, jeg kjender fra forrige Tider. — Hør, jeg vil spørge dig om Noget, men du maa ikke gjøre Nar af mig. Hvad er det for en Kirsten Piiil, som man har sagt mig skal boe herude?

Grønberg.

Ja, Herre Gud, veed jeg det! Det maa du see efter i Thieles Folkesagn eller i en anden saadan Bog. Hun har forresten levet for et Par Hundrede Nar siden, saa jeg tvivler paa, hun boer her endnu. Men hvorfor spørger du?

Colombine.

En af de første Aftener, jeg var herude, var Hyacinthe og jeg nede ved Kilden. Vi stjal os bort, da min Pleiefader var gaaet i Seng. Melolontha havde talt saa meget om denne Kilde og paaſtaaet, den havde underfulde Kræfter. Da vi nu havde været noget derne, faldt Hyacinthe, der var træt, isøvn

paa en Bænk. I det samme syntes jeg, at Kilden aabnedes med et lyst Skjær. En gammel, venlig Kone stod dybt derinde og saae mildt paa mig, som om hun hilsede og bød mig velkommen. Hun var omringet af unge, luftige Væsner, der saae ud som man tænker sig Nereiderne eller Najaderne. Det var et Syn, der kun varede et Dieblit; saa forsvandt det.

Grønberg.

Om! er du vis paa, at det ikke var dig, der faldt isøvn paa Bænken?

Colombine.

O, jeg troer du vil!

Grønberg.

Ja jeg har været nede ved Kilden ved Nat og ved Dag, jeg troer paa alle Døgnet's Tider; men den Aften har Kirsten Piiil aldrig beviist mig, og jeg er dog født heroppe i min Tantes Huus paa Strandveien strax ved Skoven, altsaa hendes Landsmand. Men det er heller intet Under, at Kildefruen og hendes Piger, ved dit første Besøg bernebe, fik Lyft at see dig. Vogt dig, at hun ikke forelsker sig i dine Dine og engang drager dig ned i sine kjølige Vand.

Colombine.

Naar du taler saaledes, bliver jeg vred. — For-

tæl mig heller Noget om den Tante i Kjøbenhavn, jeg skal til.

Grønberg.

Hun er Enke efter en Grosserer Vestergaard.

Colombine.

Ja, det har du sagt mig. Er hun en god Kone?

Grønberg.

Jo, især har hun altid været god mod mig. Jeg er hendes Kjæledægge og skal med Tiden arve hende. Hun er noget stille og tungsindig. For en tolv, fjorten Aar siden havde hun den Ulykke — Iys! der kommer Nogen. Naa, det er Bjørn. Himlen være lovet.

Sextende Scene.

De forrige. Bjørn.

Bjørn.

Er I virkelig her! Det var langt mere end jeg ventede.

Grønberg.

Men hvor bliver du af, Mand? Og hvor bliver Bognen af?

Bjørn.

Ja, hvad veed jeg! Den var væk, da jeg vilde hente den. Den fulde Kubst er formodentlig bleven

ædru, har ikke vidst, at Vognen var leiet ud og er vel taget til Byen. Jeg leiede strax en anden Vogn og løb for at hente dig. Men du var ingensteder. Da jeg kom tilbage til den nye Vogn, var den ogsaa borte, og Folkene, der var tilstede, paastod endogsaa, at en saadan Vogn havde slet ikke været der. Nu har jeg leiet den tredje Vogn, men det er en Støvleknægt. Og nu er jeg ogsaa kjed af det, og maa selv tage til Byen.

Grønberg.

Men alt dette er jo Hereri.

Bjørn.

Nu, da jeg gik gjennem Skoven, kom med Gæt en Mand hen til mig og sagde, jeg skulde gaae til det tredje Telt derfra. I Nærheden deraf skulde jeg finde dem, jeg søgte. Hvad det har været for en Regle, maa Gud vide. Han bad mig tillige sige dig, at hvis du ikke holdt dit Løfte, kom du til at fortryde det.

Colombine.

O, det har været Melolontha. Har du nu glemt — og jeg bad dig dog saa meget!

Grønberg.

Men jeg har jo holdt mit Løfte. Hvorfor skulde jeg nægte ham de lumpne 5 Rigsdaler? Naar kun ikke Drengen er rendt sin Vej dermed.

Bjørn.

Det troer jeg ikke. Han vidste jo ikke hvad der var i Brevet.

Colombine (lytter).

Jeg hører Stemmer — der kommer Nogen. Det er Cassander — o lad os skynde os bort.

Grønberg.

Jeg kunde have mere Lyft til at blive.

Colombine (ængstelig).

Nei, lad os gaae. Melolontha er med ham. Skynd dig! kom! (Hun drager ham med sig. De gaae alle Tre.)

Syttende Scene.

Cassander. Melolontha. Harlekin. Siden Pierrot.

Cassander

(seer sig omkring, urolig og hastig).

Oh, cielo! Her er jo ikke et Mennesk'!

Harlekin (farer omkring).

Colombine! Min Elskede! Skjul dig ikke! — Hun er her jo ikke!

Melolontha (affibes).

Det kunde jeg have sagt dem iforveien. Endnu vil jeg give det unge Menneske Betænkningstid. Naar jeg blot kunde komme bort og faae ham i Tale.

Cassander (til Melolontha).

Ma, che diavolo avete? Du har jo sagt, hun og den seduttore var her. Hvor er' de nu?

Melolontha.

Stille! du forvirrer mine Tanker. Lad mig gaae ud og adspørge Stjernerne! (Vil gaae.)

Harlekin (holder paa ham).

Nei, min Ven! Vi kunne ikke slippe dig. Du er vort eneste Haab.

Cassander.

Restate! Du maa mig hende skaffe. Ah caro mio! sono perduto! Den kolde Luft, den megen Renden — min gamle Rheumatisme — jeg det ikke holder ud. Men du mig bedrager — jeg det har formodet strax. Vattene — du er mig falsk — sei fallace, doloso, perfido!

Melolontha.

Hør, Cassander! naar du vil tale som en Bøffel, saa er det ligesaa godt jeg gaaer min Vej.

Cassander.

Calmatevi! sono quieto. Ma, avete pietà!

Pierrot

(kommer ind med et langt, overmaade tykt Loug, næsten et Anfer-toug).

See der, Herr Cassander! der har jeg faaet et

Loug hos Folkene, som vi kan binde den Galgenfugl med. Hvor har De ham?

Cassander (arrig).

Andate in malora!

Pierrot.

Naa, De har ham ikke! Ja, det var en anden Sag.

Melolontha

(affbes til Pierrot).

Siig mig, saae du ikke Nogen udenfor?

Pierrot.

Jo — du mener det unge Menneske? Ikke sandt?

Melolontha.

hm! ja —

Pierrot

(med hoi Latter).

Spørger du mig om ham? det er jo dig, der veed hvor han stikker. Hahaha! Herr Cassander, han spørger mig —

Melolontha (forbittret).

Lie, Glendige! — Velan, Cassander! følg nu med mig. Jeg sværger dig til, vi skulle finde ham, om han saa har skjult sig ved Verdens yderste Ende!

(Gaaer.)

Cassander.

Andiamo pure! Lad os kun see til at komme affted!

(Han og Harlekin gaae.)

Pierrot (ene).

Han bruger altid saa store Ord. Verdens yderste Ende! Jeg skulde dog troe, at de er endnu paa Sjælland. (Vender sig og bliver det dækkede Bord vaer.) Oh! det har jeg netop trængt til. Det Hundeliv, vi føre inat, ta'r jo alle Kræfter fra En. (Sætter sig ved Bordet.) Hvad er det her staaer? Ah, stegte Kyllinger — det er godt. Lad nu de Andre rende saa meget, de har Lyst. (Casfander raaber udenfor: Pierrot!) Na, Herre Gud! Kan han nu ikke unde mig den Smule No. Ja, nu kommer jeg. (Skænker i et Glas.) Den Wiin feer godt ud. (Casfander raaber igjen flere Gange paa ham.) Strax — ja ja, strax. (Putter et Par stegte Kyllinger, en Flaske Wiin ic. i Lommen og render ud.)

Attende Scene.

Hyacinthe og Peter komme fra den modsatte Side.

Hyacinthe.

Hvor ere vi nu?

Peter.

Vi ere endnu i Dyrehaven.

Hyacinthe.

Ja, det kan jeg nok begribe, men hvor?

Peter.

Vi er' ikke langt fra Uglebækkerne.

Syacinthe (sfriger).

Uglebatterne! Det er jo stræffeligt. Der spøger det jo. Det er der, Troldmanden gaaer ned hver Nat og gjør sine Besværgelser. Jeg ulykkelige Menneske! Hvad skal der blive af mig? Vi finde aldrig ud af denne Skov.

Peter.

Vær De kun ganske rolig. Jeg kjender hvert Træ herude.

Syacinthe.

Men hvad kan det hjælpe? Jeg tør jo ikke gaae hjem igjen. Og Colombine kan vi ikke finde — og jeg som elsker hende saa høit. Jeg veed jo ikke engang, til hvem hun er taget hen i Kjøbenhavn. Er jeg saa ikke ulykkelig? (Sun græder.)

Peter.

Men det var dog en Lykke, at De stødte paa mig. Ellers var De gaaet alene og var faldet i Moserne herude.

Syacinthe (tørre Dinene).

Du har Ret, det var endda en Lykke for mig. — Hvorfra kom du?

Peter.

Jeg kunde ikke finde de Andre. Men Dem fandt jeg.

Syacinthe.

Jeg veed slet ikke hvordan det gik til. Jeg vendte mig bare om, da jeg syntes, jeg kunde skimte Herr Harlekin og de Andre mellem Træerne; og saa var Colombine og hendes Kjæreste reent forsvundne.

(Hun græder.)

Peter (affides).

Det er underligt; hun gjør ikke Andet end græder. (Vait efter en Pause.) Hvorned morer De Dem herude om Sommeren?

Syacinthe.

Na, jeg veed selv ikke. Her er ikke meget morsomt.

Peter.

Gaar De undertiden paa Comedie?

Syacinthe.

Hvor du spørger! Jeg gjør jo selv ikke Andet end spiller Comedie.

Peter.

Naa, De mener, paa Prices Theater.

Syacinthe.

Han hedder ikke Price.

Peter.

Ja, men saadant et Theater kalder man altid Prices Theater. — Hvad spiller De?

Syacinthe.

Jeg spiller Elskerinderne af anden Klasse.

Peter.

Uf anden Klasse? Er der to?

Syacinthe.

Ja der er. Colombine har hidtil spillet de første. Men nu ta'er hun bort, og saa faaer jeg hendes Partier. Derfor er jeg ganske fornøiet med at hun ta'er bort.

Peter.

Men De ta'er jo med os. Saa kan De jo ikke faae disse Partier.

Syacinthe.

Det er ogsaa sandt. Det havde jeg reent glemt. Saa kan det jo ikke nytte mig Noget. Det er ogsaa ret dumt. (Græder.) Saa skal jeg aldrig mere see Herr Harlekin spille!

Peter (affbes).

Nu græder hun igjen. (Hoit.) Er De gift?

Syacinthe.

Nei. (Hun bliver ved at græde.)

Peter.

Er det derfor De græder?

Syacinthe.

Na, du gjør saa mange taasfede Spørgsmaal. Lad os nu gaae.

Peter.

Skal vi ikke gaae ned til Kilden. Jeg er saa tørstig.

Syacinthe.

Ja, lad os det. Der er dog kanske nogle Mennesker.

Peter.

Ja, men de Mennesker, som er der paa den Tid, de er' ogsaa dedefter.

Syacinthe.

Saa vil jeg ikke gaae derned.

Peter.

Gaae De kun med. Jeg kjenner dem. De gjør Dem Ingenting.

(De gaae.)

Nittende Scene.

Kilden i Dyrehaven. Maanen er nu høiere oppe og lyser mellem Træerne. Efter et Forpil aabnes Kilden og viser en dyb Grotte, beklædt med Musling-Skaller og Glimmersteen o. s. v., og med et lyst, blaaligt Skjær. Kirsten Piil, en aldrende Matrone, klædt som man gif i det forrige Aarhundrede, men hvidt og blaat, sidder i Grotten, omringet af endeel Kildepiger.

Chor af Kildepiger,

(der komme frem).

Maanen alt har reist sig over

Skoven og belyst vor Eng,

Skinner hist, hvor Kildens Bover
 Bugges i en Sommerfeng.
 Sværmen af de muntre, glade
 Mennesker har os forladt.
 Kommer! I den smukke Nat
 Vilde vi vort Skjul forlade.
 Fra de lange,
 Dunkle Gange,
 Der i Jorden dybt sig vinde,
 Ud vi svømme,
 For at drømme
 Her, hvor Maanens Straaler skinne.
 Hist blandt hine
 Smaa og fine
 Blomster, der i Græsset staae,
 Dandses atter
 Kildens Datter
 Under Duft af Blomster smaa.

Kirsten.

Smaapiger, stille!
 Ikke saa vilde!
 Huffer, mit Væld gjør slet ingen Støi.
 Sagte det flyder,
 Rolig det gyder
 Vandene ned ad den heldende Sei.

Choret.

Kirsten! vor Moder! husk, jeg er ung!

Kirsten.

Ungdommen, Barn, maa sædelig vandre.

Choret.

Nu er du gammel, din Gang er lidt tung.

Mens du var yngre, du sprang som vi Andre.

See kun til Menneskets

Sværmende Klynger!

Muntert i Skoven man

Danser og synger.

Elsker du Mennesket, ynder dets Lege,

Lad mig som Mennesket frit mig bevæge!

Kirsten (lyttende).

Tier og skynder Jer! Iler herind!

Over mig lyder der hurtige Trin.

(De forsvinde, og Grotten lukkes.)

Tyvende Scene.

Melolontha. Siden Kirsten Piil.

Melolontha

(kommer hurtig ind).

Det er ubegribeligt! Jeg har tabt den Forræbers Spor. Det er ligesom en Laage har lagt sig om mit Syn, som ellers Intet er skjult for. Skulde mine

dybe Kundskaber denne gang faae mig feil? Det vilde jeg høist nødig antage. Jeg har endnu eet Hjelpe-middel tilbage. Det vil jeg forsøge. (Dser med Haanden Vand af Kilden og seer deri, mumlende nogle Ord.) Nei, det er ganske rigtigt. Her seer jeg ham. Han er paa Veien til Kilden, han kan være her paa Diebliffet. Afsted at hente Gasfander! Jeg har svoret, at jeg nu ikke længer vil faane dette unge Menneske. Det er en Ged, jeg i min Stilling ei tør bryde. (Vil gaae, da i det Samme Kildegrotten aabner sig. Kirsten Piil sidder derinde.) Hvad seer jeg! Kirsten Piil!

Kirsten.

Hvad vil du ved min Kilde seent ved Midienat?

Melolontha.

Jeg øste blot en Haandfuld af dit friske Vælb.

Kirsten.

Har Tørsten dig bevæget? Svar, men sanddru tael!

Melolontha.

Ei Tørsten mig bevæged'.

Kirsten.

Siig, hvi kom du da?

Melolontha.

Jeg veed, der er en lønlig Kraft i dette Vælb.

Kirsten.

Hvad vilde du bevirke med min Kildes Kraft?

(Da han tier.)

O Melolontha! mørk og farlig er din Tid!
 Af Egennytte drevet du forsølger grumt
 Og lægger Snarer for et ungt, uskyldigt Par.
 Mit klare Bæld, til Menneskernes Trøst bestemt,
 Maa tjene dig som Redskab for din mørke Kunst.
 Forlad min Kilde! hvis du ei forsmædeligt
 Vil see dig ile mod din egen Undergang.

Melolontha.

Jeg kan meget gjerne gaae herfra, eftersom jeg
 har Intet mere at gjøre her. Men Trusler skræmme
 mig ingenlunde. Hvis Noget har Grund til at frygte
 ved denne Heilighed, saa er det i det mindste ikke mig.
 Min Magt og mine overordentlige Kundskaber ere saa
 bekjendte, at jeg nok kunde forlange dem respecterede.
 (Gaaer.)

Kirsten.

Forblindede! du glemmer, Hovmod gaaer for Bæld.
 Fra denne Stund, da du min Kilde raadspurgt har,
 Skal du erkjende snart den Magt, mig Himlen gav.
 (Grotten luffes.)

En og tyvende Scene.

Grønberg og Colombine komme iilsomt ind.

Grønberg.

Dengang slap vi dem.

Colombine.

O, min Ven! Jeg holder det ikke ud. Jeg er nærved at døe af Angst.

Grønberg.

Fat Mod! Jeg haaber, Himlen vil beskytte vor Kjærlighed. Er du bleven forstræffet? Lad mig give dig et Glas Vand af Kilden. (Gaaer hen til den.) Ja, hvor faae vi et Glas fra? Nu er her ikke et Menneske. Hvad er det? Der skyder jo et Glas op. (Tager det.) Vil du see, et deiligt Chrystal-Glas!

Colombine.

Skjød det op af Kilden?

Grønberg.

Ja, jeg synes det. Eller kanske det var en Indbildning af mig. Man er jo nærved at blive confüs i Hovedet inat. (Fylder Glasset ved Kilden.) Kom, Colombine, og drik. Du siger jo selv, at der er underfulde Kræfter i denne Kildes Vand. Og det er jo sandt, du staaer under Kirsten Piils Bestyttelse. Saa tvivl ikke paa, at en Drik af hendes Kilde vil styrke dig.

Mel. Farvel, I smukke Magdalener. (F. Devienne.)

O, du som hersker her i Skoven

Og tidt har hørt Forelstes Røst,

O, Kirsten Piil! Lad os af Boven

::: I Matten øse Haab og Trøst. :::

Beskyt os mellem Skovens Stammer,
 Hvis der er Medynk i dit Bryst!
 Beskjærm, ifald du kan, de Flammer,
 ∴ Der er det unge Hjertes Lyst. ∴

Ushynligt Chor af Kildepiger.

Mel. Vi binde dig en Somfrustrands. (C. M. Weber.)

Alt under Bovers lette Dands,
 Ved Maanens blege Straaler,
 Vi bundet har en Brudefrands
 Af Berler og Violer.

∴ Haaber! ∴ haaber paa vor Brudefrands,
 Flettet ved Maanens Straaler.

Colombine,

(der tilligemed Grønberg har lyttet forbausset).

Min Gud, hvad var det!

Grønberg.

Et ushynligt Chor! Kom denne Sang virkelig fra
 Kilden?

Colombine.

Den kom fra Kilden. Det var altfor tydeligt.

Grønberg.

O, min Colombine, saa lad os fatte et godt
 Mod! Nu er jeg selv nærved at troe, at vi staae
 under ushynlige Magters Beskyttelse. Lad os ile herfra

og ned til Bellebù. Der kan vi faae Vogn til Byen.
Nu haaber jeg, vor Flugt skal lykkes os.

(De gaae mod Udgangen, men standses der af de Indtræ-
dende.)

To og tyvende Scene.

De Forrige. Cassander. Melolontha. Harlekin. Pierrot,
der fører Hyacinthe og Peter med sig.

Melolontha (til Grønberg).

Stand! ikke et Skridt videre!

Cassander.

Halte-là!

Grønberg.

Hvem vil forbyde mig —

Cassander.

Det vil jeg, din seduttore! Ud med min Barn,
som du mig har røvet og stjaalet og plyndret.

Harlekin.

Ja, din Forræder! ud med Colombine, som du
har revet fra mit Bryst!

Pierrot.

Ja, din Marekat! ud med Jomfruen, som du
bringer i Folkemunde!

Grønberg

(trækker en Pistol frem).

Afveien Enhver, der har sit Liv kjært! Den
Første, der kommer mig nær, skyder jeg for Panden.

Pierrot (med et Sfrig).

Ah — men er De gal? See til, hvem De har for Dem.

Cassander.

Ingen Pistol! jeg ikke mig bryder om din Pistol. Ud med min Barn!

Peter

(hidtil holdt af Pierrot, river sig løs, griber en tyk Green fra Jorden og løber over til Grønberg).

Jeg skal hjælpe Dem. Det er nogle Harer.

Grønberg.

Endnu engang, afveien! eller jeg trykker løs.

(I det han, med den ene Haand holdende Colombine, og fulgt af Peter, vil trænge frem, berører Melolontha ham og Peter med sin Stav, saa at de forblive som rodfæstede til Jorden.)

Melolontha.

I Kraft af Magneten! Hænger fast ved den Jord, som Eders hele Liv flæber ved!

Grønberg

(med et Smertes-Udtryk).

Ah!

Peter (ligeledes).

Ah, hvad var det?

Melolontha (til Cassander).

Gaae nu hen — nu kan du tage din Datter.

Cassander

(gaaer hen og trækker hende fra Grønberg).

Povera Colombina! anima mia!

Colombine.

Slip mig — (til Grønberg.) O, hjælp mig!

Grønberg.

Jeg kan ikke. Mine Fødder hænge fast ved Jorden. Jeg kan ikke komme fra Stedet —

Peter.

Jeg heller ikke.

Pierrot (med Latter).

Hvad, kan I ikke gaae? — Ah hahaha! Det har du gjort godt, vise Magus!

Cassander (til Colombine).

Ingrata figlia! Hvorfor har du mig rendt bort?

Colombine.

O, lad mig gaae. Jeg vender ikke tilbage. Jeg doer, hvis I fører mig hjem med Jer.

Sycinthe.

Herr Cassander! Hav Medlidenshed med Colombine.

Cassander.

Lie du stille!

Harlekin.

Elfsværdige Colombine! Vend tilbage til vore Arme!

Colombine.

Forlad mig — gaae bort...

Cassander.

Nu vi gaae hjem — qui non siamo securi —

Grønberg (til Melolontha).

Uffhyelige! Er det paa denne Maade du holder dine Løfter?

Melolontha.

Jeg har holdt mine. Men du har stuffet min Lillid.

Grønberg.

Det er Usandhed. Jeg har sendt dig hvad jeg lovede dig. (Til Peter.) Har du ikke bragt ham et Brev?

Peter.

Ham? nei.

Grønberg.

Hvem da?

Pierrot (affides).

Oh, nu kniber det.

Peter

(peger paa Pierrot).

Ham der. Det er jo Trolldmanden.

Melolontha

(affides til Pierrot).

Hvordan, din Kjæltring! har du stuffet de Penge til dig, der blev sendt mig?

Pierrot.

Hvem? jeg? Og det troer du? (Til Peter.) Din lille Rakker, har du allerede lært at lhye?

Melolontha.

Alt nok! Jeg vil Intet mere høre. Cassander, tag din Datter og lad os gaae. (De berede sig til at gaae bort under hendes Modstand.)

Colombine.

O, Grønberg — befrie mig!

Grønberg.

I Skjændige! hvis jeg havde Magten, I skulde . . . O, Kirsten Piil, fromme Kildefrue! hvis du er os nær, saa hjælp os! (I det Colombine skal føres bort, aabnes Kilde-Grotten. Kirsten Piil og nogle af Kildepigerne sees derinde.)

Tre og tyvende Scene.

De Iorrige. Kirsten Piil. Kildepiger.

Melolontha.

Ha, Kirsten Piil! Er jeg da aldeles forblindet! Vi ere igjen ved Kilden. Det seer jeg først nu!

Kirsten Piil.

Staaer, Uforstammede, staaer der som Steen!

(Et Par af Kildepigerne, med Musling-Skaaler i Hænderne, besprænge Cassander, Melolontha, Harlekin og Pierrot med

Band, hvorefter de staa ubevægelige i deres sidste Stillinger
under forskjellige Udraab.)

Og I, Ustyldige! I være frie!
Jeg løser Jer af Melolonthas Trolddom.

Grønberg

(iler hen til Colombine og omfavner hende).

Min Colombine!

Colombine.

O, Himlen være lovet!

Peter (til Kirsten).

Vil De ikke være saa god, ogsaa at befrie mig.

Kirsten.

Gaae, du er fri!

(Til Kildepigerne.)

Lad Bognen komme frem!

(En phantastisk indrettet Bogn med et lille Rudstesebæ og een
eller to store Sæner for, kjører frem.)

Den bringer Eder i et Nu til Byen.

Grønberg.

Kom, Peter, du skal være vor Rudst. Stig op.

Peter.

Nei, De maa undskyldde. Det kan jeg rigtigt ikke.

Grønberg.

Du har jo sagt, du kan føre.

Peter.

Ja, jeg har sagt, jeg kan føre med Heste, men
ikke med Høns.

Kirsten.

Sæt Jer kun ind. I trænger ei til Rudst.

Cassander.

Madam! jeg protesterer. Hun er min Barn,
min eneste Datter...

Harlekin.

Jeg protesterer ligeledes. Hun er min Afgud,
mine Dines Hjs...

Kirsten.

I bliver her og staaer til Dommedag!

Harlekin.

Til Dommedag! O, min Skjebne!

Pierrot.

Til Dommedag! Det er jo umenneskeligt. Ma-
dam Bill! De maa være rimelig. At staae her som den
evige Ulfeldts Støtte! Kan der slet ikke knibes Noget
af i Terminen? Vare de første 50 Aar. Hvem kan
holde ud at staae saa længe? (Græder.) Huhuhu! Alle
mine Lemmer ere som Kampesteen.

Peter

(gaaer hen til ham).

Kan De slet ikke røre Dem? Er De reent ble-
ven til Steen?

Pierrot.

Væk, Dreng!

Peter.

Maar jeg føle paa Deres Næse, om den er kold?
(Han føler paa ham.) Ja, Steen er De, lader det til.
Nu kunde De gjerne staae i Kongens Have ligesom
Samson med Løven.

Pierrot.

Madam Piil! Lad mig dog ikke taale den Tort,
at den Hvalp der maltracterer mig. (Til Peter, da han
vedbliver at føle paa ham.) Hør, min rare Dreng, hvis
jeg havde mine Arme frie, skulde jeg give dig saadan
en Binge, at du skulde vende det Hvide ud af Dinene.

Peter.

Ja, men nu har De ikke Deres Arme frie.

Pierrot.

Hu! jeg kunde springe i Flint, naar jeg ikke
allerede var en Kampesteen. Madam Piil! vil De ikke
befrie mig, bare for at jeg kan prygle den Dreng.
Jeg siger mig med Fornøielse ganske løs fra Cassan-
der. De har Ret, han duer ikke. Det har været
min private Mening i lang Tid.

Cassander (mellem Tænderne).

Scellerato!

Kirsten (til Pierrot).

Befries vil du? og endnu du bærer
I dine Sommer uretfærdigt Gods!

Pierrot.

Gjør jeg?

Kirsten (til Peter).

Gaae hen og undersøg ham.

Peter.

Det skal jeg meget gjerne. (Til Pierrot.) Men nu maa De staae stille, mens jeg seer efter.

Pierrot.

Staae stille, dit Afstum! Vil du gjøre Nar af mig? Naar jeg ikke var nødt til at staae stille, saa skulde du see Løier.

Peter.

Det er ogsaa sandt. Saa behøver jeg jo ikke at gjøre saa mange Omstændigheder. (Seer efter i hans Lomme.) I denne Lomme laae der to stegte Kyllinger.

Pierrot.

Dem traf jeg paa Veien. Jeg kunde kjende, det var Casfanders, der var fløiet bort. Inat er der jo Ingen, der vil blive ved Huset.

Peter.

Hvad nu! kan stegte Kyllinger flybe?

Pierrot.

Hold din Mund! — De er' formodentlig stegte i min Lomme af den megen Mend, vi har havt inat. Har du aldrig hørt, at Kalmufferne lægge Kjød, de

vil spise, under Sadeln paa Hesten og saa galoppere saa længe til det er stegt?

Peter.

I den anden Lomme laae der et Papiir med fem Rigsdaler i.

Kirsten.

Sig, hvorledes

Du kommen er til disse fem Rigsdaler.

Pierrot.

Hvorledes jeg er kommen til denne Seddel? Madamen skulde heller spørge, hvorledes den er kommen til mig. Nu er De en gammel, erfaren Kone og har boet saa længe herude. Her springe saamange Femrigsdalersedler i Dyrehavstiden. Jeg formoder, at en er sprunget ind i min Lomme. Hvem kan for det? Det Samme kan jo arribere Dem.

Kirsten (til Peter).

Bring denne Seddel hen til Melolontha.

Den er hans Eiendom, og sendt af Grønberg.

(Til Melolontha.)

Og du, gik hjem! Du og din mørke Trolddom

Sig holde fjern fra KIRSTENS klare Kilde!

Melolontha

(tager mod Pengene med sin sædvanlige høitidelige Holdning).

Jeg seer, jeg har gjort det unge Menneske Uret,

og jeg erklærer nu, at jeg aflader fra al Forfølgelse mod ham og hans Kjæreste.

(Gaaer.)

Cassander.

Nix hans Kjæreste — hun er inte hans Kjæreste. Jeg vil hende tage med — hun er min Datter.

Kirsten.

Ugubelige! jeg har villet skaant dig,
Men selv du bryder Staven over dig.
— Saa hør, min Colombine! Mindst af Alle
Har denne gamle Synder Ret til dig.
Jeg sad en Sommernat ved Kilden her
Og baded' mig i Maanens blege Skjær.
Her var saa luunt og smukt, og Alt var stille,
Kun afbrudt af en Bladsten fra min Kilde.
Da hørte jeg en Klagelyd, og saae
Et Barn, der klynkende ved Kilden laae.
Det var forvildet, Alle taget bort.
Jeg tænkte, gid det smukke Barn var vort!
Det skulde svømmende med Kilden gaae,
Det skulde lege med dens Perler smaa.
Det skulde af dens Blomster flette Krands,
Og let for os i Maanestinet dandse.
— Det Barn var dig. Du var din Moders Lyft.
Jeg nænned' ei at saare hendes Bryst.
Da kom Cassander ned. Dit Skrig han hørte.

Han tog dig op, og til sit Hjem dig førte.
 Jeg tænkte: han vil frelse det! blev glad
 Og duffed' atter ned i Kildens Bad.
 Men han, den grumme Mand, hvis Brøst er haardt,
 Han holdt dig skjult og reiste siden bort.
 Med dig han drog til andre, fjerne Lande.
 Først nu han voved' sig til vore Strande.

Grønberg.

Hvorledes, Colombine? du er født i Danmark?

Colombine.

Saa har min Anelse ikke bedraget mig!

Grønberg.

Og De, Herr Cassander, der efter en saadan
 Udfærd vover at nægte mig hendes Haand, det Eneste,
 hvorved De kan gjøre Deres Forbrydelse god igjen?

Cassander (affibes).

Io misero — Alt er opdaget!

Kirsten (til Cassander).

Betænk det vel, din Magt er nu forbi!
 Paa Colombines Arm et Mærke findes,
 Et kjendeligt, og der af Mange mindes.
 Kun naar du angret, er du atter fri.

Pierrot.

De skalde angre, Herr Cassander. Der er saa
 ikke Andet for. De har baaret Dem altfor galt ad.
 Betænk, naar her kommer Folk imorgen, og vi Tre

staae her. Man vil holde os for Medlemmer af et Vorkabinet. Vi kan risquere, at en Mand viser os omkring og siger: det er den gamle, arrige Casfander; det er den eenfoldige Harlekin og det er den retskafne, men miskjendte Pierrot.

Casfander.

Belan da — jeg maa det vel gjøre — jeg opgiver mine pretensioner. Men — man skal mig lade gaae. Jeg er en gammel Mand, kan inte taale at sidde in prigione, i et stygt Fængsel.

Kirsten.

Belan, jeg løser dig og Eder med.

(Casfander, Harlekin og Pierrot erholde, ved et Bink af Kirsten, igjen fri Bevægelse.)

Pierrot (strækker sig).

Ah, det gjorde godt. Det er ikke Spøg at være forvandlet til en Steen. Det værker i alle mine Lemmer. (Med et Udtryk af Angst.) Madam Bil! er De bare vis paa, at De har cureret mig fra Grunden? Jeg synes, der er endnu lidt Kampesteen tilbage i min ene Arm. Den er saa tung.

Casfander.

Jeg siger dem Alle Addio. Jeg reiser imorgen, jeg reiser til Italia, hvor man ikke gjør saadan grande strepito d'una bagatella.

(Gaaer.)

Kirsten.

Min Colombine! mærk nu paa mit Ord:
Du er i Slægt med ham, du Trostabs svor.
Det var hans Fæster, Skjebnen var saa tung.

Grønberg.

O, min Gud! du er min Tantes Datter —
ja, hun mistede sit Barn herude for tolv Aar siden.
Saa er du jo min Cousine.

Colombine.

Jeg lykfsalige, der har fundet en Moder igjen!

Kirsten.

Din Moder var mig kjær. Da hun var ung,
Hun kom her tidt, og sang, naar det var sild,
Saa smukt, imens jeg lytted' fra min Kilde.
Det glæder mig, mit Barn, at jeg kan atter
Erkjendelig vise mig mod hendes Datter.
Thi vel er Kildefruen graa af Aar,
Men ungt af Medynk hendes Hjerte flaaer.
I denne Skov, hvor Mennesker saa tidt
Har glæde stjæmtet og har grædt og liidt,
Der har jeg Medynk lært naar Andre græde,
Og lært at glæde mig ved Andres Glæde.
Og derfor er min Kilde klar og sund,
Og deri har dens Røgedom sin Grund.
Thi Menneskernes Tølelser bevæge
Dens Bænde med en felfom Kraft at læge.

— Kom hid, mit Barn, og tag mod denne Krands
 Af Perler smaa og duftende Violer.
 Med disses Duft og hines rene Glans
 Du smykke dig ved Brudenattens Straaler!

(Rækker hende Krandsen.)

Chor af Kildepigerne.

Mel. Vi binde dig en Jomfrukrands. (C. M. Weber.)

Alt under Bovers lette Dands,
 Ved Maanens blege Straaler,
 Vi bundet har en Brudekrands
 Af Perler og Violer.

Tager venligt, tager mod vor Brudekrands,
 Flettet ved Maanens Straaler.

(Under dette Chor luffes Grotten og Alt forsvinder.)

Grønberg.

Forsvundet! Alt forbi! Forsvundet som en Drøm!

Harlekin

(der har staaet aldeles trostesløs og fordybet).

Ogsaa for mig er denne Nat som en Drøm,
 men en frygtelig. Alle ere lykkelige, kun jeg er meget
 at beklage.

Pierrot.

Jeg kan ikke prale af min Lykke.

Harlekin.

Kirsten Bill har atter givet mig min Frihed.

Men denne Frihed er min Ulykke. Hvor langt heller
 har jeg hine himmelske Bænker, jeg engang drømte om.

Grønberg.

Trøst Dem, Herr Harlekin.

Harlekin.

Nei, for mig gives ingen Trøst.

Hyacinthe

(gaaer hen til ham).

Herr Harlekin! kan jeg ikke trøste Dem? De
 veed, at Colombine tager nu bort fra os, og saa
 skal jeg i alle Henseender træde istedenfor hende. Nu
 meente jeg — (standsfer.)

Harlekin (farer op).

Du mener? Tael, tael ud, min Hyacinthe!

Hyacinthe (undsæelig).

Nu ja, De veed nok selv hvad jeg mener.

Harlekin.

Ja, du hellige Ustyldighed! javist veed jeg hvad
 du mener. Lad mig see rigtig paa dig. (Løber rundt
 om hende.) Du er jo smuk.

Hyacinthe.

Ja, ikke sandt?

Harlekin.

Du er smukkere end Colombine.

Hyacinthe.

Ja, det veed jeg nok.

Harlekin.

Hvor har jeg havt mine Dine henne! Savist kan du aldeles træde istedenfor hende. Skal vi To være et Par?

Syacinthe.

Ja, jeg vil gjerne.

Harlekin.

O, du henrykker mig! Saa er alle mine Lidelser glemte. Vi skal føre et Herreliv!

Syacinthe.

Ja, det skal vi. O, jeg føler mig saa lykkelig, saa lykkelig! Jeg er bleven til et ganske andet Menneske.

Peter.

Er De bleven til et ganske andet Menneske? Er De da bleven et Mandfolk?

Syacinthe.

Na Snak! det mener jeg ikke.

Fire og tyvende Scene.

De forrige. Bjørn.

Bjørn

(kommer farende ind, pustende og tørrende Sveden af sig).

Er du der, Grønberg? Skynd dig nu. Jeg har leiet den fjerde Vogn og sat to Karle til at passe paa den. Der er vidt og bredt Ingen at see, saa

du kan uden Fare føre hjem. Det Værste er kun, at de tre andre Vogne, jeg har leiet, nu ogsaa er kommet drattende, Fanden maa vide hvorfra.

Grønberg (med Latter).

O, du stakkels, trofaste Ven! du har haft megen Møje for min Skyld. Mens vi have levet i Boesens og Drømmenes Land, har du slidt og slæbt for mig, og alt uden Nytte. Nu er jeg ikke længer bange for at føre aabenhjst for Alle.

Bjørn.

Hvad er der da påseret?

Grønberg.

Det skal jeg fortælle dig paa Veien. Nu er det den høje Tid, vi tage hjem. Du, Peter, kan for det Første blive i min Tjeneste paa Prøve.

Peter.

Mangetaf.

Grønberg (til Parlefin).

Og Dem ønsker jeg til Lykke med at De har fundet en Kjæreste, der kan give Dem Erstatning for Deres Tab. Jeg glæder mig af Hjertet dertil. Thi man er dog selv allermest lykkelig, naar man ogsaa veed Andre glade og lykkelige.

Chor.

Den korte Sommernat er alt forbi,
Og Maanen synker fjernt i Boven.

Dens Straaler ei, med uvís Trylleri,
 Os længer lede vild i Skoven.

Gronberg.

Den hemmelige Trolddom nu er løst,
 Der gjækkende blandt Skovens Stammer bygger.

Colombine.

Uf Kirstens klare Kilde har vi øst
 Et Haab, der har forjaget Nattens Skygger.

Gronberg.

See, hisjet bryder Morgenrøden frem
 Og blander med vort unge Haab sin Lue!

Colombine.

O milde Lys! Naar vi er' dragne hjem,
 Da bring vor Tak til Kildens Frue!

Trykfeil i syvende Bind.

Pag. 19, Linie 10. „Dpretten“, læs: „Dperetten“.

